Compromisul inimii

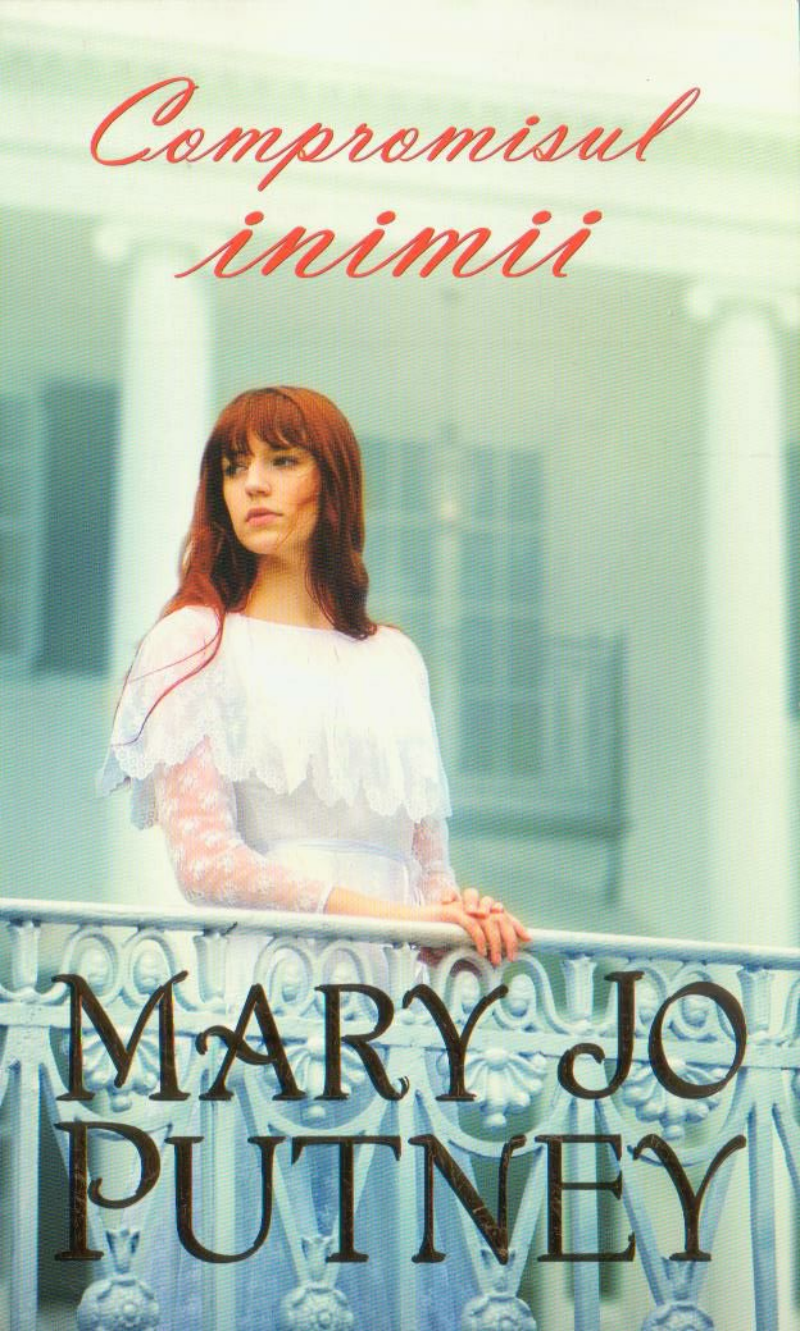

MARY JO PUTNEY

prolog

Charlton Abbey, primăvara anului 1812

Cel de-al patrulea conte de Cromarty a fost înmormântat cu toată pompa și demnitatea cuvenite rangului. Clopotul bisericii din sat bătu solemn în timp ce sicriul era coborât sub o ploaie pâcloasă și privirile sumbre ale servitorilor, îmbrăcați toți în negru. Defunctul fusese un bărbat chipeș, puternic, corect și jovial. Toți cei din subordine fuseseră întotdeauna foarte mândri de el.

Lady Jocelyn Kendal, singurul copil al contelui, prezidă întreaga ceremonie. La agapa de după înmormântare își îndeplini sarcinile cu grație impecabilă, vălul negru transparent lăsând să se întrezărească trăsăturile sale palide, perfecte, asemenea unui înger de marmură. Fusese foarte apropiată de tatăl său.

Aceasta avea să fie ultima îndatorire oficială a lui Lady Jocelyn la Charlton Abbey, întrucât unchiul Willoughby era de acum proprietar. Dacă o nemulțumea faptul că fusese transformată din stăpână în oaspete al casei în care copilărise, avea grijă să nu o arate.

Deși unele doamne mai în vârstă comentau că firea ei independentă ar fi fost privită drept încăpățânare în cazul unei fete de condiție mai umilă, pe bărbați nu părea să-i deranjeze. La cei douăzeci și unu de ani ai săi era de o frumusețe și un farmec fără margini, astfel că, pe când se plimba prin sala cea mare, bărbații nu se puteau împiedica s-o admire și să viseze apoi cu ochii deschiși.

Ultimul ritual al zilei îl constituia lectura testamentului. Avocatul familiei, domnul Crandall, venise tocmai de la Londra în acest scop. Citirea listei păru interminabilă,

numeroase bunuri fiind lăsate servitorilor și unor cauze caritabile speciale.

Lady Jocelyn stătea nemișcată în mulțimea de ascultători. Ca fiică nu putea duce mai departe titlul tatălui său, însă avea să-i revină mare parte din averea sa, suficient pentru a deveni una dintre marile moștenitoare ale Angliei.

Noul conte, un bărbat cu chip solemn fără nici măcar a zecea parte din energia răposatului său frate, asculta cu un aer grav. Odinioară se presupunea că al patrulea conte avea să se recăsătorească și să aibă un fiu, dar se părea că experiența conjugală nefericită îi tăiase orice poftă. Fusese mulțumit cu singura sa fiică, iar Willoughby beneficia de pe urma acestei decizii. Cu toate că noul conte își plângea sincer fratele, era îndeajuns de conștient pentru a se bucura de accederea la titlu.

Testamentul nu aduse nici o surpriză – până la final. Domnul Crandall își drese glasul și aruncă o privire agitată înspre frumusețea sculpturală din primul rând înainte de a da citire ultimelor prevederi.

–Iar dragei mele fiice, Jocelyn, îi las moștenire și hotărăsc...

Vocea răsunătoare a avocatului umplu încăperea, pironindu-i pe ascultători. Când termină, se auzi un murmur de voci surprinse și oftaturi, iar capetele se întoarseră către Lady Jocelyn.

Aceasta stătu complet nemișcată timp de o clipă nesfârșită. Apoi sări în picioare, își dădu la o parte voalul negru de pe față și lăsă vederii furia aprinsă din frumoșii săi ochi căprui.

–Ce a făcut?

capitolul 1

Londra, iulie 1815

În vis, maiorul David Lancaster galopa peste dealurile spaniole pe calul său, Acvila, care alerga cu grația tizului său din neamul vulturilor. Între coapsele sale, mușchii puternici ai calului răspundeau la cea mai mică presiune. David râdea zgomotos, cu pletele biciuite de vânt, simțind că ar fi putut să alerge astfel pentru totdeauna, bucurându-se de exuberanța tinereții și vigorii.

Îl trezi un strigăt îndepărtat de agonie. Anii de război îl învățaseră să sară în picioare și să apuce arma în timp ce ieșea din cort pentru a para atacul. Dar în loc de zvâcnet, simți doar o durere sfâșietoare în clipa în care trupul său pe jumătate mort se dovedi incapabil să reacționeze. Nimic nu se mișca de la brâu în jos, picioarele inerte îl ancorau de pat.

Deschizând ochii, dădu de realitatea urâtă a spitalului Duke of York. Acvila murise la Waterloo, la fel și David, deși trupul său se încăpățâna să se agațe de ultimele scăpărări de viață. Într-un final a fost părăsit de norocul care îl călăuzise ani de-a rândul în război ferindu-l de răni grave. O lovitură directă de artilerie ar fi fost mai iute și mai blândă decât această moarte lentă.

Dar nu avea să mai dureze mult. Își încleștă fălcile așteptând ca valurile de durere să descrească până la un nivel suportabil.

Deși încăperea întunecoasă nu era cine știe ce, măcar gradul de ofițer îi permitea să sufere în singurătate.

Recunoscu clinchetul blând, regulat al andrelelor și întoarse capul pe pernă, zărind silueta micuță a surorii sale

pe fundalul luminii slabe ce răzbătea prin singura fereastră. Se simți năpădit de afecțiune.

Sally venise în fiecare zi de la întoarcerea lui în Londra, aranjându-și treburile astfel încât să poată petrece cât mai mult timp cu fratele său aflat pe moarte. Fusese mult mai dificil pentru ea decât pentru el. David nu simțea teamă, doar o resemnare stoică. În final avea să-și găsească liniștea. Pe Sally o așteptau singurătatea și o viață nesigură de guvernantă fără o familie care să o sprijine.

Atentă la cea mai mică mișcare a sa, Sally ridică privirea să vadă dacă se trezise.

–Ți-e foame, David? Am adus o supă de vită grozavă de la familia Launceston.

Știa că ar fi trebuit să facă un efort de dragul lui Sally, dar numai gândul la mâncare îi făcea rău. Stomacul era unul dintre numeroasele sale organe care își pierduseră orice interes față de viață.

–Nu, mulțumesc. Poate mai târziu.

Se uită spre fereastră.

–E timpul să pleci, înainte să se întunece.

Sally ridică din umeri. Îmbrăcată într-o rochie cenușie simplă, era imaginea perfectă a guvernantei modeste. David se întristă la gândul că în urma lui nu va mai rămâne nimeni care să-și amintească de ea pe când era ca un băiețoi, luându-se la întrecere pe poneiul ei, alergând pe pajiști în picioarele goale, chicotind de bucurie. Fuseseră fericiți atunci, crescând pe dealurile verzi din Hereford. La depărtare de o viață.

Interpretând corect gestul ei, rosti cu asprime:

–Acasă, Sally. Nu vreau să te apuce noaptea pe străzi.

Ea zâmbi, cunoscându-l de prea multă vreme pentru a se lăsa intimidată de tonul ofițeresc.

–Foarte bine, îți dau medicamentele și plec.

Ridicând sticluța de laudanum de pe noptieră, turnă cu grijă o lingură, apoi i-o duse lui David la gură. Acesta

înghiți repede, abia remarcând gustul de vin și condimente menite să mascheze amăreala opiului ce avea să-i potolească durerea.

Sally își puse brațul pe după umerii lui și îi înălță capul cât să poată sorbi puțină apă. Când termină, îl aranjă înapoi între perne. La început, îl deranjase faptul că rolurile lor se inversaseră, întrucât fusese întotdeauna treaba lui să aibă grijă de ea. Mândria i se domolise însă repede în condițiile în care era neputincios, iar Sally părea să accepte calm realitatea sordidă a meseriei de infirmieră.

–Noapte bună, David.

Aranjă pătura peste trupul său inert.

–Ne vedem mâine după-amiază.

Dintr-o privire se asigură că supa, apa și sticluța de laudanum se aflau la îndemâna lui. Cel puțin de laudanum urma să aibă nevoie până dimineață. Apoi plecă, cu spatele drept și o expresie controlată. Încăperea era, din fericire, prea întunecată pentru a i se vedea mohorârea din privire.

Culorile începură să se intensifice, formele se contorsionară, iar durerea cedă pe măsură ce opiul își făcea efectul. Pleoapele i se închiseră. Slavă Domnului pentru laudanum.

Deși nu l-ar fi deranjat să mai trăiască vreo câteva decenii, nu se putea plânge. Avusese parte de treizeci și doi de ani plini de satisfacții. Călătorise, luptase onorabil pentru țară, își făcuse prieteni mai apropiați decât niște frați. Singurele sale regrete o priveau pe Sally. Era o tânără extrem de capabilă, dar viața era nesigură. Dacă i-ar fi putut lăsa îndeajuns cât să-i asigure viitorul. Dacă ar fi putut…

Căldura anestezică a opiului îi calmă durerea și, pe nesimțite, David adormi.

Încruntată, Lady Jocelyn intră în camera de zi, costumul voluminos de călărie zornăind în jurul ei. Era timpul

să i se confeseze mătușii sale favorite, care ar fi putut avea informații folositoare.

–Mătușă Laura?

Era pe cale să-și înceapă istorisirea, dar își dădu seama că Lady Laura Kirkpatrick nu era singură. Lady Cromarty, care se servea cu ceai și prăjituri, îi era tot mătușă, dar cu siguranță nu se număra printre cele preferate. Era prea târziu să scape, așa că Jocelyn își reprimă suspinul și înaintă, exclamând cu vădită ipocrizie:

–Mătușă Elvira, ce plăcere... neașteptată!

Contesa îi întoarse un zâmbet la fel de prefăcut și un șir amenințător de dinți.

–Dacă tot eram în oraș la cumpărături, m-am gândit să trec să vă salut. Nu pot rămâne prea mult, pentru că îmi ia două ore pe drum până la Charlton.

–Știu foarte bine cât de lung este drumul până la Charlton.

Jocelyn se așeză față în față cu ele. Detesta să se gândească la casa copilăriei sale. Moșia îi era foarte dragă și chiar cochetase cu ideea de se mărita cu vărul său, Will, moștenitor al titlului de conte. Asemenea tatălui lui, Will era împăciuitor și ușor de manevrat, iar prin el ar fi putut ajunge din nou stăpână la Charlton. Din fericire însă, rațiunea prevalase ca întotdeauna. Will nu era băiat rău, dar cu siguranță nu și-l dorea de soț.

Lady Laura turnă o ceașcă de ceai și i-o oferi lui Jocelyn.

–Mă bucur că te-ai întors la timp ca să ni te alături.

Ca soție de militar, devenise expertă în calmarea apelor tulburi, iar pe unde călca Lady Cromarty apele se agitau frecvent.

Luând ceaiul, Jocelyn speră în gând, ca de atâtea alte dăți, că avea să fie la fel de frumoasă ca mătușa ei la patruzeci de ani. Amândouă aveau trăsăturile și culoarea familiei Kendal, cu ochi căprui și păr castaniu cu străluciri roșcate, dar mătușa sa fusese binecuvântată cu seninătatea adusă de cei peste douăzeci de ani de căsnicie fericită. O binecuvântare pe care Jocelyn era posibil să n-o cunoască niciodată.

Elvira, contesa de Cromarty, mătușă prin alianță, nu de sânge, era o altă poveste. Deși nu se născuse într-o familie înstărită, își acceptase ascensiunea în straturile superioare ale societății ca pe o dovadă a faptului că Dumnezeu era drept. Acum, privirea ei se rotea prin camera elegantă cu un interes de proprietar în timp ce savura prăjitura.

Jocelyn strânse din buze.

–Încetează să mai evaluezi mobilierul, mătușă Elvira, spuse ea cu o voce calmă. Nu vei pune mâna pe casa asta.

O femeie mai slabă de înger ar fi fost jenată de o asemenea candoare, dar Lady Cromarty se mulțumi să zâmbească binevoitor.

–Te deranjează că se apropie ziua ta de naștere și ești tot nemăritată?

Subiectul care le frământa mințile tuturor ateriză în mijlocul camerei asemenea unei pisici în mijlocul unui stol de porumbei. Hotărât ca lucrurile să fie cum voia el, chiar și după moarte, tatăl lui Jocelyn îi lăsase fiicei sale mare parte din avere – cu condiția ca ea să se mărite până la vârsta de douăzeci și cinci de ani. În caz contrar, majoritatea investițiilor și Cromarty House, imobilul magnific din Londra unde luau acum ceaiul, aveau să-i revină lui Willoughby.

–De ce să mă deranjeze? întrebă Jocelyn la fel de binevoitoare. Recunosc, mi-e greu să mă decid asupra ofertei pe care s-o accept, dar nu mă tem. Mă voi căsători cu siguranță la timp pentru a îndeplini condițiile din testamentul tatei.

–Sunt sigură că ai avut propuneri, dragă, murmură Elvira, sugerând prin ton că nu era defel convinsă. Dar

când o femeie ajunge la vârsta ta fără să se mărite, lucrul ăsta te pune pe gânduri... Făcu un gest vag. Ai totuși consolarea că dacă alegi celibatul, vei avea o rentă bunicică, suficient cât să trăiești într-un loc de bonton precum Bath.

–Bine că nu se va ajunge acolo, pentru că detest Bath, replică Jocelyn cu suavitate.

Masca politicoasă a Elvirei se transformă în amenințare.

–Nu e ca și cum ai avea nevoie de bani. Noi avem cinci copii de crescut. A fost chiar josnic din partea tatălui tău să-i lase lui Willoughby abia cât să poată întrețină proprietățile.

De fapt, cel de-al patrulea conte îi lăsase fratelui său un venit îndestulător ca să-și întrețină familia și să-și păstreze demnitatea corespunzătoare rangului, însă contesa era genul de om care nu se mulțumea niciodată cu cât avea. Înainte ca Jocelyn să cedeze tentației de a-i spune acest lucru, Elvira scoase un țipăt. Un trup roșiatic sărise din spatele divanului și aterizâ în poala ei, țintuind-o pe contesă cu niște ochi aurii și o expresie sadică.

Jocelyn își reprimă un rânjet. Isis avea acel obicei tipic felinelor de a se repezi la cei care le plăceau cel mai puțin. Notându-și în minte să comande stridii pentru cina pisicii, trase de cordonul clopoțelului înainte de a traversa camera pentru a o lua pe Isis din poala contesei.

–Îmi pare rău, mătușă, gânguri ea. Se pare că Isis a prins drag de tine. Sau poate de chifla cu unt pe care o ții în mână. Rușine, Isis!

Pisica rămase impasibilă, conștientă că dojana nu era sinceră. Isis fusese cadoul unuia dintre petitorii lui Jocelyn, un navigator care pretindea că o adusese din Egipt; într-adevăr, blana sa catifelată, de o nuanță leonină, și eleganța mișcărilor aminteau de felinele reprezentate în templele egiptene. Pisica avea de departe mai mult stil aristocratic decât contesa de Cromarty.

Când valetul veni la chemarea lui Jocelyn, aceasta spuse:

–Dudley, mătușa dorește să plece. Te rog să-i chemi trăsura.

Până și Elvira înțelese o asemenea aluzie, dar când se ridică avea o expresie mulțumită de sine. Evident considera că vânătoarea de soți fusese întârziată prea mult.

–La revedere, Laura. Și te rog să ne inviți la nuntă, Jocelyn. Dacă va avea loc.

Cunoscând prea bine privirea nepoatei sale, Laura o însoți în grabă pe contesă în afara camerei.

Pe punctul de a avea una dintre rarele, dar incendiarele, răbufniri temperamentale, Jocelyn se ridică și se duse să se uite în stradă, străduindu-se să se controleze. Elvira fusese întotdeauna enervantă și era o greșeală să-i dea satisfacție pierzându-și controlul.

Câteva minute mai târziu recunoscu pașii liniștiți ai mătușii Laura care intră în cameră. Întorcându-se de la fereastră, spuse:

–Mai degrabă m-aș mărita cu un cerșetor de pe Seven Dials decât să las banii pe mâna lui Willoughby și a acestei... acestei gospodine bărbătoase.

–Willoughby ar fi putut alege o femeie mai rafinată, recunoscu Laura așezându-se din nou. Trebuie totuși să recunoști că Elvira are dreptate. Nu mai ai timp. Nu te-am presat cu măritișul pentru că ești o fată deșteaptă care își cunoaște interesul. Renunțarea la mare parte din moștenire e preferabilă unei căsnicii nefericite; oricum, nu înseamnă că ai rămâne fără nici un ban.

–Nu intenționez să renunț la averea la care am dreptul, replică Jocelyn tăios. Cu siguranță nu în favoarea Elvirei.

–Ai avut mai bine de trei ani la dispoziție ca să găsești un soț pe placul tău. Acum ți-au mai rămas doar câteva săptămâni.

Aducându-și aminte ce dorise să discute, Jocelyn oftă și luă loc.

–Dar știu cu cine vreau să mă mărit. Din nefericire nu am reușit încă să-i stârnesc interesul. Cel puțin nu în sensul căsătoriei.

–Ce... interesant. Nu știam că ai pus ochii pe cineva. Cine este acest tânăr prostuț care nu și-a recunoscut norocul?

Jocelyn se întinse către cutia de cusut de lângă scaunul ei și scoase un gherghef de broderie cu materialul întins peste cadru.

–Ducele de Candover.

–Candover! Pentru numele lui Dumnezeu, Jocelyn, omul e un celibatar convins, exclamă Lady Laura. Nu se va căsători niciodată.

–Faptul că nu s-a căsătorit până acum nu înseamnă că nu o va face niciodată. Jocelyn vârî în ac un fir de mătase albastră, apoi împunse meticulos.

–Noi doi ne potrivim foarte bine, iar atențiile sale au fost foarte pronunțate în ultimele câteva luni.

–E adevărat că pare să-ți aprecieze compania. Tocmai ai fost cu el la călărie, nu-i așa? Dar s-a păstrat în limitele bunei-cuviințe. Vizite matinale și dansuri la baluri, plus ocazionalele plimbări cu calul sau cu mașina. Sau poate mai e ceva ce nu știu?

Intonația finală îi transformă întrebarea într-o expresie a îngrijorării.

–A fost întotdeauna un gentleman perfect, spuse Jocelyn cu o anume părere de rău. Păcat că ducele nu încălcase limita bunei-cuviințe; nu era genul care să se comporte astfel, decât dacă ar fi avut intenții serioase.

–Dar a petrecut mai mult timp cu mine decât cu orice altă posibilă aleasă. Are puțin peste treizeci de ani și e timpul să se așeze la casa lui.

Mătușa ei se încruntă.

–Ți-ai stabilit un țel imposibil, draga mea. Candover are destui veri, deci nu e nevoie să se însoare pentru a avea moștenitori. E pe piață de ani de zile și niciodată nu a fost pe punctul de a se căsători. A avut multe iubite, dar întotdeauna văduve sau nevestele altor bărbați, niciodată o tânără la vârsta măritișului. Gura ei se strâmbă într-o grimasă. Dacă ți-l dorești ca iubit, căsătorește-te cu altcineva și va fi la picioarele tale, cel puțin pentru o vreme. Însă nu va fi niciodată un soț.

–O discuție directă, într-adevăr.

Afectată de evaluarea mătușii sale, Jocelyn reflectă la ultimele luni în timp ce brodă o duzină de puncte. Oare interesul ducelui exista doar în imaginația ei? Nu, o considera atrăgătoare; avea suficientă experiență cu bărbații pentru a recunoaște admirația autentică. Iar atracția era mai mult decât simpla conștientizare fizică a unui individ de sex opus.

–Simt... simt că există o legătură între noi, mătușă Laura, poate pentru că amândoi am fost urmăriți ani de-a rândul de vânătorii de avere. Dar e mai mult decât atât. Cred că ar putea fi mult mai mult.

–E posibil, spuse mătușa sa cu blândețe. Dar nu mai ai timp, draga mea. Dacă încă nu te-a cerut, nu-mi pot imagina că vei reuși să-l determini să o facă în doar patru săptămâni. În cazul în care ești hotărâtă să te căsătorești cu el și nimeni altcineva, poți să începi să-ți faci bagajele. Elvira va dori să se mute în casă a doua zi după aniversarea ta. Desigur, nu ar îndrăzni să te dea afară, dar presupun că nu-ți dorești să stai din mila ei.

–Nu îi voi da satisfacția să pună mâna pe ceea ce-mi aparține.

Jocelyn înfipse acul în broderie cu o forță exagerată. Nu era toantă, își dăduse deja seama că erau puține șanse ca ducele Candover să treacă de la admirație la căsătorie în săptămânile care mai rămâneseră.

–Am un plan... alternativ.

–Unul dintre ceilalți petitori? Lordul MacKenzie te-ar lua de nevastă într-o clipită, și cred că ar fi un soț minunat. Lady Laura făcu gropițe în obraji. Desigur, sunt subiectivă, îmi amintește de Andrew.

Jocelyn dezaprobă din cap. MacKenzie va fi fost plăcut și arătos, însă nu era pentru ea.

–Mă gândesc să accept propunerea lui Sir Harold Winterson. E ca un joc între noi, mă tot cere de soție din când în când, dar ar fi încântat dacă aș accepta. Cred că are vreo șaptezeci de ani – prea bătrân pentru a-l mai interesa să-și exercite drepturile conjugale. Aș îndeplini condițiile din testamentul tatălui meu și nu ar dura prea mult până mi-aș recăpăta din nou libertatea. Dacă voi fi văduvă, Candover mă va privi într-o cu totul altă lumină.

Lady Laura era să scape ceașca de ceai.

–Ce gând îngrozitor! Să te căsătorești cu cineva ca să-i dorești moartea e imoral. Și o nebunie curată. Cunosc o tânără care s-a căsătorit cu un domn de vârsta lui Sir Harold, sperând să devină curând o văduvă bogată. Asta se întâmpla acum douăzeci de ani, iar soțul ei încă mai trăiește, în vreme ce tinerețea ei s-a dus.

Văzând expresia de pe fața lui Jocelyn, Laura adăugă:

–În plus, nu există o vârstă anume la care să presupui că un bărbat nu mai e interesat de exercitarea drepturilor conjugale.

Fata se cutremură la acest gând.

–M-ai convins. Sir Harold e un bătrân gentleman simpatic, dar nu doresc să-i fiu soție. Își mușcă buza de jos. Deși ideea de a mă căsători cu un bărbat în pragul morții este tentantă, Sir Harold e foarte în putere pentru

vârsta lui. Ar trebui să fiu foarte sigură că nu mai are mult de trăit.

–Mi-ar plăcea să cred că te-am convins prin logica morală, dar am sentimentul deprimant că doar problemele practice te-au descurajat. Dacă mai ai și alte planuri revoltătoare în minte, nu-mi mai spune nimic. Laura își privi nepoata cu seriozitate. Căsătoriile de conveniență se practică, dar speram să găsești ceva mai bun. O potrivire autentică în minte și spirit, așa cum avem eu și Andrew.

Încercând să nu își arate invidia, Jocelyn remarcă:

–Puțini oameni sunt atât de norocoși.

Neputând să nege acest lucru, mătușa sa o întrebă:

–Trebuie să fie neapărat Candover? Dacă nu MacKenzie, poate lordul Cairn. Sunt sigură că ar fi un soț bun și iubitor.

–Dar îmi place Candover, mătușă Laura. Bărbații nu sunt niște perechi de mănuși interschimbabile. În cei șapte ani de când am ieșit în lume nu am întâlnit pe nimeni, cu excepția lui Candover, pe care să mi-l imaginez drept soț. Dumneata ai avut o mulțime de petitori. Ai fi fost de acord să te căsătorești și să împarți patul cu oricine altcineva în afară de unchiul Andrew?

–Nu după ce l-am întâlnit pe Drew.

Lady Laura își împreună mâinile, ca și cum s-ar fi gândit dacă să mai spună ceva sau nu.

–Scumpa mea, mă întreb uneori. Repulsia ta față de căsătorie... are de-a face în vreun fel cu mama ta?

–Nu discutăm despre mama mea! răspunse Jocelyn pe un ton tăios.

Dându-și seama cât de excesiv sunase, adăugă mai calm:

–Abia dacă mi-o aduc aminte. De ce ar avea vreun efect asupra deciziilor mele în privința măritișului?

Mătușa sa se încruntă, dar nu mai adăugă nimic. Dorind să schimbe subiectul, ridică o scrisoare de pe masa de alături.

–Tocmai am primit asta de la Andrew. E instalat în siguranță, împreună cu regimentul, la Paris. Presupun că Aliații vor ocupa orașul o vreme, până se restaurează ocârmuirea franceză.

–A pomenit de vreunul dintre ofițerii pe care i-am întâlnit în Spania? întrebă Jocelyn îngrijorată. Împreună cu mătușa ei se uitaseră pe listele cu victime după Waterloo. În săptămânile care trecuseră, unii dintre răniți era posibil să fi murit.

Laura parcurse rapid scrisoarea, citind cu voce tare comentariile despre ofițerii pe care îi cunoștea Jocelyn.

–Iată o veste bună. Căpitanul Dalton a fost trimis la spitalul Duke of York de aici, din Londra. Are o rană gravă la picior, dar e în afara pericolului.

–Într-adevăr, o veste bună. Jocelyn zâmbi. Îți amintești cum m-a salvat Richard când m-am pierdut încercând să găsesc reședința de iarnă a unchiului Andrew?

–Cum să nu? Laura dădu ochii peste cap prefăcându-se îngrozită. Îți pot arăta exact firele de păr cărunte care mi-au ieșit când ai plecat cu soldații aceia la Fuente Guinaldo fără să te însoțească nimeni.

–Camerista mea de atunci era așa de fricoasă, se apără Jocelyn. De unde era să știu că va refuza categoric să părăsească Lisabona?

–Fata aceea avea mai multă minte decât tine, ripostă Lady Laura. E o minune că nu ai fost jefuită și ucisă de trupele franceze, de bandiți, gherile, sau Dumnezeu mai știe ce altceva. A fost o nebunie să pleci așa într-o zonă de război.

În sinea ei, Jocelyn era de acord. Fusese una dintre ocaziile în care încăpățânarea își spusese cuvântul, în ciuda nesfârșitelor sale eforturi de a o reprima.

–Întrebasem și părea că nu va fi o călătorie periculoasă. Recunosc, am fost puțin îngrijorată atunci când ghidul a dat bir cu fugiții și nu aveam nici cea mai mică idee unde să găsesc regimentul, dar eram înarmată și știi că țintesc foarte bine. După ce căpitanul Dalton și patrula sa m-au găsit, am fost în deplină siguranță.

–Tot ce pot să spun e că ai un înger păzitor pe cinste.

Lady Laura se uită din nou peste scrisoare.

–Și maiorul Lancaster este la spitalul York, dar nu cred că-l cunoști. A fost detașat în misiune cu armata spaniolă în iarna pe care ai petrecut-o cu noi. Privirea i se posomorî. Mi-e teamă că e pe moarte.

Jocelyn se aplecă și o luă de mână pe mătușa sa. Listele cu victime de la Waterloo o întristaseră amarnic, dar cu atât mai mult pe mătușa sa, care fusese toată viața soție de militar, iar acum își vedea prietenii decimați.

Deoarece întâlnise mulți ofițeri prin Lady Laura, Jocelyn o înțelegea perfect, căci ajunsese să-i aprecieze sincer. Spre deosebire de galanții parfumați din Londra, ceea ce făceau ei conta. Poate de aceea fusese atrasă de ducele de Candover, ale cărui costume bine croite nu-i mascau inteligența sau hotărârea. Știa că era considerat un moșier exemplar, ceea ce spunea multe despre caracterul său, și se remarcase prin susținerea unor reforme principiale în Camera Lorzilor. Vederile politice erau un alt punct comun între ei doi.

Da, Candover era alesul. Îi plăcea foarte mult – dar nu prea mult.

Ar fi fost bine dacă ar fi avut mai mult timp pentru ca relația dintre ei să se dezvolte și să se adâncească. Îl observase pe duce cu atenție și trăsese concluzia că s-ar fi căsătorit dacă ar fi găsit femeia potrivită. O femeie de rangul său, cu un temperament la fel de sănătos.

Dar timpul aproape că se terminase și dacă mai aștepta mult ca el să se dea pe brazdă avea să-și piardă averea.

În plus, dacă rămânea cu renta modestă pe care i-o alocase tatăl ei, ar fi pierdut majoritatea ocaziilor de a-l întâlni pe Candover în societate. Nu ar mai fi fost o moștenitoare încântătoare, dorită, ci o femeie nu prea avută, trecută de prima tinerețe. Acest gând o cutremură. Era de-a dreptul inadmisibil. Rangul fusese până atunci o certitudine.

Blestemat fie tatăl ei! Fuseseră atât de apropiați – dar în final o trădase, la fel ca mama sa...

Își alungă ideile sumbre cu o dibăcie îndelung exersată. Mai bine să se gândească la ce putea face pentru a-și asigura deopotrivă moștenirea și soțul pe care îl dorea. Mai avea la dispoziție o lună, iar familia Kendal de Charlton nu renunța niciodată, chiar dacă ea nu mai putea revendica titlul nobiliar.

Întorcându-se la treburile lumești, spuse:

–Cred că o să-l vizitez mâine pe căpitanul Dalton la spital. Ai vrea să mă însoțești?

–Nu pot nici mâine, nici poimâine, dar spune-i că vin negreșit în ziua următoare.

Lady Laura se ridică și se scuză, întrucât voia să răspundă la scrisoarea soțului său.

Rămasă singură în cameră, Jocelyn se întoarse la dilema sa. Soluția evidentă era să se mărite cu unul dintre pretendenți și să aibă o căsnicie de formă, fiecare văzându-și de treburile lui după aducerea pe lume a unui moștenitor. Însă această idee îi provoca repulsie. Nu voia să fie iapa de prăsilă a unui bărbat pe care abia dacă îl cunoștea și nici să fie una dintre numeroasele amante trecătoare ale lui Candover. Voia să fie soția lui. Se resemnase cu gândul că puțini soți erau fideli, însă ducele măcar ar fi fost discret dacă și-ar fi făcut de cap. În cele din urmă, dacă totul mergea bine, și-ar fi dat seama că soția lui era singura femeie de care avea nevoie.

În ciuda reacției mătușii sale, văduvia ar fi fost preferabilă unei căsătorii de conveniență lipsită de dragoste, pentru că i-ar fi oferit libertate și timpul necesar ca să câștige inima lui Candover. Dar nu Sir Harold Winterson. Lady Laura avea dreptate în privința asta – nu era de dorit să se mărite cu bătrânul gentleman, și apoi să se găsească în situația dezonorantă de a-i dori moartea ca să-și poată recăpăta libertatea.

Jocelyn își dădu capul pe spate ca să admire tavanul pictat și splendid ornamentat. În copilărie obișnuia să se așeze pe podea și să inventeze povești despre picturile din medalioanele elaborate. Iubea această casă aproape la fel de mult ca Charlton Abbey.

Latura neascultătoare a firii sale ieși din nou la suprafață, îndemnând-o să facă un legământ pe care strămoșii săi războinici l-ar fi aprobat. Poate că nu avea să câștige iubirea ducelui, iar Charlton era pierdut pentru totdeauna, dar Cromarty House era a ei. Indiferent de preț, avea să găsească o modalitate de a-și ține casa departe de mâinile strângătoare ale Elvirei.

capitolul 2

Zgomotul abia auzit al pașilor cameristei o trezi pe Jocelyn dintr-un somn agitat. Se întoarse căscând și se ridică în capul oaselor, astfel încât să poată ține în poală tava cu ciocolată caldă și cornulețe.

–Mulțumesc, Marie. Remarcând privirea încruntată a fetei, adăugă: Totul este în ordine jos?

Marie Renault spuse cu un încântător accent franțuzesc:

–Valetul, Hugh Morgan?

Jocelyn aprobă încurajator. Morgan era un tânăr galez chipeș care făcuse ravagii în rândul cameristelor de când își luase în primire slujba, în urmă cu câteva luni. Marie părea să fie cea care-i acaparase interesul.

–Fratele său, Rhys, un dragon rănit la Waterloo, tocmai a sosit la spitalul York aici, în Londra. Hugh este nerăbdător să îl viziteze, dar următoarea jumătate de zi liberă nu o poate lua decât peste mai bine de-o săptămână.

Fata îi aruncă stăpânei sale o privire plină de speranță.

Oare Rhys Morgan venise pe același vas cu Richard Dalton? Erau atâția răniți.

Oprindu-și un oftat, Jocelyn sorbi din ciocolata savuroasă și fierbinte.

–La țanc, în această dimineață o să-mi vizitez un prieten la spitalul York. Morgan poate să mă însoțească și să-și vadă fratele cât stau eu cu prietenul meu.

–Minunat, milady! Va fi nespus de bucuros. Cu o privire fericită, Marie trecu în camera garderobei pentru a pregăti hainele de dimineață ale stăpânei sale. Jocelyn rupse cornulețul cald, dorindu-și ca toate problemele să se rezolve la fel de ușor ca aceea a lui Hugh Morgan.

Spitalul militar Duke of York era un monolit sumbru, murdar, dedicat tratării soldaților grav răniți. Jocelyn se întrebă cu umor negru dacă obiectivul era să instituie o atmosferă atât de deprimantă încât pacienții să facă toate eforturile pentru a se însănătoși degrabă. Îmbărbătându-se, urcă pe scările largi, urmată îndeaproape de valet. Hugh Morgan era înalt, cu umeri lați și voce melodioasă. Era o prezență agreabilă în gospodărie, dar în acea zi grija pentru fratele său îi întuneca privirea.

Clădirea era plină de răniți și dură ceva până să găsească salonul lui Rhys Morgan. Priveliștea și mirosurile îi puseră lui Jocelyn un nod în stomac, iar culoarea mai închisă a tenului lui Hugh căpătă o tentă verde-albicioasă.

Rhys Morgan era întins în colț, într-unul dintre cele vreo patruzeci de paturi îngrămădite într-o încăpere prea mică pentru atâția oameni. Unii pacienți stăteau pe paturi sau vorbeau în grupulețe, dar majoritatea zăceau într-o tăcere stoică. Pereții goi amplificau un zumzet neliniștit, iar în aer plutea o miasmă de boală și moarte.

Hugh aruncă o privire înăuntru.

–Rhys, flăcăule!

Instinctiv, dădu să treacă de Jocelyn, apoi o privi spășit, cerându-și scuze pe tăcute. Cu un semn din cap, îi dădu voie să meargă la fratele său.

Rănitul se uita în tavan, dar își îndreptă ochii spre ușă când își auzi numele. Deși semăna uluitor cu fratele său, Rhys Morgan avea o expresie de disperare pură, risipită doar parțial când Hugh se năpusti și îi luă mâna, vorbindu-i în velșă.

Sentimentele vii de pe fața lui Hugh o făcură pe Jocelyn să nu se simtă în largul ei. Întorcându-și privirea, se opri la capătul patului lui Rhys. Acolo unde trebuia să fie două picioare sub pătură, era numai unul. Cel stâng fusese amputat chiar de sub genunchi.

Înghiți în sec înainte de a se apropia și de a atinge brațul lui Hugh. Acesta se întoarse speriat.

–Îmi cer iertare, milady. Am uitat de mine.

Le zâmbi amândurora.

–Nu e nevoie de scuze. Domnule caporal Morgan, dă-mi voie să mă prezint. Sunt Lady Jocelyn Kendal și am onoarea de a fi patroana fratelui dumitale.

Rhys se ridică sprijinindu-se de peretele din spatele patului, alarmat de viziunea elegantă din fața sa.

Dând din cap, îngăimă:

–Îmi pare bine, doamnă.

Hugh șuieră:

–Spune-i milady, nătăflețule.

Un val de roșeață se zări sub pielea celtică deschisă la culoare, în timp ce soldatul încercă să se scuze.

Dorind să-i aline sfiala, Jocelyn îl liniști:

–Nu contează, caporale. Spune-mi, sunteți gemeni?

–Nu, eu sunt cu un an mai mare, răspunse Rhys. Dar lumea ne crede adesea gemeni.

–Semănați foarte mult, remarcă Jocelyn.

–Nu prea mai semănăm, spuse Rhys amar, uitându-se la cuvertura plată acolo unde trebuia să-i fie piciorul.

Jocelyn se îmbujoră. Hotărând că frații s-ar fi simțit mai bine fără prezența ei inhibantă, îi anunță:

–Merg să îmi caut prietenul și vă las singuri. Când termin, mă întorc aici, Morgan. Hugh păru încurcat.

–Ar trebui să vin cu dumneavoastră, milady.

–Nici vorbă, ce mi se poate întâmpla într-un spital militar? răspunse ea. Caporal Morgan, știi cumva unde se află ofițerii?

Din reflex, tânărul se îndreptă de spate.

–Etajul de deasupra, doamnă. Milady.

–Mulțumesc. Ne vedem mai târziu.

Jocelyn părăsi salonul, conștientă de privirile care o urmăreau.

Era imposibil să nu-și aducă aminte că, pe când ea locuia confortabil în Londra, oamenii aceștia stătuseră în bătaia puștii pentru țara lor.

Urcă scările până la etajul următor, unde găsi un coridor lung, gol, cu uși separate în loc de saloane deschise. Văzând-o că ezită, un bărbat îndesat, de vârstă mijlocie, se apropie cu un aer hotărât.

Presupunând că era doctor, Jocelyn i se adresă:

–Îl caut pe căpitanul Richard Dalton din regimentul 95 Carabinieri. Se află la acest etaj?

–La capătul coridorului.

Doctorul arătă vag cu mâna în spatele său, apoi plecă înainte ca ea să ceară indicații suplimentare.

Lăsându-se la voia întâmplării, Jocelyn deschise prima ușă. O duhoare de nedescris o făcu să se retragă rapid. Mătușa Laura, care fusese infirmieră în Spania, îi descrisese odată cangrena, dar realitatea era mult mai dezgustătoare decât își imaginase Jocelyn. Din fericire, silueta nemișcată de pe pat nu era a celui pe care îl căuta.

Următoarele uși ascundeau paturi goale sau bărbați prea grav răniți pentru a-i remarca intruziunea. Nici urmă de căpitanul Dalton. Din ce în ce mai neliniștită, deschise ultima ușă de pe coridor. Câțiva oameni stăteau în jurul unei mese pe care era întins un pacient. Văzu un bisturiu, urmat de un urlet de agonie cutremurător.

Jocelyn trânti ușa și fugi în spațiul deschis de la capătul coridorului. Crezuse că avea să fie ușor să-și găsească prietenul. În schimb, dăduse peste cea mai mare suferință pe care o văzuse în viață.

Cu ochii încețoșați de lacrimi, nici măcar nu îl observă până nu se izbi de ceva tare. Se auzi un zgomot de lemn căzând pe podea, apoi o mână puternică o apucă de braț. Jocelyn gâfâi, fiind pe punctul de a țipa isteric.

–Îmi cer scuze că vă stau în cale, rosti o voce slabă. Îmi puteți da și cealaltă cârjă?

Clipind pentru a-și alunga lacrimile, Jocelyn se aplecă să ridice cârja care alunecase pe jos. Se îndreptă și constată extrem de ușurată că se afla în fața celui căutat.

–Căpitane Dalton! Mă bucur să te văd pe picioare.

Richard Dalton era un tânăr cu părul șaten, de înălțime medie, cu ochi căprui asemănători cu ai ei.

Deși era tras la față de oboseală și durere, zâmbetul îi era cald.

–Ce plăcere neașteptată, Lady Jocelyn. Ce te aduce în acest loc jalnic?

–Dumneata, după ce mătușa Laura a aflat că ești aici. Se uită cu tristețe la cârje. Nu intenționam să te trimit înapoi pe patul de spital.

–E nevoie de mai mult decât o coliziune cu o femeie frumoasă ca să mă rănesc, o liniști el. Pot spune fără ezitare că ciocnirea cu dumneavoastră a fost cea mai mare distracție de săptămâni întregi.

Tachinarea lui Richard ajută la calmarea spiritelor. Deși nu fusese nimic romantic între ei, se bucuraseră întotdeauna de compania reciprocă. Poate că tocmai lipsa unei aventuri romantice îi transformase în prieteni.

–Mătușa Laura te roagă să o ierți că nu m-a putut însoți azi, dar te va vizita poimâine.

–O aștept cu drag.

Se mută caraghios de pe o cârjă pe alta.

–Te-ar deranja foarte tare dacă m-aș așeza? Nu pot să mai stau în picioare.

–Desigur, spuse ea jenată. Mi-e teamă că nu voi ajunge niciodată un înger al milosteniei. Se pare că nu aduc decât probleme.

–Plictiseala e una dintre cele mai mari probleme ale spitalului, iar dumneata alini plictiseala foarte bine.

Căpitanul se opinti până la foaierul de lângă fereastră și își trase un scaun. Îi făcu semn spre scaunul din fața lui, așezându-se cu greu.

Jocelyn examină pereții murdari, mobila și ferestrele care dădeau spre o altă aripă deprimantă a spitalului. Locul nu era propice pentru convalescență.

–Rămâi mult timp aici?

–S-ar putea. Chirurgii caută periodic schije și oase pe care e posibil să le fi ratat. Am avut o dispută lungă despre amputare, pe care am câștigat-o, dar acum încearcă să mă convingă de faptul că nu voi putea scăpa de cârjele astea niciodată. Normal că nici nu mă gândesc să-i iau în serios.

–În astfel de situații, eu pariez pe tine.

–Mulțumesc.

Privirea i se întunecă.

–Sunt norocos în comparație cu mulți alți pacienți.

–Mătușa Laura pomenea de maiorul Lancaster în particular, spuse Jocelyn, aducându-și aminte de scrisoare. Ai vești despre el pe care să i le transmit?

–Nimic de bine. Are răni grave la coloana vertebrală și este paralizat de la brâu în jos.

Richard se lăsă pe spătarul înalt al scaunului, arătând mult mai în vârstă decât era.

–Abia poate să mănânce și încă nu se știe dacă va muri de inaniție, de durere, sau din cauza opiului pe care i-l administrează ca să-i aline suferința. Medicii nu înțeleg cum de mai e în viață, dar toți spun că e doar o chestiune de timp.

–Îmi pare rău. Știu că nu sunt cuvintele potrivite, dar nu cred că există vreunele adecvate, murmură Jocelyn plină de compasiune. Sunteți prieteni apropiați?

–Din prima zi în care m-am alăturat regimentului, când m-a luat sub aripa sa și m-a transformat într-un ofițer adevărat.

Privirea lui Richard era întoarsă spre trecut, spre zilele și anii care le cimentaseră prietenia.

–Chiar și pe moarte este un exemplu pentru noi toți. Extrem de calm, cu excepția preocupării față de viitorul surorii sale mai mici. Este guvernantă și are o situație bună, momentan, dar când el nu va mai fi, va rămâne singură pe lume, fără nimeni și nimic care să o sprijine. Clătină ușor din cap. Îmi pare rău. Nu ar trebui să te deprim cu povestea unei persoane pe care nici măcar nu o cunoști.

Jocelyn dădu să spună că nu era nevoie să-și ceară scuze, dar îi veni o idee și cuvintele rămaseră nerostite. Ea avea nevoie de un soț, iar soldatul aflat pe moarte voia siguranță pentru sora sa. Spre deosebire de Sir Harold Winterson, nu se punea problema de „drepturi conjugale", întrucât bietul om era pe patul de moarte. În schimbul căsătoriei, ar fi putut să-i acorde surorii lui o rentă care să-i asigure o viață confortabilă. Era soluția perfectă: ea ar fi primit moștenirea, iar el ar fi putut închide ochii liniștit.

–Richard, tocmai mi-a venit o idee bizară care mi-ar putea rezolva o problemă și, în același timp, l-ar ajuta pe maiorul Lancaster.

Îi prezentă pe scurt condițiile din testamentul tatălui ei, apoi îi explică soluția ei.

Spre consolarea ei, căpitanul nu păru deloc dezgustat de propunere.

–Planul este neobișnuit, dar apoi, nici situația ta nu este una obișnuită. Se prea poate ca David să fie interesat. Ar fi o mare ușurare pentru el dacă Sally s-ar afla pe mâini bune. Dorești să vă fac cunoștință, dacă e treaz?

–Ar fi minunat.

Jocelyn se ridică, sperând ca maiorul să nu doarmă. Dacă ar fi avut destul timp să reflecteze la ideea sa, era posibil să-și piardă curajul de a o duce până la capăt.

Richard își luă cârjele și o conduse către una dintre încăperile în care intrase ceva mai devreme, unde pacientul

nu părea să fie conștient. După ce deschise ușa pentru Jocelyn, traversă salonul bălăbănindu-se.

Studiind trupul descărnat de pe pat, lui Jocelyn îi veni greu să creadă că o făptură atât de slabă și imobilă putea fi în viață. Maiorul Lancaster, la vreo patruzeci de ani, avea părul brunet și tenul palid, pomeții înalți ieșind în evidență pe fața osoasă.

–David? șopti căpitanul.

Maiorul Lancaster deschise ochii la auzul vocii prietenului său.

–Richard...

Căpitanul se uită la Jocelyn.

–A venit o doamnă care dorește să te cunoască.

–Orice pentru a face plăcere unei doamne, spuse Lancaster, cu o urmă de umor în glas. Nu mă grăbesc nicăieri.

–Lady Jocelyn Kendal, dă-mi voie să ți-l prezint pe maiorul David Lancaster din regimentul 95 Carabinieri.

Richard îi făcu semn să se apropie de el.

–Domnule maior.

Jocelyn intră în raza vizuală a bolnavului și, la rândul ei, putu să-l vadă mai bine. Constată cu surprindere că, deși trupul îi era distrus, privirea îi era cât se poate de alertă. Ochii de un verde viu trădau durere, dar și inteligență. În mod uimitor, nici umorul nu lipsea din ei.

O studie cu apreciere sinceră.

–Deci aceasta este legendara Lady Jocelyn. Îmi pare bine să vă cunosc. Toți membrii regimentului au ținut să-mi spună ce am pierdut petrecând iarna cu armata spaniolă.

–Plăcerea e de partea mea, domnule maior.

Jocelyn își dădu seama că ochii lui erau uimitori nu doar din cauza nuanței neobișnuite de verde transparent, ci și pentru că pupilele erau ca două gămălii de ac, scoțând și mai mult irisul în evidență.

Opiu. Mai văzuse astfel de ochi la doamnele din înalta societate dependente de laudanum.

Intenționase să își prezinte propunerea numaidecât, dar, stând lângă epava unui fost războinic, gâtlejul i se uscă, lăsând-o fără glas. Îi era imposibil să-l privească pe maiorul Lancaster în ochii săi verzi și să-i spună că venise pentru a se tocmi, în așteptarea morții.

Observându-i expresia încordată, Richard Dalton spuse:

–Lady Jocelyn a venit cu o propunere foarte neobișnuită, pe care cred că o vei găsi interesantă. Vă las să discutați.

Își poziționă cârjele mai confortabil, apoi plecă.

Jocelyn inspiră adânc, recunoscătoare lui Richard pentru că spărsese gheața. De unde să înceapă? Nedorind să îl obosească inutil pe maior, făcu o prezentare succintă.

–Tatăl meu a murit în urmă cu câțiva ani, lăsându-mi o moștenire substanțială, cu condiția să mă căsătoresc până să împlinesc douăzeci și cinci de ani. Voi aniversa această vârstă peste câteva săptămâni și sunt încă nemăritată. Richard a pomenit despre situația dumneavoastră și m-am gândit că poate ați fi interesat să facem un târg benefic pentru amândoi. Dacă... dacă vă căsătoriți cu mine, voi aranja un venit stabil pentru sora dumneavoastră, asigurându-i viitorul.

Când termină, se așternu o liniște deplină, tulburată doar de zgomotul îndepărtat al traficului din stradă. Jocelyn avu nevoie de toată stăpânirea din lume pentru a nu ceda sub privirea surprinsă a lui Lancaster. Însă când vorbi, vocea sa trăda doar curiozitate, nu furie față de aluzia la moartea sa iminentă.

–Îmi este greu să cred că nu vă puteți găsi un soț de o manieră mai convențională. Să fie bărbații londonezi nebuni, sau orbi, sau poate ambele?

–Cel pe care îl doresc a dat dovadă de o lipsă neonorantă de interes pentru mine, recunoscu Jocelyn, simțindu-se datoare să nu-i ascundă adevărul. Poate că într-o zi se va răzgândi. Sper. Între timp, nu vreau să mă căsătoresc doar de dragul moștenirii, iar apoi să regret toată viața. Înțelegeți?

Ultimele sale cuvinte fuseseră o rugăminte; devenise subit important ca el să îi accepte demersurile ca fiind raționale.

–Ar fi curată nebunie să vă căsătoriți cu un bărbat nepotrivit din cauza unui testament ridicol, încuviință el. Închise ochii, iar fața lui dobândi un aspect cadaveric înfricoșător. Jocelyn îl urmări îngrijorată, sperând să nu-l fi suprasolicitat.

Deschise ochii.

–Despre ce rentă ar fi vorba?

Tânăra moștenitoare nu gândise atât de departe. După o evaluare rapidă a venitului său și a costurilor cotidiene, întrebă ezitând:

–Cinci sute de lire pe an ar fi acceptabil?

El ridică sprâncenele.

–Ar fi foarte generos. Suficient pentru ca Sally să trăiască o viață liniștită dacă își dorește, deși nu-mi pot imagina că se va mulțumi să stea cu mâinile în sân. Poate va înființa o școală.

Tăcu, ridurile cauzate de durere devenind mai evidente în timp ce gândea.

–Fără îndoială aveți nevoie de timp pentru a vă gândi, spuse Jocelyn stânjenită.

–Nu, răspunse el cu o voce puternică. Nu avem... timp de pierdut.

Cuvintele o liniștiră. Preț de o clipă nesfârșită, privirile lor se îngemănară. Jocelyn nu văzu nici o urmă de teamă cauzată de moartea iminentă, doar o sinceritate

fermă și o liniște câștigată din greu. Cu fiecare suflare, acest bărbat o făcea să se simtă din ce în ce mai umilă.

Alegând cu grijă fiecare cuvânt, Lancaster rosti:

–Lady Jocelyn, îmi faci onoarea de a deveni soția mea? Buzele sale schițară un zâmbet slab și strâmb. Deși nu am nimic să-ți ofer în afară de numele meu, cred că pentru dumneata va fi de ajuns.

Puterea sa de a glumi în astfel de circumstanțe aproape o făcu pe Jocelyn să își piardă stăpânirea de sine. Stăpânindu-și sentimentele, își puse mâna peste a lui. Era osoasă, aproape scheletică, dar pulsa încă de viață.

–Onoarea e de partea mea, domnule maior Lancaster.

–David, spuse el. La urma urmei, suntem pe cale să ne căsătorim.

–David, repetă ea.

Era un nume frumos, emanând fermitate, care i se potrivea.

Își apropie sprâncenele, concentrându-se.

–Va trebui, bineînțeles, să ne căsătorim aici. Mi-e teamă că va trebui să faci rost de o dispensă, dar dacă ai vreo cunoștință în domeniu, ar trebui să o poată obține până mâine.

–Îl voi ruga pe avocatul meu să se ocupe. Tot el va putea redacta acordul cu privire la sora dumitale. Se numește Sally Lancaster?

–Sarah Jane Lancaster.

Închise din nou ochii.

–Avocatul dumitale va trebui să redacteze și un act de cedare prin care renunț la orice pretenție asupra bunurilor dumitale.

–Este necesar?

–În mod legal, bunurile dumitale ar deveni ale mele după căsătorie, iar la moartea mea jumătate s-ar duce către moștenitoarea mea, Sally. Întrucât scopul acestei

înțelegeri este ca dumneata să îți păstrezi moștenirea, nu am vrea să se întâmple asta.

–Dumnezeule, nici nu mi-a trecut prin minte!

Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi făcut această propunere unui om mai puțin scrupulos decât maiorul Lancaster? Ar fi fost un dezastru.

Cu o voce abia auzită, el comentă:

–Dacă avocatul dumitale își merită banii, ți-ar fi apărat interesele.

Dându-și seama că ajunsese la limita puterii, Jocelyn spuse:

–Până mâine voi avea dispensa și toate cele necesare. E bine pentru dumneata la aceeași oră?

Studiind trupul slab de sub pătură, ea se întrebă dacă a doua zi avea să-l mai găsească în viață.

–Nu-ți face griji, voi fi încă aici, replică el, citindu-i gândurile.

Îi strânse ușor mâna, apoi îi dădu drumul.

–Mulțumesc, David. Ne vedem mâine.

Puțin zăpăcită de iuțeala evenimentelor, părăsi încăperea, închizând cu atenție ușa în urma ei. Richard ședea în foaier la capătul coridorului, astfel că i se alătură, făcându-i semn să nu se ridice pentru ea.

–Maiorul Lancaster a fost de acord. Ceremonia va avea loc mâine. Mulțumesc, Richard. Mi-ai... mi-ai oferit șansa de a-mi recăpăta controlul asupra propriei vieți.

–Mă bucur că am putut ajuta doi prieteni dintr-un foc, spuse el liniștit. Poate chibzuința și-a spus cuvântul.

–Mi-ar plăcea să cred asta. Cu un zâmbet doar pe jumătate vesel, își luă rămas-bun de la el.

Întrebându-se dacă David arăta la fel de tulburat ca Lady Jocelyn, Richard își luă cârjele și se îndreptă spre salonul prietenului său.

–Înțeleg că totul e în regulă? întrebă el intrând.

David deschise ochii. Deși era cenușiu din cauza oboselii, zâmbea.

–Chiar foarte în regulă. Vrei să-mi fii martor?

–Desigur.

Richard se așeză în scaunul de lângă pat.

–Ai nevoie să te ajut cu ceva pentru nuntă?

–Vrei te rog să îmi scoți inelul de pe degetul mic și să îl păstrezi pentru ceremonie?

Întinse mâna dreaptă peste așternuturile murdare.

–Cred că e de-ajuns de mic pentru a i se potrivi.

Richard trase inelul, care ieși lesne de pe degetul osos al lui David.

–Mireasa mea cea destoinică va face toate aranjamentele, îl informă maiorul cu o scânteie de amuzament. Îți mulțumesc că ne-ai făcut cunoștință.

–Căsătoria de conveniență e o tradiție veche, însă nu am auzit niciodată până acum de o astfel de situație, spuse Richard. Dar toată lumea are de câștigat.

–Sunt alți bărbați aici ai căror familii ar avea mai mare nevoie de bani decât Sally, dar sunt îndeajuns de egoist să mă bucur că este pe mâini bune. O femeie fără familie e la un pas de un posibil dezastru. Un accident sau o boală ar putea-o împinge în sărăcie lucie. Măcar așa va fi la adăpost.

David respiră cu zgomot.

–E din nou timpul pentru laudanum. Acolo, pe masă...

Richard turnă o doză de medicament, apoi ținu lingura pentru ca David să poată înghiți.

–Sora ta nu e chiar singură pe lume.

–Ar muri de foame înainte să ceară ajutor vreunuia dintre frații noștri. Nu pot să o învinovățesc. Aș face la fel. David închise ochii. Acum nu va mai trebui să ceară ajutor vreodată de la nimeni.

Crezând că prietenul său adormise, Richard se înălță în cârje, dar înainte să plece, David murmură:

–Aș fi ajutat-o chiar și fără rentă. Îmi place ideea de a fi însurat cu Lady Jocelyn, chiar și doar pentru câteva zile.

Vocea sa se transformă într-o șoaptă.

–Ceva de așteptat cu nerăbdare...

Richard părăsi încăperea satisfăcut, recunoscător că Lady Jocelyn aducea puțină bucurie în viața lui David, atât cât mai rămăsese din ea. Singura persoană care ar fi putut obiecta față de înțelegere era Sally Lancaster, care avea grijă de fratele său așa cum are grijă o pisică de puii săi. Cel puțin venitul avea să-i dea un motiv de gândire după moartea lui.

capitolul 3

După ce se despărți de căpitanul Dalton, Jocelyn intră în casa scării și se așeză pe o treaptă, nepăsându-i de rochia scumpă. Îngropându-și fața în palme, se străduí să se adune, mintea fiindu-i o învălmășeală de gânduri și sentimente. Era extrem de ușurată că problema se rezolvase – cu condiția ca maiorul Lancaster să nu moară peste noapte – deși pe jumătate își dorea să nu fi pus piciorul în spitalul York. Cu toate că nici unul dintre cei doi bărbați nu fusese dezgustat de sugestia sa impulsivă, se simțea ca un corb ce se înfrupta în fața morții.

Ei bine, făcuse un târg cu maiorul și era prea târziu să mai dea înapoi. Se consola la gândul că el păruse mulțumit să-i accepte propunerea. Dar când se gândea la curajul maiorului, la ochii săi verzi amuzați, îi venea să plângă de tristețe. Câți alți bărbați și băieți muriseră pentru ambiția lui Napoleon, sau fuseseră mutilați precum Richard Dalton și Rhys Morgan?

Ideea era insuportabilă, așa că Jocelyn se ridică și își reluă aerul de doamnă grațioasă. Până să ajungă la salonul lui Rhys Morgan se liniști, deși nefericirea încă îi ținea stomacul strâns.

Auzind o voce chinuită cu accent galez, se opri în ușa salonului, în afara privirii fraților Morgan.

–Cine ar vrea un olog ca mine? se răstea Rhys. Nu pot lupta, nu pot coborî în mină, aș fi doar o jumătate de om la munca de câmp. Era mai bine dacă obuzul mi-ar fi luat capul, nu piciorul!

Vocea mai blândă a lui Hugh se străduí să-l liniștească, prea încet pentru ca Jocelyn să poată înțelege cuvintele. Își îndreptă umerii înainte de a intra în salon. Putea face

totuși ceva pentru un om care avea să trăiască suficient pentru a se bucura de beneficii.

Pe când se apropia de pat, ambii frați se întoarseră către ea. Chipul lui Rhys era încordat, în timp ce Hugh trăda vina și suferința unui bărbat în putere aflat în prezența unui olog.

Când Hugh se ridică, Jocelyn i se adresă lui Rhys.

–Caporal Morgan, aș dori să vă cer o favoare.

–Desigur, milady, spuse acesta inexpresiv.

–Știu că va fi foarte monoton după tot ceea ce ați făcut și ați văzut, dar v-ar interesa să lucrați pentru mine? Mătușa mea va pleca în curând pentru a se stabili într-o altă casă și va lua cu ea câțiva servitori, inclusiv unul dintre cei doi care lucrează la grajduri. În calitate de cavalerist, sunt sigură că aveți experiență cu caii. V-ar interesa acest post?

Pe chipul stupefiat al caporalului își făcu loc o rază de speranță.

–Mi-ar plăcea să fiu rândaș.

Privirea i se opri asupra piciorului lipsă.

–Dar nu... nu știu dacă voi putea munci la standardele domniei voastre.

Ea se uită fix la locul de pe pat unde trebuia să fie un picior puternic, sănătos.

–Nu văd nici un motiv pentru care să îți pun la îndoială competența, domnule caporal.

Dorind să înveselească atmosfera, adăugă pe un ton glumeț:

–Te rog acceptă, chiar și numai de dragul fratelui dumitale. Este amenințat, în mod pozitiv, de menajerele dornice să-i atragă atenția. Prezența unui alt tânăr chipeș în gospodărie i-ar face viața mai ușoară.

–Milady, izbucni Hugh, înroșindu-se la față.

Văzând jena fratelui său, Rhys se lăsă pe perne și râse cu aerul unui om care tocmai redescoperea umorul.

–Aș fi onorat să lucrez pentru dumneavoastră, Lady Jocelyn.

–Excelent.

Îi veni încă o idee.

–Ce-ar fi să-i întrebi pe doctori dacă nu poți fi mutat la mine acasă pentru recuperare? E mult mai plăcut decât aici, iar fratele dumitale s-ar bucura să te aibă aproape.

–O, milady! exclamă Hugh, fața luminându-i-se.

–Mi-ar... mi-ar plăcea foarte mult, Lady Jocelyn. Rhys clipi bucuros la gândul plecării din spital.

–Atunci te așteptăm de îndată ce vei fi externat.

Retrăgându-se pentru ca Hugh să-și poată lua rămas-bun nestingherit, se gândi la David Lancaster, atât de fragil încât orice încercare de a-l muta i-ar fi cauzat probabil moartea. Rhys Morgan, prin comparație, era robust. Cu o locuință confortabilă și o slujbă nouă, avea să se obișnuiască repede cu pierderea suferită. Iar ea avea să se aleagă cu un grăjdar bun.

După câteva minute, valetul i se alătură și părăsiră împreună clădirea. Jocelyn respiră ușurată aerul cald de vară. În ciuda mirosurilor orașului, era mult mai proaspăt față de aerul din spital.

–Lady Jocelyn? spuse ezitând Hugh, în spatele ei.

Întoarse privirea spre el.

–Da, Morgan?

–Milady, nu voi uita niciodată gestul dumneavoastră, rosti el solemn. Dacă voi putea vreodată să fac ceva pentru dumneavoastră, orice...

–Nu mi-a fost deloc greu, și sunt absolut sigură că fratele dumitale va fi de folos în gospodărie, replică ea cu amabilitate.

–Poate că nu a fost greu, dar puțini ar fi făcut-o. Se spune în camera servitorilor că în toată Londra nu există nimeni mai bun la inimă decât dumneavoastră.

Mulțumi printr-o înclinare a capului, apoi se întoarse către stradă.

–Vezi cumva unde așteaptă trăsura?

Cu trăsurile era mai ușor decât cu complimentele.

Înainte de se întoarce pe Upper Brook Street, Jocelyn trecu pe la biroul lui John Crandall. De la moartea tatălui său, avocatul se obișnuise să aibă de-a face direct cu ea, dar solicitarea din ziua respectivă îl făcu pe experimentatul jurist să ridice din sprâncene.

–Vă căsătoriți cu un ofițer aflat pe moarte? repetă el neîncrezător. Se vor îndeplini condițiile testamentului, însă tatăl dumneavoastră spera să vă găsiți un soț demn de dumneavoastră. Acest maior Lancaster nu pare să fie potrivit.

Jocelyn se strădui să pară sentimentală.

–De ce credeți că nu m-am căsătorit până acum? Relația dintre mine și David... durează deja de ceva vreme.

Nu era tocmai o minciună. O oră însemna „ceva vreme".

–Era în Spania când mi-am vizitat mătușa și unchiul. Dar războiul, știți...

Nici asta nu era o minciună, deși intenția era de a induce în eroare.

–Nu am cunoscut niciodată un gentleman mai curajos sau mai onorabil.

Cel puțin asta era adevărat.

Îmbunat, Crandall promise să facă rost de dispensă, să aranjeze cu un preot și să pregătească documentele necesare până dimineață. Pe drum spre casă, Jocelyn se gândi dacă s-o anunțe pe mătușa Laura despre nuntă, dar se decise să păstreze secretul. Chiar ea îi spusese că nu vrea să afle despre planurile sale de măritiș. Era mai bine să-i explice după ce faptul se va fi consumat, își zise ea.

Învățase de timpuriu că iertarea era mai ușor de obținut decât permisiunea.

Jocelyn se trezi a doua zi cu un sentiment bizar de irealitate. *E ziua nunții mele.* Nu că ar fi fost o căsătorie adevărată, desigur. În orice caz însă, urma să facă pasul care pentru majoritatea fetelor reprezenta momentul culminant al existenței lor, pe când ea îl făcea aproape la întâmplare.

Din impuls, se decise să adauge ceva special la mica ceremonie tragică ce avea să se desfășoare puțin mai târziu. Când Marie își făcu apariția cu ciocolata și cornulețele, o trimise la bucătărie cerându-i să pregătească un coș cu șampanie și pahare și să adune un buchet de flori din grădină.

Își alese hainele cu mare grijă, hotărându-se la o rochie de zi plisată de culoare crem cu o broderie *ton sur ton* în jurul gâtului și la tiv. Marie îi aranjă părul destul de sever, strângându-l într-un coc răsucit și lăsându-i câțiva cârlionți delicați care să-i încadreze fața. Observând paloarea stăpânei, camerista adăugă un strop de culoare cu pământuful.

Chiar și așa, își zise Jocelyn uitându-se în oglindă, arăta de parcă ar fi mers la o înmormântare.

Și nu era aproape adevărat?

La unsprezece fără un sfert, trăsura lui Jocelyn se opri la intrarea spitalului York.

Crandall aștepta acolo, cu un teanc de hârtii în mână, alături de un preot ceva mai în vârstă.

Avocatul părea posomorât. Jocelyn se gândi să-i atragă atenția că ar fi trebuit să fie bucuros că își păstra moștenirea și îi rămânea clientă, dar hotărî că ar fi fost vulgar din partea ei.

În timp ce Hugh Morgan o ajuta să coboare din trăsură, ea spuse încet:

–Știi de testamentul tatălui meu?

El aprobă din cap, ceea ce nu o surprinse; servitorii erau la curent cu tot ce se întâmpla în casă.

–Sunt pe cale să mă mărit. Te rog, urează-mi noroc.

Hugh rămase cu gura căscată preț o clipă.

–Întotdeauna, milady, răspunse el, stăpânindu-se.

Crandall li se alătură, punând capăt discuției private. Intrară în spital ca o procesiune tăcută, cu Morgan ducând florile și un coș decorat cu panglici. Nu îi întrebă nimeni ce căutau. Jocelyn avu straniul sentiment că ar fi putut intra în spital călare pe un bidiviu și nimeni nu ar fi băgat-o în seamă.

Maiorul Lancaster și căpitanul Dalton jucau șah când Jocelyn sosi cu alaiul său. Fu peste măsură de bucuroasă când văzu că viitorul ei soț nu doar că era în viață, dar, cu ajutorul lui Richard, se înălțase în capul oaselor, sprijinit pe perne, astfel încât să pară mai puțin fragil. Le zâmbi.

–Bună dimineața, David. Richard.

Mirele îi întoarse zâmbetul.

–Este cea mai bună dintre dimineți, Jocelyn. Arăți încântător astăzi.

Observând căldura din vocea maiorului, Crandall schiță un zâmbet, ceva mai liniștit. Se prezentă, apoi spuse:

–Domnule maior Lancaster, v-aș ruga să semnați aceste documente.

David studie hârtiile cu atenție înainte de a semna. Ignorând aspectele tehnice ale cununiei, Jocelyn aranjă florile pe noptieră în vaza de sticlă pe care o adusese. Din nefericire, prospețimea lor făcea ca încăperea să pară și mai mizeră. Mânată de un impuls, aranjă câteva flori într-un buchețel și le legă cu o panglică furată de pe coș.

După ce citi și semnă și ea documentele, Jocelyn se apropie de marginea patului și îl luă de mână pe David. Simțea mâna lui caldă și puternică peste degetele ei reci. Îl privi în ochi și fu surprinsă de liniștea lor. Maiorul

Lancaster nu era genul care să dorească ori să aibă nevoie de milă.

Surâse tremurător, dorindu-și să fie la fel de calmă.

–Începem?

Detaliile ceremoniei le percepu ca prin ceață. Ulterior nu și-a putut aminti decât niște fragmente.

–David Edward, o iei în căsătorie...

–Da.

Vocea lui răzbătea fermă și sigură, deși nu era puternică.

–Jocelyn Eleanor, îl iei...

–Da.

Răspunsul său fusese atât de încet, încât abia îl auzi ea însăși.

Următoarele cuvinte rostite de preot fură neclare, până când distinse limpede „până când moartea ne va despărți". Era cu totul aberant ca moartea să fie prezentă la ocazii fericite.

Reveni în prezent când David o luă de mână și îi puse cu grijă inelul de aur păstrat de Richard.

–Cu acest inel te iau de soție, cu trupul meu te voi venera și ție îți încredințez toate bunurile mele lumești.

Privirea lui era plină de umor, ca și cum ei doi ar fi împărtășit o glumă de care nu mai avea habar nimeni altcineva. Poate chiar așa și era.

Cu o voce disproporționată față de trupul său plăpând, preotul intonă ultimele cuvinte ale ceremoniei:

–Vă declar soț și soție.

David o trase de mână, iar ea se aplecă pentru a-l săruta. Buzele sale erau neașteptat de fierbinți.

Luptându-se cu lacrimile, Jocelyn înălță capul.

–Mulțumesc, fata mea dragă, murmură el blând.

–Mulțumesc, dragul meu soț, șopti ea.

Vru să mai spună ceva, să-i spună că nu va uita niciodată scurta lor întâlnire, dar fură întrerupți de o voce joasă, intensă, venind dinspre coridor.

–Ce înseamnă toate acestea?

Jocelyn tresări ca și cum ar fi fost prinsă furând. În ușă stătea o tânără încruntată, cu pumnii încleștați pe lângă corp. Femeia se îndreptă către pat sub privirile mute ale tuturor celor din încăpere. Privirea ei trecu de la David la Jocelyn, care observă că ochii ei furioși erau de un verde strălucitor.

Amuzată, Jocelyn își dădu seama că femeia era noua sa cumnată și că priveliștea nu o mulțumea defel. Sally Lancaster, care o scruta cu o privire dezaprobatoare exersată, era o făptură scundă și slabă, aproape urâtă, cu părul brunet prins într-un coc strâns și o rochie cenușie cu un guler înalt de modă veche. Ochii verzi erau singura sa pretenție de frumusețe, dar momentan împroșcau furie.

Jocelyn își înclină capul.

–Dumneata trebuie să fi domnișoara Lancaster. Eu sunt Lady Jocelyn Kendal. De fapt, Lady Jocelyn Lancaster. După cum ți-ai dat fără îndoială seama, eu și fratele dumitale tocmai ne-am căsătorit.

–David? spuse neîncrezător femeia.

Acesta întinse către ea cealaltă mână.

–Sally, e în regulă. Îți explic mai târziu.

Luându-și fratele de mână și uitându-se la el, chipul i se îmblânzi. Nu mai arăta ca un înger răzbunător, ci ca o femeie obosită, puțin mai în vârstă decât Jocelyn, cu privirea întunecată de disperare.

Jocelyn se întoarse către valet.

–Morgan, șampania, te rog.

Deschizând coșul, acesta scoase sticla și paharele. Tensiunea din încăpere fu risipită de turnarea și împărțirea șampaniei. Până și Sally acceptă un pahar, deși încă mai arăta ca o bombă gata să explodeze.

Jocelyn își dădu seama că era un moment propice pentru toast, dar în condițiile respective ar fi fost grotesc

ca toată lumea să ureze cuplului sănătate și fericire. În calitate de cavaler de onoare, căpitanul Dalton salvă situația.

Ridică paharul către tinerii însurăței, arătând în largul său în ciuda nevoii de a se ține în cârje.

–În cinstea lui David și a lui Jocelyn. De cum v-am văzut împreună, am știut că sunteți făcuți unul pentru celălalt.

Doar Jocelyn și David înțeleseră ironia remarcii.

După ce oaspeții băură, David ridică și el paharul pentru un nou toast, rostind cu o voce slabă, dar clară:

–În cinstea prietenilor, atât de față, cât și absenți.

Toți băură pentru asta, iar atmosfera deveni ceva mai veselă. Jocelyn o urmări precaută pe Sally Lancaster și nu fu surprinsă când guvernanta îi spuse cu prefăcută amabilitate:

–Lady Jocelyn, putem sta de vorbă o clipă între patru ochi?

Jocelyn o urmă afară din încăpere, resemnată. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să o înfrunte pe cumnata sa, și era mai bine dacă îi explica ea și nu David. Era evident că el obosea repede și abia dacă se atinsese de șampanie.

Pe coridor, Sally închise ușa înainte de a întreba tăios.

–Sunteți amabilă să îmi explicați ce anume înseamnă toate astea? Este o nouă modă ca femeile din clasa înstărită să se mărite cu soldați pe moarte, ca și cum și-ar alege o nouă pălărie? Le veți povesti apoi prietenelor despre noul joc amuzant pe care l-ați descoperit?

Lui Jocelyn i se tăie respirația. Dacă femeia considera că acea căsătorie fusese rezultatul unui capriciu plictisit și egoist, ostilitatea ei se explica pe deplin. Jocelyn se gândi la căldura și atingerea înțelegătoare a maiorului și se simți ofensată că Sally îndrăznise să o acuze că s-ar fi măritat dintr-un motiv atât de cinic.

Iritată, dar atinsă și de sentimentul de vină, Jocelyn răspunse cu vocea glacială a unei fiice de conte:

–Este o afirmație ridicolă, nedemnă de vreun răspuns. Fratele dumitale este major. Nu are nevoie de permisiunea dumitale pentru a se căsători.

Sally mîji ochii asemenea unei pisici.

–Cred că dumneata l-ai forțat să o facă. David nu mi-a pomenit niciodată numele dumitale! Nu pot să cred că s-a căsătorit fără să îmi spună decât atunci când nu a mai avut încotro.

Jocelyn înțelese că cealaltă femeie era geloasă pentru atenția fratelui său, însă era suficient de mânioasă pentru a răspunde acid:

–Probabil știa că aveai să faci un acces de furie și a preferat o ceremonie liniștită.

Regretă comentariul când văzu paloarea de pe fața lui Sally. Adăugă mai blând:

–Ne-am decis foarte repede, abia ieri. Probabil nu a avut timp să-ți spună.

Sally clătină din cap necăjită.

–Am fost aici ieri după-amiază. De ce nu m-a vrut la nunta lui?

Căpitanul Dalton li se alătură, ghicind pare-se că aveau nevoie de un arbitru. Închizând ușa cu capătul unei cârje, spuse fără nici o introducere:

–Sally, David a făcut-o pentru tine. Lady Jocelyn, cu permisiunea dumitale, voi explica eu cum stau lucrurile.

Ușurată, aceasta aprobă din cap, iar Richard descrise nevoia lui Jocelyn de a se căsători și motivul pentru care David acceptase. Sally încă părea pe picior de război.

–Nu era nevoie să se însoare de dragul meu. Pot foarte bine să-mi port de grijă și singură.

Richard se sprijini discret de perete, cu fața marcată de oboseală.

–Sally, David este mult mai fericit să știe că ți se poartă de grijă. Îi poți face această plăcere?

Chipul lui Sally se schimonosi și începu să plângă.

–Îmi pare rău, Richard. Doar... doar că mi se pare atât de ciudat. Ce drept are ea să se amestece astfel?

Jocelyn se uită la inelul pe care David i-l pusese pe deget. Un inel de aur simplu, purtat, cu sigiliu, pe care probabil îl făcuse chiar el. Probabil singurul obiect de valoare pe care îl avea. I se potrivea perfect. Îndurerată, interveni:

–Am dreptul pe care mi l-a dat fratele dumitale. Apoi, înălțând bărbia, adăugă: Vă rog să mă scuzați, mă întorc la soțul meu.

Pe când intra în salon, o văzu pe Sally plângând pe umărul greu încercat al căpitanului. Acesta o cuprinse cu brațul și îi zâmbi chinuit lui Jocelyn pe deasupra capului ei. Se pricepea să aline femeile care suferă.

Cineva îl ajutase pe maior să se întindă din nou. Chipul său era cenușiu de la efortul îndelungat din ultima oră și arăta atât de fragil, încât ea se temu că până și o nouă încercare de a se ridica avea să-i aducă moartea. Dar așa cum promisese, supraviețuise îndeajuns pentru a-i deveni soț.

–E timpul să te las să dormi. Se aplecă să îl sărute ușor pentru ultima oară, apoi șopti una dintre frazele în spaniolă pe care le învățase.

–Vaya con Dios, David.

–Și tu asemenea.

Zâmbi cu o seninătate care îi străpunse inima lui Jocelyn.

–Te rog să fii fericită în viitor, fata mea dragă.

Se priviră îndelung. Și din nou, ea se gândi cu durere la risipa blestemată de vieți. Puse ușor buchetul pe pernă, astfel încât el să poată mirosi florile.

Controlându-se cu greu, se îndreptă și își adună însoțitorii dintr-o privire. Apoi plecă, fără a îndrăzni să se uite în urmă.

Du-te cu Dumnezeu, David. Și fie ca îngerii să îți cânte întru odihnă.

capitolul 4

Sally își recăpătase calmul, dar o întâmpină pe noua soție a fratelui său cu o privire ostilă.

Cu trăsăturile inexpresive ca de marmură, Lady Jocelyn căută în poșetă și scoase o carte de vizită.

–Ai aici adresa mea. Spune-mi când... apare vreo schimbare, sau dacă pot face ceva pentru confortul fratelui dumitale. Pături, medicamente... Poate ar fi necesar să-i angajez o infirmieră personală?

Reticentă, Sally acceptă cartea de vizită, întrucât urma să mai aibă de-a face cu vrăjitoarea, dar spuse:

–David nu are nevoie de nimic de la dumneata.

–Cum dorești.

După ce își luă tandru rămas-bun de la Richard – Lady Jocelyn stârnea mult mai multă simpatie în rândul bărbaților decât al femeilor –, plecă împreună cu suita sa.

–Târfă, șuieră Sally printre dinți.

Fără a fi șocat de limbaj, căpitanul zâmbi obosit.

–Să știi că nu e așa. E doar o femeie care încearcă să găsească o soluție într-o lume creată de bărbați. În aceleași condiții poate ai face la fel.

–Mă îndoiesc, mormăi Sally, bucuroasă că tânăra aristocrată plecase. Observând chipul tras al lui Richard, adăugă:

–E timpul să te odihnești. Sunt sigură că ai stat în picioare mai mult decât ți-a îngăduit doctorul.

–Nu l-am ascultat până acum, de ce aș face-o de acum înainte? Dar sunt gata să mă întind.

O privi serios.

–Sally, gândește-te bine la ce îi vei spune lui David. E mulțumit de această căsătorie. Nu-i strica plăcerea.

Ea se înroși la auzul avertismentului.

–Presupun că o merit. Nu-ți face griji, nu-l voi face să sufere. Intru acum și îi spun că nu am ucis-o.

–Va fi ușurat să afle asta.

Căpitanul se desprinse de perete și porni pe coridor către salonul său.

Controlându-și expresia feței, Sally deschise ușa și intră. David părea să doarmă, însă deschise ochii când ea se așeză lângă el.

–Mă ierți, aricel?

Aproape că se topi de durere la auzul vechii porecle.

–Desigur. Am fost doar șocată să vin aici și să nimeresc în toiul nunții.

Ridică sticluța de laudanum.

–Cred că e timpul pentru o nouă doză.

David acceptă recunoscător lingurița de medicament, apoi se afundă în perne cu un oftat.

–Ai ajuns devreme azi.

–Nașa copiilor a venit în dimineața asta și i-a luat într-o excursie, așa că am primit liber pe neașteptate. Cu o voce lipsită de orice nuanță acuzatoare, continuă: De ce nu mi-ai spus că te căsătorești?

David zâmbi gândindu-se la pozna sa.

–Pentru că dacă ți-aș fi spus dinainte, mi-ai fi ținut un discurs despre cât de capabilă ești să îți porți singură de grijă și că este complet inutil să am grijă de tine. Am dreptate?

–Mă cunoști mult prea bine, râse ea.

Vocea lui deveni tot mai stinsă pe măsură ce îl cuprindea somnul.

–Știu că ești pe deplin capabilă, dar tot sora mea mai mică ești. Mă bucur să știu că vei primi cinci sute pe an.

Cinci sute pe an! Sally se holbă la fratele său aproape adormit. Nimeni nu îi spusese cât de mare avea să fie

renta. Lady Jocelyn putea fi acuzată de multe lucruri, dar nu de zgârcenie. Cinci sute de lire însemnau de cinci ori salariul anual al lui Sally, iar ea câștiga chiar bine pentru o femeie. Avea să trăiască extrem de confortabil, cu stil chiar.

Oare avea să-și continue munca de profesoară? Lui Sally îi plăcea meseria sa, iar soții Launceston erau cei mai buni angajatori pe care îi avusese vreodată. Totuși, cinci sute de lire pe an i-ar fi oferit o sumedenie de opțiuni. Ar fi putut călători. Ar fi putut să cumpere o căsuță la țară și să ducă o viață fără griji.

Libertate cu prețul vieții lui David. Clătină din cap, amintindu-și că el oricum avea să moară. Măcar astfel, Lady Jocelyn avea să posede cu cinci sute de lire mai puțin pe an pentru a-i risipi pe frivolități.

Alinându-se cu acest gând, căută în săculețul de brocart după andrelele de tricotat. După ce îi cârpise toate hainele lui David, se apucase să tricoteze patru perechi de mănuși, trei perechi de șosete și două fulare în orele petrecute la spital. Deși nu îi făcea mare plăcere să împletească, îi era imposibil să se concentreze asupra lecturii în timp ce David se chinuia să respire lângă ea. Andrelele cel puțin îi țineau mâinile ocupate.

Privi încruntată șoseta la care lucra. Scăpase trei ochiuri și i-ar fi luat jumătate de oră doar ca să o repare. Atâta pagubă, avea tot restul zilei la dispoziție, iar David avea să doarmă mare parte din timp.

Se uită la silueta osoasă, apoi se întoarse înfiorându-se. Trecuseră doar două săptămâni de când fusese adus înapoi la Londra? I se părea că venea de o veșnicie în acest spital soios, și pe zi ce trecea, el părea tot mai slab, până la punctul în care erau greu de înțeles cum de se mai afla în viață.

Uneori, cerându-i iertare lui Dumnezeu, recunoștea că își dorea să se termine, ca să se poată abandona durerii

pure, primitive. Alteori se întreba cum va afla despre moartea lui. Avea să fie cu el în acel moment? Richard avea să îi trimită un mesaj? Sau avea să găsească patul fratelui său gol și astfel avea să știe că s-a întâmplat?

Sally observă că firul de lână i se rupsese în mâini. Cu degete tremurânde, îl înnodă la loc. *Trebuie să rămâi calmă. David nu trebuie să își facă griji pentru durerea ta, în plus față de durerea lui.*

Se uită prin încăperea întunecată, urâtă, ascultând gemetele îndepărtate ale suferinzilor, percepând nenumăratele miasme mizerabile din spital. Era un loc îngrozitor pentru a muri, dar probabil că oricare altul ar fi fost la fel.

În acea după-amiază, Jocelyn i se alătură mătușii sale la ora ceaiului în salonul însorit care era refugiul preferat al Laurei Kirkpatrick. După ce se servi ceaiul și rămaseră singure, Jocelyn anunță:

–Vei fi bucuroasă să afli că problema mea legată de căsătorie a fost rezolvată. Mătușa Elvira va trebui să se resemneze cu drămuirea venitului curent al lui Willoughby.

Laura lăsă ceașca din mână, luminându-se la față.

–Ai acceptat propunerea unuia dintre pretendenți? A cui? E destul timp pentru a face public anunțul, dar mă tem că va trebui să fie o ceremonie restrânsă.

–Chiar mai bine de-atât. Jocelyn îi înmână mătușii sale o hârtie. S-a rezolvat. Iată certificatul.

–Ce e asta? Laura se uită la hârtie și împietri. Când ridică privirea, chipul său îi trădă mânia. Ce înseamnă asta?

–Nu e evident? Jocelyn făcu o scurtă pauză, amintindu-și ultima imagine a lui David, înainte de a continua. Am găsit un bărbat aflat pe moarte și, în schimbul

unei rente substanțiale, mi-a făcut onoarea de a mă lua de soție.

–Dar nici măcar nu l-ai cunoscut pe David Lancaster!

–Mi-a venit ideea când îl vizitam pe Richard Dalton și mi-a pomenit de starea maiorului Lancaster, explică ea. E perfect rezonabil. Voi avea grijă de sora lui, iar eu am îndeplinit condițiile din testamentul tatei. Richard nu a fost șocat când i-am sugerat, și nici maiorul... soțul meu.

Ochii Laurei aruncau scântei.

–Sunt oameni care au înfruntat moartea ani de-a rândul. Normal că văd lucrurile altfel decât restul societății!

Jocelyn strânse din buze.

–Asta te preocupă – ce vor spune alții? Credeam că te ridici deasupra acestor trivialități. În plus, lumea mondenă se va amuza dacă va afla povestea. Vor râde și mă vor considera foarte isteață.

Obrajii Laurei începură să se înroșească, dar vocea ei redeveni potolită.

–Nu pot să neg că mă preocupă ce spun alții. Familia Kendal a avut parte de destule scandaluri deja.

Jocelyn păli la amintirea evenimentelor din trecut, însă mătușa ei continuă implacabil.

–Dar ce mă deranjează mai mult este faptul că te folosești de moartea unui bărbat cumsecade în scopurile tale egoiste. De ce nu ai discutat cu mine mai întâi?

Jocelyn se strădui să rămână calmă, dar teama că mătușa ei avea s-o disprețuiască era copleșitoare.

–Nu ai dorit să știi ce aveam de gând să fac! strigă ea, cu glas gâtuit. Te rog, mătușă Laura, nu te supăra pe mine. Nu m-aș fi căsătorit cu el dacă știam că te vei supăra. A fost o idee impulsivă. Maiorul Lancaster a apreciat propunerea mea, iar apoi a fost prea târziu să dau înapoi. Am considerat că avem amândoi de câștigat, fără a face rău nimănui. Te rog... te rog încearcă să înțelegi.

Lady Laura oftă, mânia ei transformându-se în dezamăgire.

–Probabil nu aș fi fost atât de supărată dacă victima impulsului tău ar fi fost un străin, nu un bărbat pe care îl cunosc și îl respect. David merită mai mult decât să fie folosit cu atâta... cu atâta nepăsare.

–Poate ai dreptate, șopti Jocelyn, îndurerată de dezaprobarea mătușii sale. Dar faptul e deja consumat și nu se mai poate schimba nimic.

Lady Laura se ridică în picioare.

–Mâine dimineață merg la Kennington. E timpul să deschid casa și să mă pregătesc pentru întoarcerea lui Andrew din Europa. Vocea ei, de obicei blândă, căpătă o notă acidă. Acum că ești femeie măritată nu mai ai nevoie de mine pe post de damă de companie.

–Presupun că nu. Jocelyn se holbă la o prăjitură pe care o făcuse fărâme.

Mătușa sa se opri în ușă.

–Mă voi întoarce peste două săptămâni, cel mult o lună, și cu siguranță îmi va trece supărarea până atunci. Plecă după ce oferi acest semn de pace.

Tremurând, Jocelyn se afundă în scaun. Ca și cum ziua precedentă nu fusese suficient de grea, acum își înstrăinase și cea mai dragă prietenă, femeia care-i fusese aproape ca o mamă. Își privi fapta prin ochii mătușii sale și se simți rușinată. Din nou, așa cum se întâmpla adesea în viața ei, făcuse totul pe dos.

Ei bine, nu mai avea ce face. Trebuia să doarmă așa cum își așternuse, chiar dacă nu era un pat matrimonial obișnuit.

Căutând ceva care să-i ridice moralul, își aminti că familia Parkingston organiza un bal neprotocolar în seara respectivă. Puțini invitați, majoritatea cunoscuți lui Jocelyn, era exact tipul ei preferat de petrecere.

Îi prindea bine să nu se frământe până la ore târzii gândindu-se cât de curând avea să devină văduvă.

Invitații soților Parkingston nu erau foarte numeroși, întrucât mare parte a societății mondene părăsise deja Londra, refugiindu-se la reședințele de la țară. Dar, în ciuda așteptărilor, Jocelyn se simțea agitată, plictisită de conversațiile pe care le găsea frivole în comparație cu realitatea crudă din spitalul militar.

Sosirea unui întârziat schimbă însă lucrurile: dintr-odată inspiră adânc și pulsul îi acceleră când își dădu seama că era Rafael Whitbourne, ducele de Candover. Simpla lui apariție o făcu să se simtă mai bine. Nu doar din cauză că era foarte chipeș, deși așa era. Îl găsea irezistibil de atrăgător pentru că știa cât de bine s-ar fi potrivit unul cu celălalt.

În timp ce conversa cu alți invitați, Jocelyn urmărea mișcările lui Candover, care străbătea sala de bal. Știa că nu trebuia să se pună în calea lui. Fiind un burlac de rang ducal, chipeș, bogat dincolo de orice închipuire de lăcomie, acesta fusese vânat de nenumărate femei, fapt care îl transformase într-un cinic, pe bună dreptate. Pe de altă parte, ea deținea un titlu și o avere proprie și nu avea nevoie de ale lui. Erau perfecți unul pentru altul. Dacă Jocelyn avea să-l câștige, avea să fie din cauza atracției autentice și a recunoașterii reciproce a compatibilității dintre ei.

Răbdarea îi fu răsplătită când Candover veni la ea după ce orchestra începu să cânte muzică de dans.

–Lady Jocelyn, exclamă el cu o plăcere vădită. Mă bucur să văd că sunteți încă în oraș. Îmi faceți onoarea acestui vals?

–Doar dacă promiteți să nu mă mai călcați de data aceasta, spuse ea, tachinându-l.

–Ultima dată nu a fost vina mea, protestă el, zâmbind cu ochii de culoarea oțelului. Când bruta aceea beată s-a rostogolit peste mine, e mare lucru că nu am ajuns amândoi la podea în cea mai nedemnă încălceală.

–Mi se pare remarcabil felul în care ați reușit să vă păstrați echilibrul în timp ce ați lăsat bruta într-o pace inconștientă pe podea, unde nu mai putea face rău nimănui. Cum ați reușit? întrebă ea, lăsându-se condusă către ringul de dans.

–L-am ajutat doar într-o direcție în care oricum se îndrepta. Muzica începu, iar el o trase în poziție de vals. Autoapărarea este unul dintre beneficiile ascunse ale educației la Eton.

Plăcerea pe care i-o aducea compania lui îi reaminti de ce refuzase alți pretendenți și aduse o justificare suplimentară pentru ceremonia dureroasă din cursul dimineții. În timp ce glumeau, ea îi studie fața, admirându-i fermitatea trăsăturilor, claritatea ochilor gri. Era cunoscut drept Rafe în rândul celor puțini care constituiau cercul lui de prieteni apropiați, dar ea nu ar fi îndrăznit să i se adreseze astfel fără să i se îngăduie. Poate într-o zi...

Își imagina că râdea și vorbea în maniera ei obișnuită, astfel că fu surprinsă când Candover o întrebă:

–Iertați-mă, Lady Jocelyn, dar păreți destul de tulburată azi. S-a întâmplat ceva?

Era o întrebare venită de la un prieten, nu doar de la o cunoștință. Bucuroasă că interesul nu era unilateral, răspunse:

–A fost o zi ciudată. M-am căsătorit în dimineața aceasta și încă nu m-am obișnuit cu ideea.

Obișnuita lui detașare lăsă locul surprinderii.

–Este adevărat? Nu auzisem că ați avea de gând să faceți pasul fatal. Privirea sa deveni ironică. Cu siguranță, reședința Parkingston este un loc ciudat pentru o lună de miere.

Venise timpul să îl informeze cu privire la situația și disponibilitatea sa.

–Nu este un fapt cunoscut, dar tatăl meu a lăsat cel mai ridicol testament, punând condiția ca eu să mă mărit până la vârsta de douăzeci și cinci de ani; altfel aș fi pierdut cea mai mare parte din moștenire.

–Ce medieval, observă el, ridicând o sprânceană.

–Foarte, mai ales dacă ținem seama că eram foarte apropiați. Dar nu aveam ce face, așa că azi-dimineață am încheiat o căsătorie de conveniență. Vocea ei căpătă o notă amară. Sperasem să am o căsnicie adevărată.

–Dacă prin asta înțelegeți un suflet pereche, știți doar cât de rar se întâmplă asta în rândurile noastre și cât de rar este și de bun augur, rosti el sec.

–Nu mă gândeam la suflet pereche în sensul de a fi atât de îmbătat de dragoste încât să nu acorzi atenție caracterului celuilalt, explică ea. Trebuie să existe atracție, desigur, dar din câte am auzit, asta se stinge cu timpul chiar și în cazul celor mai pătimașe iubiri. Este mult mai bine ca o căsnicie să se bazeze pe respect și afecțiune reciprocă. Un parteneriat de prietenie, de valori și țeluri împărtășite.

–Foarte rezonabil din partea dumneavoastră, spuse el, intrigat. Mi-aș dori ca mai multe femei să aibă o astfel de atitudine rațională. Ar face din căsătorie o alegere mult mai tentantă.

După aprobarea din privirea bărbatului, Jocelyn își dădu seama că tocmai urcase câteva trepte în ochii săi. Dacă s-ar fi căsătorit vreodată, avea să ia de soție o femeie asemenea ei, care i-ar fi făcut viața să meargă mai lin, în loc de a provoca scene dureroase, emoționale.

Căsătoria era însă doar o posibilitate viitoare. Gândindu-se la statutul său actual, adăugă oftând:

–A trebuit să mă mulțumesc cu mult mai puțin decât am vrut. Ridică ochii spre el, privindu-l printre gene. Va trebui să caut în altă parte relații mai satisfăcătoare.

–Soțul dumneavoastră nu va obiecta? întrebă el, privind-o hotărât.

–Nu, răspunse Jocelyn ferm. În brațele bărbatului cu care visase dintotdeauna să se mărite, nu dorea deloc să se gândească la soldatul care trecuse fulgerător prin viața ei. Căsătoria noastră nu e nimic altceva decât un acord reciproc.

Valsul se termină. Amândoi coborâră brațele, dar, în loc să plece de pe ring, rămaseră neclintiți, prinși într-un moment de conștientizare reciprocă acută. Privirea lui Candover o studia intenționat, poposind ceva mai mult asupra decolteului și a formelor vizibile prin rochia transparentă de vară.

Jocelyn luă cercetarea aceasta ca pe un avans subtil, mut. Perspectivele erau aproape înfricoșătoare. Cu un gest, o retragere subtilă, putea să îi dea de înțeles că nu era interesată de mai mult. În schimb, îi susținu privirea și zâmbi.

Expert în galanterii, el recunoscu semnalul tacit. Cu un zâmbet lent, devastator, o escortă de pe ringul de dans.

–Părăsesc Londra mâine-dimineață, dar de-abia aștept să vă fac o vizită când revin, în septembrie.

Avea să fie văduvă pe atunci, liberă să exploreze promisiunea din ochii lui, deși libertatea avea să aibă un preț mai mare decât se aștepta. Reprimându-și amintirea dureroasă a maiorului muribund, răspunse:

–Voi aștepta cu nerăbdare.

El se retrase, cu o ultimă privire plină de înțeles. Dacă ar fi dansat cu ea de două ori la rând, ar fi atras atenția. În schimb, fusese între ei un acord tacit care o lăsă fără suflare din cauza entuziasmului. În sfârșit, singurul bărbat

pe care îl dorea o privea ca pe o femeie, și toate astea pentru că acum era măritată.

Planificarea cu sânge rece a unei aventuri nu îi făcea plăcere, și nu era naivă să creadă că planurile lui includeau mai mult decât o simplă relație pasageră. Dar credea cu tărie că era nevoie de intimitate pentru ca el să poată aprecia pe deplin cât de bine se potriveau unul cu celălalt.

Dacă avea să piardă atât pariul, cât și fecioria – ei bine, nu era făcută din piatră. Deși avea să sufere crunt dacă el hotăra că era suficient de bună pentru patul lui, dar nu și pentru a o lua de soție, aveau să existe compensații. Manifesta acea curiozitate feminină firească în privința pasiunii trupești și îl găsea pe Candover atât de atrăgător, încât avea să se bucure cu siguranță de ceea ce o putea învăța el.

Avea să fie îngrozit, sau intrigat când va afla că este virgină? Presupunea că era suficient de isteț încât să înțeleagă aluzia că ea își petrecea noapte nunții singură la un bal privat. Spera ca el să fie mulțumit.

Cele două luni până în septembrie se întindeau nesfârșite și goale înaintea ei.

capitolul 5

După ce plecă de la spital, Sally se agită prin somn toată noaptea, amintindu-și înfuriată de frumusețea mondenă de gheață care se folosise de fratele său și apoi îl respinsese cu atâta dezinvoltură. Chiar și a doua zi, în timpul lecțiilor cu copiii Launceston, mintea ei continuă să se frământe.

Pornind în vizita zilnică la spital, își dădu seama că fusese zdruncinată din fatalismul său. În ultimele două săptămâni acceptase pasiv verdictul doctorului cu privire la soarta lui David. Acum, din cauza furiei se hotărî să nu cedeze atât de supusă. David nu era în stare să lupte pentru propria viață, dar ea putea. Dacă exista cineva sau ceva care să îi poată oferi o șansă de însănătoșire, ea avea să-l găsească.

Înainte de a intra în salonul fratelui său, Sally îl căută pe medicul curant, Ramsey, hotărâtă să întrebe despre toate posibilitățile. Doctorul Ramsey era un bărbat solid cu un aer permanent obosit. Spre deosebire de mulți dintre colegii săi, el era dispus să recunoască limitele cunoștințelor sale.

Medicul clipi circumspect din spatele ochelarilor când Sally îl prinse între două consultații, știind din experiență cât de insistentă putea fi.

– Da, domnișoară Lancaster? spuse el cu o intonație ascendentă care sugera că nu avea timp să stea la discuții.

– Domnule doctor, nu se mai poate face nimic altceva pentru fratele meu? Se stinge sub ochii mei. Trebuie să fie o soluție.

Doctorul își dădu jos ochelarii și începu să îi curețe.

–Cazul maiorului Lancaster mă nedumerește. Se agață de un fir de viață cu o tenacitate remarcabilă, dar nu se pot face prea multe în caz de paralizie.

Își puse ochelarii ferm pe nas.

–Pe lângă paralizie, suspectez că a suferit răni interne care sunt peste puterea noastră de vindecare. Tot ce putem face este să ne asigurăm că ultimele sale zile sunt cât se poate de confortabile.

Sally îi fixă privirea hoinară înainte ca el să scape.

–Nu vreau să critic demersurile dumneavoastră. Știu că ați făcut tot ce-ați putut și vă sunt adânc recunoscătoare. Totuși – există vreun medic sau chirurg în Londra care să aibă o abordare diferită, poate ceva radical față de standardele obișnuite? Nu avem nimic de pierdut.

Doctorul Ramsey dădu aprobator din cap. După un moment de gândire, spuse:

–Există un scoțian nebun, pe nume Ian Kinlock, la spitalul St. Bartholomew. Am auzit că tocmai s-a întors din Belgia și câteva săptămâni a operat rănițiii de la Waterloo. Foarte excentric, dar a făcut lucruri remarcabile.

Doctorul se uită la rochia modestă a lui Sally.

–Este specialist atât în medicină generală, cât și în chirurgie, iar onorariul său pentru consultații private este foarte ridicat. Se pare că-i taxează usturător pe oamenii cu bani, apoi acordă îngrijiri gratuite unui neisprăvit de pe străzi. Foarte, foarte nebun. Nu-l veți convinge niciodată să viziteze un pacient la spitalul York.

–Tocmai am primit niște bani pe neașteptate. Vom vedea.

Se întoarse și porni mai departe pe coridor. În spatele său, îl auzi pe doctorul Ramsey murmăind.

–Dumnezeu să-l ajute pe Ian Kinlock.

Nu se obosi să privească înapoi.

Mintea i se învârtea în timp ce se îndrepta spre salonul lui David. Consultarea unui nou chirurg însemna

să se agațe de o șansă infimă, dar atâta timp cât mai exista o speranță, merita să încerce. În plus, îi plăcea ideea de a cheltui banii de la Lady Jocelyn spre beneficiul lui David. Spitalul St. Bartholomew era unul dintre cele mai vechi și cele mai aglomerate din Londra și, din câte își amintea vag, avea o secție mare de chirurgie. Era lângă catedrala St. Paul și trebuia să închirieze o trăsură cu birjar...

Distrasă, aproape se ciocni de un tânăr masiv cu perucă pudrată și o livrea albastră în fața ușii lui David. După o clipă îl recunoscu drept valetul care fusese prezent la parodia de nuntă de deunăzi. Îl chema Morgan.

–Ai venit să vezi dacă soțul stăpânei tale a murit deja? întrebă ea caustic. Îi fu rușine de vorbele sale când tânărul se înroși la față. Era o țintă prea ușoară; nu era drept să-l învinuiască pe el pentru comportamentul lui Lady Jocelyn.

–Am venit să îmi iau fratele acasă, domnișoară Lancaster, replică el aspru. Lady Jocelyn m-a rugat să văd de maiorul Lancaster, dacă tot sunt aici.

–Fratele dumitale este tot pacient? se interesă ea pe un ton mai conciliant.

–A fost caporal în cavaleria ușoară. Lady Jocelyn i-a oferit o slujbă în gospodărie și șansa de a se reface în casa domniei sale, explică Morgan. A trimis trăsura pentru ca transportul să fie cât mai ușor.

Cuvintele valetului fuseseră menite să demonstreze bunătatea stăpânei sale în fața unei femei care, evident, nu o aprecia deloc. În schimb, au scos la iveală sâmburele unei idei care a încolțit instantaneu. Spitalul oribil era suficient pentru a îmbolnăvi o persoană sănătoasă, iar ea l-ar fi mutat pe David dacă ar fi fost posibil. Dar nu-l putea duce la angajatorii ei și nici nu-și permitea să închirieze un apartament și servitori care să aibă grijă de el.

Acum însă, apăruse o posibilitate. Potrivit legilor engleze, David deținea casa, fără îndoială luxoasă, din

Upper Brook Street, pe care Lady Jocelyn o numea căminul ei. Vrăjitoarea nu avea dreptul să refuze să îl primească. Sally avea să își ducă fratele pe Upper Brook Street, iar cumnata sa nu avea decât să obiecteze dacă voia să aibă parte de un scandal pe cinste.

–Ce bine că ați adus o trăsură, spuse ea. O putem folosi pentru a-l muta pe maiorul Lancaster în casa lui Lady Jocelyn.

Morgan păru mai întâi surprins, apoi alarmat.

–Nu știu, domnișoară. Doamna m-a rugat să văd de dânsul, dar nu mi-a spus să îl duc acasă.

Fixându-l pe bietul valet cu privirea ucigătoare pe care o folosea asupra elevilor săi, Sally declară:

–Fără îndoială că a fost îngrijorată cu privire la mutarea lui. Însă tocmai am vorbit cu doctorul fratelui meu și m-a asigurat că o schimbare nu îi face rău. Nu era tocmai ce îi spusese Ramsey, dar avea să se ocupe de asta mai târziu.

Întrucât Morgan tot nu părea convins, Sally veni cu lovitura de grație.

–La urma urmei, sunt căsătoriți. Ce a fost al ei, acum este și al lui. Cu siguranță draga Lady Jocelyn nu își dorește ca soțul său să stea în acest... acest – făcu un gest elocvent – loc insalubru.

–E adevărat că Lady Jocelyn și maiorul păreau foarte afectuoși, spuse Morgan nesigur. Și numai Dumnezeu știe cât își dorește fratele meu să plece din spital. Aveți dreptate, nu este un loc sănătos.

Își încruntă sprâncenele înainte de a decide:

–Îl duc pe fratele meu la trăsură, apoi mă întorc după maiorul Lancaster cu o targă și cineva care să mă ajute să-l car. Îi adunați dumneavoastră lucrurile?

–Desigur.

Urmărindu-l cum pleacă, Sally se minună cât de ușor îl convinsese. Crezuse că avea să fie mai prudent cu privire

la mânia răsfățatei sale stăpâne. Îl căută din nou pe doctorul Ramsey, care admise posomorât că dacă o călătorie din Belgia nu îi venise de hac maiorului, traversarea Londrei nu avea să o facă, iar dacă avea să se întâmple, nu ar fi însemnat decât grăbirea inevitabilului.

Ignorând predicțiile doctorului, Sally se întoarse în salonul fratelui său.

–Vești bune, David. Trăsura lui Lady Jocelyn este aici, iar eu am primit permisiunea doctorului Ramsey să te muți în casa ei. Sunt sigură că îți va fi mult mai bine decât la spital.

–Vrea să stau acasă la ea? întrebă el, plăcut surprins. Asta nu a făcut parte din înțelegere. Foarte drăguț din partea ei.

Ideea că „soția" sa era îndeajuns de preocupată pentru a trimite după el îl făcu atât de fericit pe David, încât Sally nu încercă să corecteze neînțelegerea. În schimb, își jură că Lady Jocelyn avea să-l primească așa cum se cuvine, chiar dacă Sally va trebui să-i pună un pistol la tâmplă.

–Nu-mi va fi dor de acest loc. Privirea obosită a lui David licări peste pereții murdari. Cu excepția lui Richard.

–Te poate vizita, acum că se simte atât de bine. Sunt sigură că va profita de ocazia de a scăpa de aici. Îi voi lăsa noua adresă înainte să plec. Începu să împacheteze lucrurile fratelui său în lada care îl însoțise din Belgia.

După ce termină, ridică sticluța de laudanum.

–Să îți dau o doză dublă? Călătoria va fi, probabil, inconfortabilă.

–Negreșit. Cred că prefer să nu știu ce se întâmplă. Era una dintre puținele referiri pe care le făcea la ceea ce Sally știa că înseamnă durere constantă. Rosti cu înflăcărare o rugăciune ca starea fratelui său să nu fie înrăutățită de călătorie. Dacă efortul avea să-i afecteze starea și așa fragilă, nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Hugh Morgan călători pe capra trăsurii, dar vehiculul tot era aglomerat, cu Sally, David și caporalul timid înghesuiți unul în altul. Deși Morgan obținuse scânduri și pături și amenajase un pat rudimentar într-o parte a vehiculului pentru a-l întinde pe maiorul semiconștient, Sally tot tresărea la fiecare zdruncinătură cauzată de pietrele dintre Belgravia și Mayfair.

Când ajunseră pe Upper Brook Street, ea spuse:

–Te rog să aștepți aici până o informez pe Lady Jocelyn că a sosit soțul domniei sale.

Urcă treptele de marmură și bătu cu inelul masiv în formă de delfin. Când majordomul deschise ușa, i se adresă:

–Sunt domnișoara Lancaster, cumnata lui Lady Jocelyn. Conduceți-mă, vă rog, la domnia sa, pentru a o întreba unde dorește să-i fie dus soțul.

Soț? Majordomul făcu ochii mari; datorită discreției lui Hugh Morgan, nici unul dintre servitori nu aflase despre căsătorie. Revenindu-și, acesta spuse:

–Cred că Lady Jocelyn se află în camera de zi. Dacă doriți să mă urmați...

Casa era chiar atât de luxoasă pe cât se așteptase Sally, un fundal perfect pentru desăvârșita ei stăpână. Aruncă o privire în jur, sperând să găsească o dovadă de vulgaritate, dar spre regretul ei, casa era mobilată cu un gust impecabil.

Refuzând să se lase intimidată de foaierul înalt cât trei etaje, Sally își încleștă fălcile cu un aer beligerant când valetul o pofti în camera de zi. Lady Jocelyn se afla la masa de scris, rochia de culoarea narcisei asortându-se perfect cu nuanța castanie a acesteia. Pe birou se aflau o vază cu flori și o pisică roșcată. Nu era o făptură tărcată și grăsună, ci o felină elegantă, subțire, cu origini aristocratice evidente.

În opinia preconceptă a lui Sally, creatura arăta la fel de pretențioasă și nesuferită precum stăpâna sa.

–Lady Jocelyn, „cumnata" dumneavoastră dorește să vă vorbească, spuse majordomul. Inflexiunea din glasul său reuși să insinueze simultan că Sally era o impostoare și că, dacă era cu adevărat ceea ce pretindea, Lady Jocelyn îi datora servitorului său credincios o explicație.

Jocelyn ridică privirea surprinsă. Era de-a dreptul șocată s-o vadă pe tânăra furioasă dând buzna peste ea, o reamintire ostilă a evenimentelor nefericite din ziua precedentă.

–Mulțumesc, Dudley, asta e tot.

Tonul lui Jocelyn provocă supunere imediată. Majordomul se retrase grăbit.

–Domnișoară Lancaster. Ce plăcere neașteptată, spuse ea rece. Cu un spasm subit, se întrebă dacă Sally venise să o anunțe că fratele său își dăduse obștescul sfârșit. Nu, nu ar fi adus vestea personal. Probabil dorea numai să îi facă morală cumnatei sale nedorite.

–Ce te aduce astăzi pe-aici?

–Îl aduc pe David la dumneata acasă, răspunse femeia ursuză încruntându-se.

–Despre ce naiba vorbești? întrebă Jocelyn, speriată.

Dacă domnișoara Lancaster avea să-și mai miște mult fălcile, era în pericol să și le disloce.

–Proprietatea unei soții devine a soțului ei după căsătorie. Dacă nu îl lași pe David să stea aici voi... voi... îl voi pune să lase toată averea Fondului pentru Văduvele și Orfanii de Război. O va face dacă îl rog.

Jocelyn simți cum palmele i se răsuceau în formă de pumn. Din copilărie nu mai dorise atâta să folosească violența fizică împotriva cuiva.

–Ce exemplu înduioșător de devotament între frați. Cu toate astea, fratele dumitale însuși a sugerat ca avocatul meu să redacteze un document prin care el renunță la orice pretenții asupra bunurilor mele.

–A renunțat la drepturi? întrebă Sally consternată.

–Exact. Evident, fratele dumitale este cel care a moștenit toată onoarea familiei Lancaster, precum și orice urmă de frumusețe.

Jocelyn se întinse după cordonul clopoțelului.

–Dacă nu pleci în următoarele treizeci de secunde, îi chem pe servitori să te scoată afară.

Chipul lui Sally se schimonosi.

–Lady Jocelyn, știu că nu mă placi, așa cum nici eu nu te plac pe dumneata. Dar nu ai iubit pe nimeni în viața dumitale?

–Ce legătură are asta? întrebă Jocelyn circumspectă, după o pauză.

–Dacă ai avea de ales, ai lăsa persoana iubită să moară în locul acela infect?

Jocelyn tresări amintindu-și mizeria din spital.

Văzându-i reacția, Sally continuă.

–Ai întrebat dacă David are nevoie de ceva pentru mai mult confort. Ei bine, va avea mai mult confort aici și cu siguranță ai suficient spațiu și destui servitori încât să nu-l consideri o povară. Dacă dorești să-mi interzici să îl mai vizitez, așa să fie. Dacă îmi ceri să-ți returnez renta, așa voi face. Vocea i se stinse. Dar te rog, te implor, nu îl trimite pe David înapoi la spital. Chiar dacă nu e vorba de nici un drept legal, cu siguranță ai o obligație morală față de soțul dumitale.

–Să-l trimit înapoi – vrei să spui că este deja aici? Dumnezeule mare, vrei să-l omori? exclamă Jocelyn îngrozită, amintindu-și cât de fragil fusese cu o zi în urmă.

–E în trăsura dumitale și a supraviețuit călătoriei. Până acum.

Sally nu mai spuse nimic, dar aluzia că prelungirea călătoriei ar fi putut înfige ultimul cui în sicriul lui Lancaster pluti în aer.

Jocelyn privi în jos la inelul pe care el i-l pusese pe deget, împingându-l până la limita puterilor pentru

a se asigura că nu avea să alunece. *Până când moartea ne va despărți.*

Date fiind starea lui David și refuzul vehement al lui Sally față de orice ajutor, nu se gândise nici o clipă să îl aducă la Cromarty House. Dar cumnata ei nesuferită avea dreptate. Indiferent cât de deranjant și dureros ar fi fost să îl vadă acasă, era soțul ei. Îi datora acest lucru. În plus, își dădu seama că dorea să facă tot ce îi stătea în putință pentru a-i alina ultimele zile.

Smuci cordonul clopoțelului. Dudley apăru atât de repede, de parcă ar fi stat cu urechea lipită de gaura cheii.

–Soțul meu se află în trăsura de afară. Este foarte bolnav și va trebui adus înăuntru. Du-l, te rog, în camera albastră.

–Mulțumesc, Lady Jocelyn, murmură Sally tristă, după plecarea majordomului.

–Nu fac asta pentru dumneata, ci pentru el.

Întorcându-se la masa de scris, luă un săculeț de piele zornăitor și i-l aruncă vizitatoarei.

–Urma să îți trimit asta, dar dacă tot ești aici, ți-l dau personal. Venitul dumitale pe primul trimestru.

Sally tresări din cauza greutății. În timp ce ea trăgea de șnur pentru a se uita în interior, Jocelyn spuse acru:

–Nu e nevoie să numeri banii. Sunt toți – o sută douăzeci și cinci de lire în aur.

Sally ridică brusc privirea.

–Nu treizeci de arginți?

–Sigur că nu. Argintul se folosește la vânzarea de oameni. Întrucât am cumpărat, plătesc în aur, replică Jocelyn apăsând fiecare cuvânt.

Sally era pe punctul de a exploda, însă Jocelyn continuă:

–Poți să vii și să pleci când poftești. E o încăpere mică lângă cea a fratelui dumitale. Voi pune să fie pregătită

pentru dumneata pentru... pentru atâta timp cât e nevoie. Are servitor personal?

Când Sally clătină din cap, Jocelyn spuse:

–Îi voi da eu unul, plus orice altă îngrijire de care are nevoie.

Proaspăta ei cumnată dădu să plece, apoi se întoarse ezitând.

–Mai e ceva. El crede că a fost ideea dumitale să îl aduci aici și a fost foarte încântat. Sper că nu-l vei dezamăgi.

Ajungând la limita răbdării, Jocelyn izbucni:

–Va trebui să speri că nu duc lipsă de maniere în așa măsură încât să chinuiesc un om aflat pe moarte. Acum te rog să pleci din casa mea.

Sally se retrase grăbită, tremurând. Orice îndoieli ar fi avut cu privire la inima de piatră a lui Lady Jocelyn, toate fuseseră contrazise. Dar cu siguranță avea să fie politicoasă cu David, care părea să nutrească iluzia că ea era o persoană generoasă. Dacă ar fi descoperit adevăratul caracter al vrăjitoarei, ar fi fost tulburat.

capitolul 6

A fost nevoie doar de un sfert de oră pentru a-l instala pe maior, împreună cu cele câteva lucruri ale sale, într-o cameră somptuoasă cu vedere în diagonală către Hyde Park. Părea să fie cea mai bună cameră de oaspeți și, după cum trebui Sally să admită din nou cu nemărginită reticență, Lady Jocelyn nu umbla cu jumătăți de măsură. David se albise la față din cauza durerii cauzate de mișcare și sora lui era mulțumită că adusese sticluța de laudanum în săculețul său de tricotat. Când valetul plecă, îi dădu bolnavului încă o doză de opiu.

Ascunzându-și propriile sentimente față de Lady Jocelyn, Sally spuse:

–Deși soția ta a fost amabilă și mi-a oferit o cameră aici, cred că e mai bine să dorm la familia Launceston. Dar voi veni în fiecare după-amiază, la fel ca la spital, iar Richard a spus că te va vizita mâine. Aranjă păturile în jurul trupului său firav. E timpul să te odihnești. Călătoria a fost obositoare.

David zâmbi slab.

–E adevărat, dar în clipa de față sunt bine, aricel.

–Acum că te-ai instalat, merg la spitalul St. Bartholomew. Doctorul Ramsey mi-a spus că acolo au un chirurg bun, cineva care ar putea să te ajute.

–Cine știe, spuse fratele său, neimpresionat.

Observă că privirea lui se tot îndrepta către ușă. Se aștepta ca așa-zisa lui nevastă să-l viziteze?

Sperând că Lady Jocelyn era suficient de educată pentru a face asta, Sally spuse:

–Vin mai târziu. Se aplecă să îl sărute pe frunte și plecă.

Hugh Morgan se îndrepta către camera albastră.

–Doamna m-a trimis pe mine să fiu servitorul domnului maior, o informă el politicos. E o adevărată onoare.

–Sunt sigură că vei avea mare grijă de el.

Plecând, Sally simți un amuzament nestăpânit față de dreptatea poetică perfectă pe care Lady Jocelyn i-o făcuse lui Morgan, instrumentul întâmplător al aducerii maiorului în această casă. Din fericire, valetul părea un tânăr amabil și conștiincios. David era pe mâini bune.

Acum trebuia să-l găsească pe doctorul de la St. Bartholomew.

Lui Jocelyn îi trebui o jumătate de oră bună pentru a se calma. Când dăduse buzna nesuferita ei cumnată, tocmai admira florile pe care Candover le trimisese în acea dimineață. Pe bilet scria atât: „Ne vedem în septembrie" și era semnat cu un C mâzgălit îngroșat.

Luând biletul și amintindu-și de schimbul tăcut, dar intens dintre ei, se pierduse în visare. Poate că în enigmaticul duce avea să descopere ceea ce căutase tot timpul și nu îndrăznise niciodată să creadă că avea să găsească.

Apoi, acea femeie incalificabilă dădu buzna cu amenințările ei și cu șantajul emoțional. Cu excepția ochilor de un verde viu ai lui Sally Lancaster, nu semăna deloc cu David, care era gentleman până în măduva oaselor.

Gura i se strâmbă involuntar când își aminti remarca sa despre cum îl cumpărase pe maior cu aur. Mătușa Laura ar fi făcut o criză dacă și-ar fi auzit nepoata spunând ceva atât de vulgar, dar Sally Lancaster era în stare să scoată tot ce era mai rău din Jocelyn.

Amuzamentul pierise, astfel că suspină și o scărpină pe Isis pe urechi. Cum îi putuse da prin minte că jocul cu viața și moartea cuiva avea să fie simplu? Prefera să nu se gândească la moartea iminentă a maiorului și cu siguranță

nu avea de gând să fie martoră la eveniment, dar asta nu se mai putea evita acum.

Ori de câte ori se gândea la David Lancaster, îi venea să plângă. Era ca o lumânare pe cale să se stingă, diminuând cantitatea de lumină în lume.

Reveni la gânduri mai practice. Din fericire, Morgan apreciase ocazia de a-l servi pe maior. Valetul avea o inimă bună și o mână sigură, iar Jocelyn auzise de la Marie că năzuia să ajungă majordom. Acum putea să acumuleze experiență.

Chemându-l din nou pe majordom, spuse:

–Comandă două căruțe cu fân și pune să fie împrăștiate afară pe stradă. Ai grijă să fie un strat gros – nu vreau ca maiorul Lancaster să fie deranjat de zgomotul traficului. De asemenea, spune-i bucătarului să pregătească mâncare potrivită pentru un om bolnav.

Asta dacă maiorul putea fi făcut să mănânce.

După ce Dudley plecă, se hotărî să fie mai răbdătoare cu Sally Lancaster, întrucât avea să îi fie imposibil să o evite în totalitate. Iritabilitatea lui Sally era de înțeles, având în vedere că îi era devotată fratelui său și nu avea pe nimeni altcineva. Judecând după felul în care arăta și cum se comporta, probabil că situația nu avea să se schimbe niciodată.

Jocelyn nici măcar nu făcu eforturi să se simtă vinovată pentru gândul nemilos.

Sally crezuse că experiența de la York o deprinsese cu spitalele, însă St. Bartholomew părea de zece ori mai aglomerat și de douăzeci de ori mai zgomotos. Fusese înființat în Evul Mediu de niște călugări și nu părea să fi fost curățat de atunci. Acolo fuseseră tratați numeroși săraci din Londra, zgomotoși și urât mirositori.

Cu toate acestea, spitalul pregătea unii dintre cei mai buni chirurgi din țară. Trecând pe lângă nenumăratele

saloane ticsite, presupuse că asta se întâmpla din cauză că doctorii aveau mulți pacienți pe care să exerseze.

După o jumătate de oră de mers și întrebat în stânga și în dreapta, găsi pe cineva care auzise de Ian Kinlock. Mai întâi, i se spuse că nu se afla în spital deoarece era „ziua lui pentru oameni de vază".

Un altul care asculta spuse că îl văzuse chiar el pe doctor în acea zi.

După încă o jumătate de oră de căutări, ajunse la încăperea mică și murdară unde Kinlock putea fi găsit după ce își termina vizita prin saloane. Se așeză să aștepte pe un scaun incomod de lemn. Teancurile de cărți, hârtii și schițe anatomice acopereau biroul uzat și biblioteca, altele fiind împrăștiate pe jos. Kinlock poate că era strălucit, dar cu siguranță nu era ordonat.

După o oră de plictiseală acută, nevoia primară de ordine a lui Sally își spuse cuvântul și începu să aranjeze cărțile și hârtiile. Un prosop mic și murdar care căzuse în spatele biroului își găsi utilitatea pe post de cârpă de praf. Amintindu-și ce spunea învățatul ei tată despre cei care îi aranjau cărțile, avu mare grijă să nu pună nimic într-un alt loc. Cu toate acestea, simpla aranjare a teancurilor în ordine și înlăturarea prafului făcu minuni pentru felul în care arăta încăperea.

După ce curăță biroul, se apucă de bibliotecă, lucrând de sus în jos. Pe un raft aglomerat de la mijloc, degetele sale atinseră ceva ce aducea a cană de porțelan. O scoase și se trezi în mână cu un craniu uman. Tresări și puse repede la loc relicva îngrozitoare, mândră că nu o scăpase din cauza șocului.

Din ușă se auzi mârâitul unei voci cu accent scoțian evident:

–Craniul acela aparține ultimei persoane suficient de nesăbuite încât să îmi umble prin birou. Vrei să devii perechea lui?

Sally sări și se întoarse, scoțând un sunet regretabil de asemănător cu un chițăit. Posesorul acelei voci era un bărbat de înălțime mijlocie, cu umeri lați și un halat pătat de sânge. Sprâncenele stufoase, închise la culoare erau în contrast strident cu claia groasă de păr alb și îi puneau în valoare în mod impresionant încruntătura, care oricum era de primă clasă.

–Nu... nu am mutat nimic din loc, se bâlbâi ea. Sunteți Ian Kinlock, chirurgul?

–Da. Acum fă bine și ieși din biroul meu.

Se așeză pe scaunul de la masa de lucru, descuie un sertar și scoase o sticlă ce părea a fi de whisky. Ignorându-și vizitatoarea, deschise sticla, trase o dușcă prelungă și se lăsă pe spate, cu ochii închiși.

Când Sally se apropie, își dădu seama că era mai tânăr decât crezuse prima dată, cu siguranță mai tânăr de patruzeci de ani. Părul încărunțise prematur, dar ridurile de pe față erau de la oboseală, nu de la vârstă, și corpul său compact avea condiția fizică a unui bărbat în putere.

–Domnule doctor Kinlock?

Deschise pleoapele abia cât să se zărească ochii albaștri obosiți.

–Tot aici ești? Afară! Acum.

Luă încă o gură de whisky.

–Domnule doctor, aș dori să-mi examinați fratele.

Oftă, apoi spuse cu răbdare elaborată:

–Domnișoară care-naiba-ți-o-fi-numele, am văzut mai bine de cincizeci de pacienți azi, am avut șase operații și tocmai am pierdut doi pacienți unul după altul pe masa de operație. Nici dacă fratele dumitale ar fi Dumnezeu pe pământ nu l-aș examina. Cu atât mai puțin dacă ar fi Dumnezeu. Pentru a treia și ultima oară, ieși afară, sau te dau eu afară.

Își trecu obosit mâna prin părul alb, adăugând o pată de culoare dezordinii în care se afla. În ciuda vulgarității

sale, avea un aer extrem de inteligent, iar Sally simți o rază de speranță. Și mai hotărâtă să îl ducă la David cât mai curând posibil, stărui:

–Fratele meu a fost rănit la Waterloo. Este paralizat de la brâu în jos, are în permanență dureri și se stinge ca o fantomă.

Privirea lui Kinlock trădă abia o urmă de recunoaștere.

–Cu asemenea răni, e un om mort. Pentru miracole, încearcă la biserica St. Bartholomew de peste drum.

Sally îi susținu privirea.

–Domnule doctor, ați depus un jurământ? De a-i ajuta pe cei aflați în suferință?

O clipă se temu că mersese prea departe, iar chirurgul avea să o ucidă pe loc. Apoi mânia dispăru de pe fața lui.

–Voi fi îngăduitor pentru că ești îngrijorată în privința fratelui dumitale, spuse el cu mare blândețe. Ar trebui chiar să mă simt flatat de credința dumitale înduioșătoare că eu aș putea să îl ajut. Din păcate, cunoștințele pe care le avem despre corpul uman sunt atât de puține în comparație cu cele care ne lipsesc, încât e o minune că pot ușura suferința câtorva oameni.

Văzu lipsa de speranță din ochii săi și își aminti de cei doi pacienți pe care îi pierduse. Nu era de mirare că se afla într-o dispoziție proastă.

Kinlock luă o nouă gură de whisky, apoi continuă pe același ton rațional.

–Când s-a luptat la Waterloo? Pe 18 iunie? Deci sunt aproape cinci săptămâni de atunci. Clătină din cap vorbind singur. Câte nenorocite de operații am făcut acolo? Și câte am ratat?

–Vă pasă de pacienții dumneavoastră, murmură ea. Asta îmi doresc pentru David – un chirurg căruia să îi pese din tot sufletul.

Încruntându-se, luă din nou o înghițitură de whisky.

–Având o rană la coloană, suficient de gravă pentru a-i cauza paralizia, este o minune că fratele dumitale mai e în viață. Jumătate dintre funcțiile organismului sunt distruse, imobilizarea îndelungată cauzează infecții și ulcerații. Nimeni nu supraviețuiește mult în asemenea condiții, și din ceea ce am văzut în astfel de cazuri, moartea este o binecuvântare. Urmează-mi, te rog, sfatul: ia-ți rămas bun de la fratele dumitale și lasă-mă în pace.

Dădu să se întoarcă la biroul său, dar Sally îl apucă de mânecă.

–Domnule doctor Kinlock, nimic din toate astea nu i s-a întâmplat fratelui meu. Doar că are dureri foarte mari și se stinge. Nu l-ați putea vedea măcar? Vă rog?

La cuvintele sale, sprâncenele negre și stufoase ale lui Kinlock se apropiară gânditor.

–Dureri mari? E ciudat, era de așteptat să fie amorțit... Se mai gândi o clipă, apoi puse o serie de întrebări medicale, fixând-o cu o privire pătrunzătoare.

Sally reuși să răspundă la majoritatea întrebărilor, datorită faptului că îi tot bătuse la cap pe doctorii de la York să îi dea informații.

După ce înțelese care era starea lui David și ce tratament urma, Kinlock se interesă:

–Cât laudanum ia fratele dumitale?

Sally încercă să estimeze.

–O sticluță de Sydenham la două, trei zile, cred.

–Dumnezeule, nu-i de mirare că nu se poate mișca! Opiul este un medicament fantastic, dar nu e lipsit de dezavantaje. Își încrucișă mâinile la piept în timp ce se gândi. În cele din urmă spuse: Voi veni să îl examinez mâine după-amiază.

Inima lui Sally tresări.

–Nu puteți ajunge în seara asta? E atât e slăbit...

–Nu, nu pot. Și dacă dorești să vin după ce am băut atâta whisky, ți-ai ieșit din minți.

Mâinile îi păreau destul de stabile, dar probabil avea dreptate.

–Atunci mâine-dimineață, la prima oră? Vă plătesc o sută douăzeci și cinci de lire. Ducând mâna prin despicătura laterală a rochiei către buzunarul pe care îl purta atârnat la brâu, Sally scoase săculețul cu aur și i-l înmână.

Kinlock fluieră ușor mirat de greutatea pungii.

–Ești foarte hotărâtă, micuțo, nu-i așa? Cu toate astea, am pacienți de examinat mâine-dimineață. După-amiază e cel mai devreme când sunt liber, și nu pot să promit o oră exactă. Ori așa, ori nicicum.

Îi aruncă punga înapoi.

Deranjată de apelativul disprețuitor „micuțo", Sally spuse acru:

–Am auzit întotdeauna că medicii chirurgi sunt necizelați și vulgari. E bine de știut că zvonurile sunt adevărate în acest caz.

În loc să se simtă insultat, Kinlock izbucni în râs, cu chipul destins pentru prima dată.

–Ai uitat să spui necioplți, insensibili și inculți. De aceea chirurgilor li se spune „domnule" în loc de „doctore" – suntem o speță inferioară, fetițo, ai face bine să ții minte.

Închise sticla de whisky și o puse înapoi pe birou.

–Apropo, cum te numești?

–Sally Lancaster.

–Da, arăți a Sally. Accentul său scoțian devenea tot mai evident, probabil din cauza băuturii. Scrie adresa fratelui dumitale și voi veni mâine după-amiază. Probabil spre seară.

În timp ce Sally nota adresa, Kinlock își încrucișă brațele pe birou, își puse capul pe ele și adormi pe loc. Ea sprijini cu grijă bucata de hârtie de sticla de whisky, sigur așa avea să o găsească.

Înainte de a pleca, studie derutată figura adormită. Cum naiba arăta o Sally?

Într-adevăr, un scoțian nebun, necioplit, insensibil și toate celelalte. Dar pentru prima dată după săptămâni întregi, simți o rază de speranță că David putea avea un viitor.

Lady Jocelyn aruncă exasperată pana de scris pe birou, lăsând o dâră de stropi de cerneală pe carnetul de socoteli. Isis ridică botul disprețuitor în fața lipsei sale de autocontrol. Toată după-amiaza încercase să se ocupe de corespondență și de contabilitatea lunară, dar nu era în stare să se concentreze, gândindu-se la bărbatul ce zăcea sus în camera albastră.

Își sprijini bărbia în palmă și se gândi cât de ridicol era să îi fie jenă să îl viziteze. La urma urmei, era gazda lui. Dumnezeule, îi era soție! Sora sa cea irascibilă ieșise și nu se întorsese încă; se părea că refuzase oferta pentru cameră, iar Jocelyn îi era recunoscătoare pentru asta. Cel puțin nu îi lipsea în totalitate bunul-simț. Dacă ar fi trebuit să o vadă zilnic la micul dejun, s-ar fi ajuns la crimă.

–Ai dreptate, Isis. Dacă oricum nu reușesc să fac nimic, aș putea vedea dacă maiorul e instalat confortabil.

Sau măcar în viață. Jocelyn se ridică de la birou.

–Crezi că i-ar plăcea niște flori?

Animalul căscă somptuos.

–Mă bucur că ești de-acord cu mine. Merg să culeg câteva din grădină.

După ce adună și aranjă un braț de trandafiri albi și galbeni, cu câteva fire de verdeață pentru contrast, Jocelyn duse vaza cu flori în camera albastră. Bătu ușor la ușă, intrând fără să i se răspundă. Maiorul părea că doarme, astfel că puse florile pe masă și se întoarse să îl studieze.

Odihnindu-se, fața sa îi amintea de sculptura unui cavaler medieval ce se odihnea pe un mormânt de marmură în curtea bisericii din Charlton. Sfrijit, nobil, îndepărtat. Paloarea era intensificată de o umbră întunecată de barbă. Mișcată de o pornire de tandrețe, ea îi atinse obrazul, simțind părul țepos sub degete.

Deschise ochii, tulburat.

– Bună ziua, Lady Jocelyn.

Își retrase repede mâna, furnicată la degete.

– Bună ziua. Ai fost îngrijit cum se cuvine?

– Absolut. A fost amabil din partea ta să mă inviți aici.

Văzând încântarea din ochii săi, nu ar fi putut să îi spună adevărul, chiar dacă Sally Lancaster nu ar fi avertizat-o. Totuși, sinceritatea înnăscută o făcu să mărturisească:

– Mare parte din merit îl poartă sora ta. Ea s-a gândit să îl întrebe pe doctor dacă poți fi mutat în siguranță.

– Cu siguranță Ramsey a spus că nu mai are ce rău să-mi facă. Privirea sa înconjură camera cu tavanul înalt și pereții îmbrăcați în mătase. Casa ta este un loc infinit mai plăcut decât spitalul.

Își trase un scaun lângă pat și se așeză astfel încât să fie aproape la nivelul lui.

– Cum poți fi atât de calm, să vorbești despre propria moarte ca și cum ar fi doar o schimbare a vremii?

Lăsă impresia că dă din umeri, deși abia se mișcă.

– Când ai petrecut destul timp în uniforma de soldat, moartea e o schimbare a vremii. Am trăit ani de-a rândul pe muchie de cuțit. Nu m-am așteptat niciodată să ajung la bătrânețe.

– Experiența ta depășește cu mult puterea mea de înțelegere, șopti ea.

– Toți suntem produsul experienței noastre. A mea se întâmplă să fie mai melodramatică, spuse el absent, mare parte a atenției sale fiind concentrată asupra lui Jocelyn. Cum soarele după-amiezii îi sculpta perfect trăsăturile,

arăta fermecător. Ochii săi, de un maro auriu delicat, cu picățele verzi, îl fermecau, și își dădu seama că era ceva mai puțin resemnat la gândul morții decât fusese înainte.

Dintr-odată, deveni conștient că i-ar fi plăcut să o întâlnească și să o curteze pe această doamnă când era sănătos și întreg. Dar chiar și atunci, situația lui nu l-ar fi făcut niciodată o pereche potrivită pentru o femeie de rangul ei.

Pe obrajii lui Jocelyn se văzu o urmă de lacrimi. Descoperi că, adunându-și toate puterile, putea să își ridice mâna și să i le șteargă, vârful degetelor sale zăbovind pe moliciunea trandafirie a pielii ei.

– Nu plânge pentru mine, doamna mea. Dacă îți vei aduce aminte de mine, aș prefera să o faci zâmbind.

– Nu te voi uita, David – îți promit.

Lacrimile nu dispărură în totalitate, dar zâmbi, punându-și mâna peste a lui.

– E atât de ciudat dacă te gândești că în urmă cu trei zile nici nu ne cunoșteam. Acum... avem o legătură specială. Aș fi crezut că o căsătorie de conveniență înseamnă doar rostirea câtorva cuvinte și semnarea unor hârtii, dar e mai mult de-atât, nu-i așa?

– Pentru mine este.

Prea obosit pentru a mai ține mâna ridicată, o coborî pe lângă corp. Mâna ei o urmă, împreunându-și degetele cu ale lui. Strânsoarea ei cuprindea o intimitate care îi încălzi inima. Își dori să fi avut puterea să atingă părul strălucitor, să vadă dacă era atât de mătăsos la atingere pe cât părea. Asta ar fi fost o dovadă pură de romantism, având în vedere că nici o altă parte a corpului său nu era capabilă să răspundă.

– Îmi pare rău să îți tulbur liniștea.

– Poate că e timpul ca cineva să o tulbure. Prea multă liniște nu face bine la suflet.

Jocelyn se ridică, dând drumul la mână, spre regretul lui. Vocea sa dulce, melodioasă căpătă o notă oficială.

–Hugh Morgan este pe placul tău ca servitor? Dacă nu, pot găsi pe altcineva.

–E perfect. Nu intenționez să fiu un oaspete pretențios ori să stau mai mult decât se cuvine.

Ea își mușcă buza.

–Dacă îți dorești ceva, orice, trebuie doar să îmi spui. Ai ceva împotrivă dacă te vizitez?

Amuzat de faptul că ea își putea imagina așa ceva, întrebă:

–De ce aș avea ceva împotrivă?

–Poate nu e potrivit...

El râse la absurditatea celor spuse. După un moment, râse și ea.

–A fost prostesc din partea mea, nu-i așa? Nu poate fi nimic nepotrivit între soț și soție.

–Reputația ta e în siguranță. Chiar dacă nu am fi căsătoriți, nu sunt în stare să te compromit. Rânji. Mare păcat.

Jocelyn păru confuză, apoi zâmbi și se aplecă lăsând un sărut gingaș pe buzele lui înainte de a se întoarce și a părăsi camera. David admiră grația mersului ei și felul în care soarele îi colora părul castaniu în nuanțe de roșu mai mult provocatoare decât respectabile. Era oare acea culoare o aluzie la temperamentul ascuns sub fațada ei rece, impecabilă? Un gând fermecător de incitant. Nu era doar o doamnă, ci și o femeie. Una pe care ar fi putut să o iubească.

Era ironic faptul că dacă nu ar fi fost pe moarte, nu ar fi cunoscut-o.

Jocelyn închise ușa în urma ei, apoi se sprijini de ea, simțindu-se la fel de epuizată precum arăta maiorul. Blestemat să fie, de ce trebuia să-l placă? De fiecare dată

când îl vedea, era tot mai rău. Era ciudat sentimentul de intimitate dintre ei, poate pentru că nu fusese timp de etape preliminare.

Aproape că nu fusese timp deloc...

capitolul 7

Ușurată că Lady Jocelyn ieșise, Sally petrecu mare parte a după-amiezii pe lângă ușa de la intrare, așteptând să apară Ian Kinlock, dar nu se arăta nimeni. Era deja destul de târziu când o bătaie grăbită în ușă anunță un vizitator. Sally ajunse la ușă în același timp cu majordomul.

Oftând ușurată, văzu că era într-adevăr chirurgul, ducând în mână o trusă medicală neagră.

–Domnul doctor Kinlock e aici pentru a-l examina pe fratele meu, Dudley, îi spuse ea majordomului. Îl conduc eu sus.

Kinlock intră. În holul elegant, arăta la fel de nepotrivit ca un urs dresat și la fel de puternic. În timp ce Sally îl conducea la etaj, remarcă sec:

–Frumoasă casă.

Se uită neîncrezător la hainele ei sărăcăcioase.

–Dumneata locuiești tot aici?

Ea se gândi să-i explice, dar era prea complicat.

–Nu. Fratele meu este oaspete aici, iar eu sunt guvernantă în altă parte. Petrec aici cât de mult timp posibil.

Intrară în camera lui David. Judecând după expresia fratelui ei, nu aștepta nimic extraordinar de la această vizită. Îndura o nouă examinare dureroasă doar de dragul ei. După prezentări, doctorul i se adresă:

–Afară cu dumneata, fetițo. Îl voi examina pe fratele dumitale între patru ochi. Știu deja ce răspunsuri mi-ai da dumneata la întrebări. Vreau să aud ce are dumnealui de spus.

Ofensată, deschise gura ca să protesteze, apoi se opri când David, amuzat de francheța chirurgului, interveni:

–Du-te, Sally. Mă descurc.

Îngrijorată, petrecu o jumătate de oră plimbându-se prin galeria care înconjura foaierul deschis. Nu era un loc rău pentru exerciții pe vreme rea, decise ea, deși o obosiră repede busturile de marmură ale domnilor purtând coroane de lauri. Poate ar fi trebuit să-l roage pe Richard să rămână când venise mai devreme în vizită, dar nici măcar nu-i spusese că avea să vină Kinlock, din teama superstițioasă de a nu alunga speranța.

Când Kinlock deschise ușa, ajunse la el într-o clipită. Expresia lui părea mai ușurată decât atunci când sosise.

–Ei bine? întrebă ea, sperând ca acesta să fie un semn bun.

–Intră, domnișoară Lancaster. Vreau să discut cu amândoi.

David avea buzele albe din cauza durerii provocate de examinare, dar privirea îi era vioaie. Sally se duse lângă el, luându-l de mână și ținându-l strâns.

Kinlock începu să se plimbe prin cameră. Sally se întrebă dacă doctorul se relaxa vreodată.

–Mai întâi, domnule maior Lancaster, mai aveți un fragment de obuz în spate, poziționat mai jos decât cele care au fost extrase după bătălie. Aceasta este cauza principală a durerilor.

Chirurgul își încruntă sprâncenele stufoase.

–Judecând după răspunsurile dumitale, cred că nu ești cu adevărat paralizat. Inflamația din jurul obuzului putea să producă acest efect în zilele după ce ai fost rănit, dar umflătura s-a retras acum.

Surprins, David observă:

–Jumătate din corpul meu nu se mișcă. Dacă nu sunt paralizat, ce e în neregulă?

–Cred că suferi de o combinație de factori. Obuzul cu siguranță nu e de ignorat, dar cred că cea mai serioasă problemă a dumitale e cauzată de prea mult laudanum, rosti Kinlock fără menajamente. Ți s-au dat doze masive

pentru a diminua durerea provocată de rănile la coloană, care trebuie că a fost sfâșietoare. Opiul a ajutat la asta și te-a și împiedicat să îți faci rău sau să îți agravezi starea, dar cred că suferi de intoxicație cu opiu și probabil ai devenit și dependent deja. Supradozele de laudanum pot avea nenumărate efecte secundare – inclusiv slăbiciunea totală a mușchilor și incapacitatea de a te hrăni adecvat.

Iar David trăise cu supă de carne și laudanum săptămâni la rând: doctorii nu aveau nici un motiv să îi limiteze doza de opiu din moment ce oricum urma să moară.

–Dumnezeule, ce cerc vicios. Cu cât se agrava starea mea, cu atât mă încurajau să iau mai mult laudanum ca să-mi alin suferința, deteriorându-mi starea și mai mult prin asta.

–La vremea când inflamația din jurul obuzului deja s-a retras până la punctul în care ai fi putut să te miști, erai înfometat și atât de slăbit de durere și opiu încât păreai paralizat. Așa cum spunea Paracelsus: „Doar doza face ca un lucru să nu fie otravă". Scoțianul clătină trist din cap. Sau așa cum spun eu, orice e destul de puternic pentru a vindeca, poate la fel de bine să facă rău.

Încercând să cuprindă sensul celor spuse de Kinlock, David întrebă:

–Dacă opresc dozele de laudanum, pot să-mi revin?

Kinlock se încruntă.

–Nu e chiar așa de simplu. Diminuarea cantității de opiu ți-ar readuce apetitul și te va salva de la înfometare, însă durerea s-ar putea să fie insuportabilă. Dacă te întremezi suficient pentru a putea merge, există riscul ca schija să se miște și să cauzeze o paralizie reală. Totuși, chiar dacă s-ar întâmpla asta, ai putea să te descurci într-un scaun cu rotile și viața nu ți-ar fi pusă imediat în pericol. Acesta ar fi cel mai sigur tratament.

Ultimele sale cuvinte îi înmărmurină. Ghicind ceea ce chirurgul nu spunea, David adăugă:

–Vă gândiți la un tratament mai radical, nu-i așa?

–Alternativa este o operație. Operațiile sunt întotdeauna periculoase, și înlăturarea schijei poate cauza acel gen de răni ale coloanei pe care se presupune că le ai deja. În plus, operația crește riscul de infecție, ceea ce ți-ar putea pune viața în pericol, în special așa slăbit cum ești acum.

–Dar dacă funcționează?

–Dacă funcționează – e posibil să poți merge din nou într-o săptămână.

Sally tresări, strângându-și fratele de mână. Acesta încercă să își imagineze cum ar fi să trăiască. Să aibă din nou un viitor. Să se bucure de sănătatea sa de fier pe care o luase drept sigură întreaga viață.

–Cât de curând m-ați putea opera? întrebă el, inspirând adânc.

Kinlock se încruntă, uitându-se la trusa medicală.

–Dacă ești sigur că asta vrei, aș putea să o fac acum. Am toate instrumentele necesare, iar operația în sine nu va lua mult.

David și Sally se uitară unul la altul, comunicând fără cuvinte. Cu cât amâna mai mult operația, cu atât avea să fie mai slab. Îngrozită de riscul la care se supunea, dar conștientă că era ultima lui speranță, tânăra aprobă rigid din cap.

El se întoarse către chirurg.

–Atunci s-o facem acum.

–Foarte bine. Kinlock ezită. Dacă ajută cu ceva, în situația dumitale și cunoscând riscurile, aș lua aceeași decizie.

David găsi o oarecare consolare în asta. Privirea lui se opri asupra sticluței de pe noptieră, gândindu-se la visele ciudate, culorile și sunetele distorsionate, confuzia în care trăise de când își recăpătase cunoștința după ce fusese rănit.

Dacă ar fi fost suficient de puternic, ar fi apucat sticla și ar fi azvârlit-o în celălalt capăt al camerei. Însă de săptămâni întregi luase bucuros medicamentul, socotindu-l singurul lucru care făcea viața suportabilă.

– De când am început să iau laudanum m-am simțit ca și cum... un străin mi-ar fi acaparat mintea. Am crezut că mă simțeam așa pentru că eram pe moarte. Își strânse buzele. Opiul este un prieten grozav de înșelător.

– Așa e, dar vei avea nevoie de el pentru operație, îl avertiză Kinlock. După aceea, e preferabil să micșorezi treptat doza. Dacă te oprești dintr-odată, vei avea câteva zile chinuitoare de poftă, frisoane, transpirații și Dumnezeu mai știe ce.

– Aveți destulă experiență cu dependenți de opiu pentru a fi sigur că renunțarea treptată funcționează mai ușor?

Chirurgul păru tulburat.

– Sincer, nu știu, domnule maior. Este un obicei greu de stopat. Am cunoscut un dependent care a încercat metoda aceasta și a eșuat jalnic. Probabil ar fi eșuat oricum, sau poate metoda dumitale va funcționa mai bine. Nu pot spune cu siguranță. Dar nu trebuie să te decizi imediat. Ia o doză mare acum și continuă să iei în următoarele câteva zile. Ar fi un chin prea mare pentru corpul dumitale dacă ai renunța la drog odată cu operația. Vei putea să te oprești când te vei simți mai bine.

Deși David aprobă din cap, se hotărâse deja să renunțe la medicament cât mai curând posibil.

Înghiți doza mare pe care i-o dădu Sally ca să poată îndura operația. Dar după ce Kinlock avea să termine, nu avea să se mai atingă de nici o picătură din licoarea aceea nenorocită.

Kinlock îi făcu semn lui Sally să iasă pe coridor, unde David să nu-i poată auzi.

– Voi avea nevoie de doi bărbați care să-l imobilizeze și de cineva care să îmi dea instrumentele. Mai am nevoie de prosoape, cearșafuri și multă apă caldă și săpun pentru spălat. Nu știu de ce, dar curățenia pare să reducă infecțiile, îi explică el, văzându-i expresia de pe chip.

Lui Sally i se păru logic. La urma urmei, nu era o distanță foarte mare între curățenie și sfințenie, așa că trebuia să ajute la operație.

– Pregătesc totul numaidecât.

Doctorul puse mâna pe clanță dând să se întoarcă, dar se opri.

– Spuneai că fratele dumitale e oaspete aici. A cui e casa – a vreunui tovarăș?

– E a soției lui David.

– Soție! De ce nu se află aici? întrebă Kinlock.

– S-au căsătorit abia acum câteva zile și a fost, de fapt, o căsătorie de conveniență. Abia se cunosc. Lady Jocelyn nici măcar nu știe că sunteți aici. În timp ce explica, Sally se gândi pentru prima dată cum avea să reacționeze vrăjitoarea dacă David se însănătoșea miraculos. Simți o plăcere teribilă, în ciuda înfiorătoarei posibilități ca Lady Jocelyn să fie legată pe vecie de familia Lancaster. Pufnind la auzul idioțeniilor înaltei societăți, Kinlock intră înapoi în cameră.

Lăsând la o parte reacția lui Lady Jocelyn, Sally se grăbi să adune cele trebuincioase. Doamna casei îi spuse să ceară orice era nevoie și chiar asta avea de gând să facă.

Sally era recunoscătoare că pregătirile chirurgicale includeau acoperirea unei mari părți din corpul lui David cu cearșafuri, în afara zonei mici, proaspăt cicatrizate unde avea să se facă incizia. Privind doar o mică porțiune de piele îi era mai ușor să uite că persoana cea mai dragă ei pe lume se afla sub cuțit...

Își alungă gândul și se postă lângă pat.

–Vă voi ajuta chiar eu cu instrumentele.

–Ești sigură, fetițo? Poate ar fi mai bine să vină cineva care nu are legătură cu pacientul. N-o să meargă dacă leșini sau te ia cu amețeli.

–N-o să mă ia cu amețeli, îl asigură ea cu fruntea sus. Mă descurc, nu vă faceți griji.

–Foarte bine, zâmbi el ușor. Îi comunică rapid denumirile instrumentelor și ordinea în care aveau să fie folosite.

Bisturiele, sondele și alte unelte misterioase cu muchii ascuțite străluceau de curățenie.

Cei doi servitori desemnați să asiste erau pe poziții, Hugh Morgan la capătul patului și vizitiul vânos și taciturn – la picioare. Fără a fi în largul lor, dar hotărâți, îl apucară pe David și operația începu.

Sally fu uimită de cât de repede lucra Kinlock, tăind cu dexteritate și tamponând sângele. Simțind că era pe cale să leșine, se concentră asupra instrumentelor care i se cereau, fără să se uite la operație, până când avea să se simtă mai bine.

După un timp îndelungat de sondare meticuloasă a rănii deschise, doctorul scoase un sunet de satisfacție. Cu o delicatețe ce părea nepotrivită unor mâini atât de mari și puternice, extrase un mic fragment de metal. Dându-i drumul în ligheanul pe care îl ținea Sally, murmură:

–Acum ne mai uităm puțin pe aici, să ne asigurăm.

Când fu mulțumit, închise incizia. Abia dacă fusese nevoie de ajutorul servitorilor, pentru că David abia de se mișcase în timpul operației, cu excepția dății când respirase avid și a unui tremur convulsiv la prima incizie.

–Dă-mi borcanul acela, fetițo, spuse Kinlock după ce închise rana.

Sally se conformă, deschizându-i borcanul. Înăuntru era o substanță de un gri-verzui dezgustător care duhnea. Spre oroarea ei, doctorul unse rana cu substanța vâscoasă.

Cum putea un om devotat curățeniei să folosească ceva care arăta atât de urât? Își încleștă fălcile în semn de protest. Era prea târziu să nu aibă încredere în el.

Operația fiind gata, atmosfera se destinse atât de brusc, încât Sally abia observă când Kinlock puse un pansament și, cu o voce joasă, îi dădu instrucțiuni lui Morgan, care avea să rămână cu David. Simțindu-se din nou amețită acum că își terminase rolul de asistentă, Sally se repezi afară și se prăbuși pe o sofa de lângă peretele galeriei. Kinlock o avertizase pe bună dreptate că operația avea să o afecteze. Totuși, o găsi și fascinantă. Când scoțianul ieși într-un final din cameră, ea ridică privirea temătoare.

–Credeți... credeți că a decurs bine?

El se așeză la celălalt capăt al canapelei, la fel de obosit ca prima dată când îl întâlnise. Fata se îngrijoră când medicul își îngropă capul în palme, dar îi veni inima la loc în momentul în care se uită la ea cu un zâmbet liniștitor.

–Da, a decurs foarte bine. Schija a ieșit ușor, și din testele pe care le-am făcut simțurile sunt intacte la nivelul picioarelor. Încă mai există un risc de infecție, dar, cu voia lui Dumnezeu, cred că va supraviețui și, probabil, va fi ca nou.

Sally nu plânsese când i se spusese că David avea să moară, dar când auzi că avea să trăiască, izbucni în hohote sfâșietoare care nu păreau să se mai termine.

–Slavă Domnului, bâigui ea printre sughițuri.

–Slavă Domnului.

Kinlock îi puse un braț pe după umeri în timp ce ea continuă să plângă.

–Liniștește-te acum. Ești o fată curajoasă, iar fratele dumitale are noroc de dumneata.

Sally se întoarse, îngropându-și fața în pieptul lui. Emana o forță și o soliditate extraordinare. Haina sa de lână mirosea încă a tutun de pipă parfumat, ducând-o cu gândul în urmă cu două decenii, când tatăl său o ținea

în brațe, apărând-o de toate problemele din lumea unui copil de opt ani.

Amintirea o făcu să plângă și mai tare. Își pierduse tatăl, apoi mama și fusese aproape să-l piardă și pe David. Dar acum, cu mila lui Dumnezeu și a acestui scoțian bădăran, nu mai avea să rămână singură.

Oprindu-se din plâns, se dezlipi în cele din urmă de Kinlock și scoase o batistă din buzunar.

–Îmi pare rău că sunt așa o plângăcioasă. Doar că ceea ce ați făcut este atât de aproape de un miracol încât... de-abia îmi vine să cred.

Kinlock scoase un zâmbet obosit, care îl făcu să arate ca un copil.

–Ei bine, ai dorit un miracol. Te-ai oprit pe la biserică ieri?

–Nu, dar mă voi opri mâine, negreșit!

–Așa să faci. Chiar și Dumnezeu apreciază recunoștința când face o treabă bună.

Sally se ridică.

–E timpul să mă întorc la David. Există instrucțiuni speciale cu privire la ceea ce trebuie făcut peste noapte?

–Singura mea instrucțiune este să iei o cină copioasă și apoi să dormi bine, rosti el sever. Ordinele doctorului. Dacă nu începi să îți porți de grijă, vei ajunge pacientă cât de curând. Nu trebuie să-ți faci griji pentru maiorul Lancaster. Morgan o să-l vegheze, iar eu o să trec pe aici mâine.

Fata dădu să protesteze, dar se răzgândi. Odată tensiunea destrămată, oboseala îi pătrunsese până în măduva oaselor. Nu putea face pentru David nimic din ce nu ar fi putut face altcineva.

–Foarte bine.

Kinlock se ridică în picioare și își roti brațele, relaxându-și mușchii încordați.

–Se găsește vreun strop de whisky în această reședință somptuoasă?

Dacă ar fi cerut o baie în cel mai bun soi de Porto, Sally i-ar fi îndeplinit dorința.

–Coborâm ca să aflăm?

Kinlock își luă trusa medicală și împreună merseră în camera de zi. Majordomul bine instruit al lui Jocelyn răspunse la chemarea clopoțelului, aducând repede carafe de whisky și coniac. Nu putea să nu recunoască meritele personalului. Nici măcar o dată nu văzuse din partea cuiva un semn de dispreț față de persoana ei modestă, nici măcar din priviri, deși cu siguranță aveau multe de povestit în camera servitorilor.

Observând că mâinile lui Ian Kinlock tremurau în timp ce își turna whisky, îl întrebă:

–Sunteți întotdeauna atât de încordat după o operație?

El păru puțin rușinat.

–Da. Mâinile îmi sunt stabile ca o piatră în timpul operației, dar apoi îmi vine greu să cred că am fost îndeajuns de îndemânatic pentru așa ceva. Este incredibil de greu să tai în corpul uman, știind cât de greu îi este pacientului, dar uneori operația e singura scăpare. Așa cum s-a întâmplat și azi. Dădu peste cap jumătate din whisky, apoi reumplu paharul și se așeză pe sofa, bând într-un ritm mai moderat.

Sally sorbea din coniac. Era foarte bun, după cum se și așteptase.

–Ce a fost pansamentul acela urât mirositor pe care l-ați folosit?

–Ești sigură că vrei să știi? rânji Kinlock.

–Da, vă rog.

–Pâine mucegăită și apă.

–Dumnezeule mare! După ce ați făcut atâta caz legat de curățenia instrumentelor, l-ați dat pe David cu amestecul acela oribil? exclamă Sally, îngrozită de-a binelea.

–Știu că pare ciudat, dar peste tot în lume există tradiții populare care folosesc substanțe mucegăite pentru pansamente, explică doctorul. În China, se folosește lapte bătut de soia mucegăit. În sudul și în estul Europei, mi s-a spus că țăranii au tot timpul o bucată de pâine agățată de grindă. Dacă cineva se rănește, iau pâinea, taie mucegaiul și fac o pastă cu apă, pe care apoi o pun pe rană.

–De-a dreptul remarcabil. Sally fusese întotdeauna extrem de curioasă, o trăsătură utilă unei profesoare. Dumneavoastră aveți pâine mucegăită în pod?

Medicul clătină ușor din cap.

–Această substanță am primit-o de la un marinar rus care a jurat că este cea mai bună pe care a folosit-o vreodată. Am încercat-o și am observat că pierd mai puțini pacienți din cauza infecțiilor și chinurilor. Am tot folosit amestecul de apă și pâine în ultimii opt ani.

–Ce v-a făcut să încercați ceva atât de neortodox?

–Am călătorit mult, fapt care mi-a trezit interesul pentru medicina populară. Colegii mei mai tradiționaliști strâmbă din nas, dar uneori funcționează. Unul dintre scopurile mele în viață este să testez aceste practici și să descopăr care funcționează. Zâmbi. De exemplu, nu am observat ca punerea unui cuțit sub patul unui copil să-i înjumătățească suferința, dar scoarța de salcie e într-adevăr bună pentru dureri și febră. Când găsesc ceva ce dă rezultate, îl folosesc.

Acum că David fusese tratat, Sally era curioasă să afle despre Kinlock bărbatul, nu Kinlock chirurgul.

–Ce alte scopuri aveți în viață?

–Să salvez cât mai mulți oameni cu putință din fața Doamnei cu Coasa. La urma urmei, moartea învinge întotdeauna. Dar nu fără o luptă cu Dumnezeu. Expresia lui era sumbră.

Dorind să-i șteargă tristețea din priviri, Sally ridică paharul.

–Un toast pentru victoria de azi asupra Doamnei cu Coasa!

Luminându-se la față, ciocniră paharele și băură. Sally mai turnă un rând și se afundară într-o conversație fără pretenții, bucurându-se amândoi de euforia postoperatorie. Sally vorbi despre slujba ei de guvernantă, Kinlock despre cursurile urmate la Edinburgh și Londra. După o pregătire dublă de generalist și de chirurg, devenise medic pe un vas, cu care ajunse în multe părți ciudate ale lumii.

Mai târziu, fusese medic militar, perfecționându-se în mijlocul luptelor.

Sally recunoștea pasiunea pentru vocația sa în fiecare cuvânt pe care îl rostea. Într-adevăr, un scoțian nebun! Îl binecuvântă pe doctorul Ramsey pentru că o trimisese la acest bărbat care era, cu siguranță, singurul chirurg din Londra care i-ar fi putut salva fratele.

capitolul 8

Obosită după ziua lungă petrecută în afara casei, Jocelyn trecu pe lângă salon, dar se opri la auzul unei voci de femeie. Oare mătușa Laura să fi uitat de supărare și să se fi întors la Londra?

Sperând să fie așa, deschise ușa la camera de zi. Spre dezamăgirea ei, nu o găsi pe mătușa sa, ci pe cumnata cea vulgară pe cale să se îmbete cu un individ lălău pe care Jocelyn nu-l mai văzuse până atunci. Chipul ei se tensionă în fața unor asemenea libertăți manifestate în propria casă. Cu toate acestea, amintindu-și decizia de a fi mai răbdătoare, bătu încet în retragere. Chiar dacă Sally era beată, probabil că nu s-ar fi apucat să-i fure argintăria, care oricum nu se afla în camera de zi.

Înainte să iasă, Sally ridică privirea și o zări.

–Am vești proaste pentru dumneata, Lady Jocelyn.

–Vai, nu. A... murit? Jocelyn înmărmuri, simțind un fior rece până în măduva oaselor pe măsură ce era cuprinsă de tristețe.

Deci David nu mai era, trupul său slab se răcea în camera de sus, iar ochii săi verzi erau închiși pentru totdeauna. Nici măcar nu fusese acasă. Scurta vizită din ziua precedentă ținuse loc de rămas-bun. Nu-i de mirare că Sally ceruse carafa de coniac.

–Dimpotrivă, continuă Sally cu vocea sa puternică de profesoară. Domnul doctor Kinlock, aici de față, a realizat o operație de-a dreptul splendidă și este posibil ca David nu doar să supraviețuiască, ci și să-și revină complet.

Avea să trăiască! Aceste cuvinte produseră un șoc chiar mai mare decât vestea morții sale. Amețită de atâtea vești contradictorii, Jocelyn înaintă și se prinse de spătarul

unui scaun pentru a-și reveni. Ar fi fost minunat ca spusele lui Sally să fie adevărate. David merita să trăiască și să fie fericit.

Dar peste toată această bucurie năvăli dintr-odată un gând puternic: nu făcuse acea înțelegere cu un soț care avea să trăiască!

–Știu că voiai să moară. Sally se ridică și se apropie de Jocelyn cu o privire sticloasă. Poate ar fi mai bine să rămân aici și să-l îngrijesc până când va putea fi mutat din casă. Întrucât nu va muri, poate dorești să remediezi situația.

Jocelyn simți cum fața i se golea de sânge.

–Ce lucruri îngrozitoare poți să spui! Deși intenția mea a fost aceea de a deveni văduvă, nu-i doream moartea lui David. Sper că poți înțelege diferența.

Cu privirea încețoșată, Jocelyn bâjbâi în jurul scaunului și se prăbuși în el, oscilând între senzația de leșin și dorința de a-i scoate ochii lui Sally.

Simți ceva rece în palmă și, când ridică privirea, îl zări pe doctor care îi întindea un pahar cu coniac, manifestând o îngrijorare profesională evidentă.

–Beți asta, Lady Jocelyn. Vă va ajuta să treceți peste șoc.

Ascultătoare, sorbi din pahar, înecându-se puțin când coniacul o arse pe gât în drum spre vintrele ei. Dar chirurgul avusese dreptate, mintea ei începu să funcționeze din nou. Se uită în pahar, încercând să-și pună sentimentele în ordine.

În ruptul capului nu i-ar fi putut părea rău că David Lancaster avea să trăiască. Dar cum avea să afecteze acest lucru planurile sale cu privire la Candover? Chiar dacă ducele s-ar fi îndrăgostit de ea, nu putea să-i devină soție. La acest gând îi veni să plângă.

Dându-și seama că era pe cale să se afunde în sentimente contradictorii, își canaliză atenția spre altceva.

De exemplu, spre chirurg, care i se păru mai acceptabil la o privire mai atentă. Oricât de lălău părea, avea o privire inteligentă și blândă în timp ce explica de ce maiorul fusese bolnav atâta vreme și ce făcuse pentru a-l vindeca.

Când termină, Jocelyn fu în stare să schițeze un zâmbet autentic.

–Vă mulțumesc, domnule doctor. Ați avut o zi productivă. Nu îl cunosc pe maiorul Lancaster de multă vreme, dar știu că lumea asta e un loc mai bun pentru el.

Sub privirea dezgustată a lui Sally, Kinlock aproape începu să toarcă atins de farmecul zâmbetului lui Lady Jocelyn. Nici cei mai inteligenți bărbați nu păreau capabili să recunoască o târfă din elita societății când se aflau în fața ei.

De îndată ce gândul îi încolți în minte, se rușină de ea însăși. Probabil coniacul își făcea efectul pe stomacul gol. Acuzația sa cum că Lady Jocelyn i-ar fi dorit răul lui David pornise tot de acolo. De îndată ce rostise cuvintele ar fi vrut să își muște limba, și nu doar pentru că doctorul Kinlock o privise dezaprobator. Însăși Lady Jocelyn arătase surprinzător de vulnerabilă, ca un copil lovit, când Sally făcuse acele afirmații fără să gândească. Cine ar fi crezut că vrăjitoarea era capabilă de sentimente?

Probabil era supărată doar din cauză că îi fusese insultată demnitatea.

Cu toate acestea, Sally fusese foarte nepoliticoasă față de gazda ei. Deși scuzele nu se numărau printre specialitățile ei, tânăra declară bățos:

–Îmi pare rău pentru ce am spus, Lady Jocelyn. Sunt sigură că David va fi bine îngrijit până când va putea fi mutat. Voi începe să caut un alt loc cât mai repede, ca să nu te deranjăm inutil.

–Nu e nevoie să te grăbești. Casa e suficient de mare pentru a adăposti un regiment întreg, sau cel puțin o companie.

Învăluindu-se în răceala obișnuită, Lady Jocelyn se ridică.

–Domnule doctor, aștept să-mi trimiteți nota de plată. Veți lua, desigur, în considerare și rezultatele obținute.

Doctorul se uită la Sally.

–Domnișoara Lancaster m-a angajat, și cred că dânsa intenționează să se ocupe de plată.

–Nici nu încape vorbă, este responsabilitatea mea.

Îi zâmbi din nou, minunat, doctorului.

Sally trebui să admită că dacă i s-ar fi zâmbit vreodată astfel, până și ea ar fi fost dispusă să uite numeroasele defecte de caracter ale lui Lady Jocelyn.

Jocelyn se uită la ceasul de pe poliță.

–E târziu. Îngăduiți-mi să vă ofer trăsura mea pentru a vă conduce la casele dumneavoastră. Asta dacă nu dorești să rămâi peste noapte, domnișoară Lancaster.

Rușinată de remarcile nepoliticoase de mai devreme, Sally refuză.

–Nu e nevoie. Domnul doctor Kinlock spune că David va dormi toată noaptea, iar Morgan va sta cu el. Voi merge pe jos. Nu este departe și e încă lumină afară.

Nu se mai gândise la slujba ei de câteva ore bune, dar își dădu brusc seama că trebuia să facă în așa fel încât familia Launceston să fie în continuare mulțumită de serviciile ei. Probabil că Lady Jocelyn avea să renunțe la aranjamentul financiar, întrucât nu mai beneficia de văduvia timpurie pe care o dorise. Nu era o problemă. Viața lui David merita toate averile din lume, plus că nu i-ar fi fost pe plac o viață de huzur.

După o privire rapidă către Sally, Kinlock o contrazise:

–Acceptăm bucuroși oferta dumneavoastră generoasă, Lady Jocelyn. Voi avea grijă ca domnișoara Lancaster să ajungă acasă în siguranță. Plecăm de îndată ce chemați trăsura.

–Nu este necesar, mormăi Sally în timp ce Lady Jocelyn chema trăsura.

Doctorul chicoti.

–În opinia mea profesională, este necesar. Cât de des consumi coniac?

–Aproape deloc, recunoscu ea. Dar nu sunt deloc cherchelită. Afirmația sa plină de demnitate fu subminată de un sughiț.

Cu ochi scăpărători, Kinlock o apucă ferm de braț și o conduse afară către trăsură. Sally urcă și se afundă recunoscătoare în pernele moi de catifea. Era fără îndoială puțin amețită și cu chef de chicoteli. Ce ciudat.

Mai târziu, nu își mai aduse aminte despre ce vorbiseră pe drum, sau dacă vorbiseră despre ceva, dar înainte de a ajunge la casa familiei Launceston, Kinlock îi făcu semn vizitiului să oprească.

Sally se uită pe fereastră, recunoscând o tavernă situată la două străzi de casa angajatorilor săi.

–Nu am ajuns încă.

O luă de mână pentru a o ajuta să coboare.

–Așa este, dar mâncarea e bună și intenționez să te hrănesc bine înainte de a te conduce acasă. Altfel, vei fi concediată pe motiv de beție și va fi vina mea.

Avea un ton amuzat, dar cu toate acestea, Sally se simți jignită.

–Nu sunt beată. Doar... doar puțin veselă. Nu am nevoie de mâncare.

El îi puse mâna pe braț.

–Poate că dumitale nu îți e foame, spuse el diplomat, dar mie îmi este. Ești amabilă să îmi ții companie, ca să nu mănânc singur?

Când o rugă astfel, nu mai putu să refuze. De fapt, nici nu voia să-l refuze. Era lihnită, dacă stătea să se gândească mai bine.

Taverna era curată, bine întreținută, cu arome tentante adiind dinspre bucătărie. Proprietarul îl salută pe Kinlock ca pe un prieten vechi și îi conduse la o masă întunecată, într-un colț liniștit. Sally dădu gata repede niște pâine cu brânză, o plăcintă fierbinte cu carne de vită și ceapă, o budincă de piersici și cafeaua tare pe care doctorul o obligă să o bea.

După ce termină cafeaua, mărturisi plină de candoare:

–Îmi pare rău că sunt așa o pacoste, domnule doctor. Trebuie că am fost puțin beată, altfel nu m-aș simți atât de trează acum.

Interlocutorul ei zâmbi în timp ce felia un măr în opt bucăți, cu mână de chirurg.

–Bucuria pentru fratele dumitale combinată cu coniacul pe stomacul gol au avut un efect interesant asupra dumitale.

Sally se lăsă pe spătarul înalt de stejar, simțindu-se foarte liniștită.

–Nu cred că am mai mâncat o masă întreagă de când am văzut lista răniților după Waterloo.

Primăvara păruse nesfârșită în timp ce Anglia aștepta o bătălie cu monstrul corsican, miraculos întors de pe insula Elba, având alături de el întreaga armată franceză. Citise ziarul din reflex, avidă de orice știre. Poate că avusese o premoniție, deoarece nu fusese niciodată atât de îngrijorată în anii în care David luptase în Peninsula Iberică. Când prinsese veste despre rănile sale grave, nu fusese surprinsă. I se făcuse rău, fusese îngrozită, dar nu surprinsă.

Și apoi începuse așteptarea...

Amintindu-și că toate acestea trecuseră acum, adăugă:

–Îmi pare rău că din cauza mea va trebui acum să mergeți pe jos, când trăsura lui Lady Jocelyn v-ar fi dus până acasă. Locuiți aproape de spital?

–Nu, am un cabinet la câteva străzi distanță, pe Harley Street, și locuiesc în apartamentul de deasupra. Iau masa des aici.

Făcu un cerc într-o picătură vărsată de bere.

–Care e povestea cu însurătoarea fratelui dumitale? Nu cred că e un aranjament obișnuit.

Sally îi relată pe scurt de ce Lady Jocelyn dorise să devină o văduvă bogată și cum ajunsese să-l ia de soț pe David. Povestea suna bizar, însă doctorul nu păru deloc șocat.

Ea își zise că era nevoie de mult mai mult pentru a-l surprinde pe Ian Kinlock.

Când termină de povestit, el clătină din cap cu o expresie buimacă.

–Biata femeie. Nu-i de mirare că voi două sunteți la cuțite. Interesele voastre cu privire la starea de sănătate a maiorului erau diametral opuse.

–Mă puteți învinovăți că nu m-ar fi mirat dacă ar fi pus punct existenței sale nedorite?

–Prostii, fetițo, nici dumneata, la fel ca mine, nu crezi că reprezintă un pericol pentru fratele dumitale, o luă el în derâdere. Nu i-ai văzut expresia când a crezut că murise?

–A părut necăjită, într-adevăr, recunoscu Sally. Probabil se temea că un deces în casă i-ar fi deranjat pe servitori.

–Poate că nu vrea să fie căsătorită cu fratele dumitale, dar el e o persoană plăcută și ea a părut cu adevărat bucuroasă când a auzit că se va face bine. Va fi amuzant de văzut cum vor rezolva lucrurile.

Permanenta joacă de-a viața și de-a moartea părea să le dea doctorilor un simț al umorului de-a dreptul morbid.

–Nu mă atrage deloc perspectiva de o avea cumnată permanentă pe Lady Jocelyn. Este cea mai arogantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

–Nu e chiar atât de rea, cu toate că face parte dintr-o clasă de pierde-vară inutili. Doctorul felie un al doilea măr, după ce îl termină pe primul. Este chiar o femeie fermecătoare, aș putea spune.

Înțeleaptă, Sally se abținu de la orice comentarii. Lady Jocelyn nu era genul de persoană asupra căreia să cadă de acord. În aceste condiții, politica era un subiect de conversație mai sigur.

–Aveți opinii radicale.

–Dacă este radical să-i disprețuiești pe oamenii leneși care nu au făcut vreodată un dram de bine pentru altcineva, presupun că sunt radical. Femei care bârfesc toată ziua și cheltuiesc pe o singură rochie mai mulți bani decât vede o familie obișnuită într-un an întreg, bărbați a căror idee despre sport se rezumă la a măcelări animale neajutorate și a-și cheltui averea pe jocuri de noroc. Medicul zâmbi cu răutate. M-am gândit adeseori că vânătoarea ar fi mult mai corectă dacă vulpile și fazanii ar fi înarmați și ar putea riposta.

Sally își imagină o vulpe care duce pușca la ochi și începu să râdă.

–Cu siguranță știu câțiva membri ai clasei superioare cărora le-ar prinde bine o alică în pantaloni.

Rânjetul lui o făcu să realizeze cât de nepotrivită îi fusese remarca. Kinlock era atât de neconvențional, încât din cauza lui uitase să-și controleze limbajul. Studie chipul aspru umbrit de claia deasă de păr alb, trăsăturile expresive care puteau reflecta mânia cea mai înverșunată sau compasiunea cea mai blândă. Nu avea să-l poată răsplăti niciodată pentru ceea ce făcuse.

Privirea ei se opri asupra feliilor de măr rămase, pe care el le împinsese la o parte. Uitând din nou să gândească înainte de a deschide gura, întrebă:

–Le mai mâncați?

Imediat îi veni să intre sub masă, însă el împinse feliile de măr către ea.

– Ai destule mese de recuperat. Ai slăbit prea mult din cauza grijilor.

O găsea slabă, își dădu ea seama în timp ce ronțăia ultimele două felii de măr. Următorul gând fu să se întrebe de ce îi păsa. Spre propria alarmare, constată că i-ar fi plăcut ca el să o privească, de fapt, ca pe o femeie, nu ca pe sora unui pacient.

Își spuse că entuziasmul brusc pe care îl simțea se datora intimității acestei cine relaxate. În toată viața ei de fată bătrână, nu luase niciodată masa singură cu un bărbat arătos ca doctorul, cu excepția lui David, care fiindu-i frate nu conta.

Desigur, pentru Kinlock, ea era o guvernantă slăbuță care se îmbătase și insultase o femeie care transforma bărbații în sclavi fascinați. Umilită de această idee, înghiți ultima felie de măr și se ridică din scaunul de stejar.

– E timpul să mă întorc la familia Launceston.

– Prea bine, ar trebui să plec și eu.

Când se ridică în picioare, ea văzu că pentru prima dată de când îl întâlnise, medicul părea complet relaxat.

Ei bine, merita să se simtă bine după acea zi de muncă. În timp ce o conducea către casă, Sally își zise bucuroasă că în acea seară avea să doarmă mult mai bine decât în ultimele luni.

capitolul 9

Jocelyn rămase să bea ceai multă vreme după ce doctorul și Sally Lancaster plecaseră. Mătușa sa Laura ar fi spus că procopsirea cu un soț nedorit era răsplata pentru faptele sale nepotrivite. În mare, Jocelyn înclina să-i dea dreptate.

Atrasă de instinct, Isis îi sări în poală și își făcu culcuș, torcând și împingându-și capul roșcat în coastele stăpânei sale, într-un acces de afecțiune. Mângâierea blănii lucioase era o metodă bună de calmare a panicii care se acumula ori de câte ori Jocelyn se gândea la faptul că era măritată cu un străin. Un străin agreabil pe care ajunsese să-l placă și să-l admire, dar un străin. Acest lucru era suficient pentru a o isteriza până și pe cea mai calmă femeie.

Însănătoșirea ar fi putut să-l transforme pe maior într-un bărbat foarte diferit de cel care își aștepta moartea cu demnitate. Nici el nu își dăduse acordul pentru o căsătorie de durată, și ar fi putut fi la fel de supărat că își pierduse libertatea de a se însura cu cine ar fi dorit. Poate că exista o femeie pe care el o iubea și cu care s-ar fi căsătorit dacă nu ar fi apărut rănile aparent mortale suferite la Waterloo.

Divorțul nu intra în discuție, desigur. Suferise toată viața de pe urma scandalului oribil provocat de despărțirea părinților săi și era hotărâtă că nu avea să o ia pe acea cale. Divorțul necesita o decizie din partea Parlamentului și putea fi acordat numai în urma publicării umilitoare a celor mai intime detalii.

Chiar dacă ar fi fost dispusă să-și asume întreaga situație, era nevoie de o cauză pentru divorț. Cel mai adesea, motivul era adulterul comis de soție, ceea ce ea, cu siguranță, nu intenționa să facă. Chiar dacă ar fi făcut-o,

era posibil ca maiorul Lancaster să nu vrea să divorțeze dacă prefera să fie căsătorit cu o femeie înstărită. Slavă Domnului că semnase documentele prin care renunța la dreptul asupra bunurilor ei, astfel nu putea să o ducă la faliment.

Dădu din cap. Imaginația i-o lua înainte. Poate că David cel sănătos avea să fie diferit de cel aflat în pragul morții, dar nu își putea închipui că avea să se transforme într-un monstru. Era gata să parieze că era un bărbat decent și onorabil. Dar pur și simplu nu îl dorea ca soț.

În cele din urmă Isis sări jos, lovind covorul cu un zgomot înfundat înainte de a-și vedea de ale ei. Era timpul să se intereseze de starea maiorului.

În camera albastră, Hugh Morgan veghea răbdător la căpătâiul pacientului. Din cauza inciziei de pe spate, maiorul era întins pe burtă, cu respirația stabilă și chipul slab liniștit.

–E bine? șopti Jocelyn din prag.

Valetul se ridică și se apropie de ea.

–Doarme ca un prunc, milady, o asigură el cu voce joasă.

–Bine. Dând să plece, își aminti să întrebe: Iar fratele dumitale? Se simte bine aici?

–O, da. E un alt om, mulțumesc de întrebare. Morgan zâmbi timid. Ați avut dreptate în legătură cu servitoarele, milady. Se învârt tot timpul pe lângă Rhys, și asta îi face tare bine.

Acest comentariu îi aduse pe buze zâmbetul de care avea nevoie. Măcar una dintre deciziile sale impulsive avea consecințe bune.

După o cină solitară, Jocelyn merse la culcare împreună cu neliniștile sale. Încercă să adopte o perspectivă filosofică în legătură cu soțul său. La urma urmei, în o sută de ani aveau să fie morți; de ce ar mai fi contat toate astea?

Totuși, se zvârcoli ore întregi înainte de a cădea într-un somn agitat.

Fu trezită de bătăi insistente în ușă. Isis, instalată confortabil în locul său obișnuit de la picioarele patului, își ciuli urechile în timp ce Marie intra, purtând o rochie simplă pe care o trăsese pe ea la repezeală.

–Hugh Morgan m-a rugat să vă trezesc. Domnul maior este foarte agitat, milady, iar Morgan e îngrijorat.

–Merg să văd.

Trezită brusc, Jocelyn coborî din pat și își puse halatul pe care i-l ținea Marie. După ce își luă și papucii, ieși din cameră, unde Morgan o aștepta cu un sfeșnic luminat.

–Domnul doctor Kinlock a lăsat vreo adresă?

–Da, Lady Jocelyn. A spus să îl chemăm dacă e nevoie.

Își legă cordonul halatului în timp ce mergeau grăbiți prin galerie către camera albastră, flăcările lumânărilor pâlpâind în urma valetului. Era foarte târziu, în miez de noapte.

Sperând să nu fie nevoie să îl deranjeze inutil pe Kinlock, intră în camera maiorului. Se întorsese pe spate și se răsucea fără putere sub așternuturi. Jocelyn își ținu respirația văzând cum i se mișcau picioarele.

Doar puțin, dar era o mișcare adevărată. Kinlock avusese dreptate – nu era vorba de paralizie. În culmea fericirii, merse lângă pat și își puse mâna pe fruntea lui. Dacă avea febră, ar fi trimis imediat după doctor de teama unei posibile inflamații, dar temperatura părea normală.

Agitația lui Lancaster se liniști sub atingerea ei.

–Jeanette, mignonne? murmură el cu un accent franțuzesc admirabil.

Stăpâna casei își îndepărtă mâna și rosti înțepată:

–Nu, sunt Jocelyn. O englezoaică decentă, nu una dintre stricatele tale franțuzoaice sau belgience.

Deschise pleoapele. După un moment de confuzie, păru să o recunoască.

–De unde știi că Jeanette nu era calul meu?

–I-ai spune calului „dragă"?

–Un soldat și calul său devin foarte dragi unul altuia, declară el serios, dar privirea lui era amuzată.

Ea râse.

–Nu cred că vreau să știu mai multe. Expresia ei deveni serioasă. Îți amintești ce s-a întâmplat? Doctorul Kinlock? Operația?

Chipul bărbatului se crispă. Ea își dădu seama că îi era teamă să întrebe despre rezultat.

–Operația a decurs bine, spuse ea repede. Kinlock spune că te-ai putea recupera complet.

La început rămase atât de nemișcat, încât ea se întrebă dacă o auzise. Apoi, cu fața schimonosită din cauza efortului, își mișcă piciorul drept, ridicând genunchiul câțiva centimetri. Procedă la fel cu stângul.

–Dumnezeule! exclamă el, cu vocea tremurând. E adevărat. Pot să mă mișc. Pot să mă mișc!

Închise ochii înainte să îi scape câteva lacrimi strălucitoare. Înțelegând cât de puternic era afectat, ea se așeză pe scaunul de alături și îl luă de mână, apoi li se adresă lui Morgan și Marie.

–Puteți pleca acum pentru câteva minute. Morgan, poate vrei să cauți niște ceai și ceva de mâncare.

–Mi-ar plăcea asta, milady, recunoscu el. Schimbă o privire scăpărătoare cu Marie în timp ce ieșeau. Servitorii arareori aveau parte de singurătate, iar ocazia de a lua masa împreună în toiul nopții era bine-venită.

În timp ce David se chinuia să se obișnuiască cu schimbarea radicală din starea sa de sănătate, Jocelyn repetă calm ceea ce îi spusese doctorul mai devreme.

–Cum te simți? îl întrebă când deschise din nou ochii.

–În comparație cu felul în care m-am simțit de la Waterloo încoace, destul de bine. După standarde normale însă, nu cine știe ce.

–Ai dureri mari? se interesă ea, zâmbind la auzul toanelor lui.

–Sigur că da! Drept cine mă iei? Privirea îi era puțin tâmpă. Nu din cauza febrei, ci din cauza euforiei datorate miracolelor.

–Domnule maior Lancaster, am impresia că vei deveni foarte dificil acum în convalescență.

Jocelyn continuă să-i studieze chipul slab, gândindu-se că mai exista o altă diferență, una subtilă. Ochii. Pentru prima dată, ochii verzi păreau aproape normali, pupilele nu mai erau cât o gămălie din cauza opiului consumat. Probabil că efectul ultimei doze de laudanum trecuse deja. Ridică sticluța de pe noptieră.

–Kinlock mi-a spus să îți dau laudanum dacă te trezești peste noapte. Ai nevoie de odihnă pentru a te recupera.

–Nu! Brațul său zbură cu o forță mai mare decât și-ar fi imaginat că posedă și îi răsturnă din mână sticluța, care se vărsă într-o pată de culoare închisă pe covorul oriental.

Tânăra se holbă la el în timp ce mirosul înțepător de cuișoare și scorțișoară se împrăștia în cameră. Umorul său obișnuit fusese înlocuit de un soi de disperare.

–Îmi pare rău, spuse maiorul cu voce tremurândă. Nu intenționam să te lovesc. Dar nu mai vreau să iau opiu. Niciodată.

–De ce?

David își ordonă gândurile învălmășite, știind că trebuia să o facă pe Jocelyn să înțeleagă, altfel l-ar fi forțat să bea drogul pentru binele său.

–Ți-a explicat Kinlock că urma să mor de intoxicație cu opiu?

Când ea aprobă din cap, continuă.

–Consumul exagerat de opiu distorsionează mintea și simțurile. Vederea, auzul, mirosul, gândurile – totul se schimbă. Era ca și cum... ca și cum mi s-ar fi furat sufletul.

Mai degrabă aș vrea să mor decât să se mai întâmple așa ceva.

–Chiar ai prefera moartea? întrebă ea încet.

El trase aer în piept, lent și prelung.

–Nu, exagerez. Presupun că dacă laudanumul ar fi făcut diferența între viață și moarte, l-aș fi luat. Dar în seara aceasta, pentru prima dată de săptămâni încoace, nu mai sunt sub influența drogului și mă simt cel mai bine de când obuzul acela de artilerie a explodat lângă mine. Sunt mai puternic. Mai rațional.

–Dar durerea?

Bărbatul își încleștă buzele.

–Aș minți dacă nu aș recunoaște că simt ca și cum un tigru încearcă să mă sfâșie în două. Dar chiar și așa, prefer asta în locul delirului cauzat de drog.

–Foarte bine, domnule maior, nu te voi forța să-l iei, deși nu pot garanta pentru doctorul Kinlock, când va veni să te vadă mâine, spuse ea fără tragere de inimă. Dacă el crede că laudanumul este esențial pentru însănătoșire, eu însămi te voi ține când îți administrează doza.

–Am înțeles, doamnă, murmură el blând, câștigând lupta.

–Dacă nu vrei să dormi, dorești măcar să mănânci? Trebuie să aduni puteri.

Reflectă câteva clipe.

–Știi, spuse el mirat, cred că mi-e foame, pentru prima dată de la bătălie încoace.

–Te tentează o pulpă la cuptor cu budincă Yorkshire? Simplul gând îl făcu să saliveze.

–Pe cine trebuie să mituiesc?

–Pregătește-te pentru supă, îl dezamăgi ea. Dacă nu-ți face rău, poate primești o omletă, sau puțină cremă de ouă.

El râse, deși era dureros.

–Te răzbuni fără milă pentru beteșugurile mele, Lady Jocelyn.

Aceasta trase de cordonul clopoțelului. Morgan apăru destul de repede, gâfâind puțin după ce se grăbise în sus pe scări de la bucătărie.

În timp ce comanda mâncarea, David îi admiră profilul. Deși veșmintele de noapte o acopereau mai mult decât majoritatea rochiilor, aveau totuși un aer de intimitate care îl atrăgea. Arăta atât de ademenitor încât îi venea să o strângă în brațe.

–Bucătarului nu-i va plăcea că trebuie să se trezească la ora asta, o avertiză valetul.

Jocelyn ridică din sprâncene.

–Dacă monsieur Cherbonnier are ceva de obiectat față de condițiile de muncă din casa mea, transmite-i că nu este obligat să continue să accepte salariul exorbitant pe care i-l plătesc. Mă aștept să fim serviți în cincisprezece minute. E limpede?

Reprimându-și zâmbetul, Morgan dădu din cap și plecă după bucătar.

–Lady Jocelyn, dacă o să ai nevoie vreodată de o slujbă poți deveni sergent-major, remarcă David. Ai talentul de a băga frica în subordonați.

Ea zâmbi, netulburată.

–Servitorii mei duc o viață destul de ușoară, cred. Nu pățesc nimic dacă sunt puși la încercare ocazional.

–Par să fie mulțumiți.

Și așa și trebuia să fie. Aparența rece și demnă a lui Lady Jocelyn nu putea ascunde căldura și corectitudinea din interior.

–Dorești să anunți pe cineva despre însănătoșire? întrebă ea. Îi voi trimite vorbă lui Richard Dalton dimineață, dar cui altcuiva? Sunt sigură că ai rude care s-ar bucura de această veste.

–Fraţii mei nu ar fi deloc interesaţi de continuarea existenţei mele, rosti el fără să gândească.

–Ai fraţi? întrebă ea surprinsă. Înţelesesem că sora ta ar rămâne singură pe lume dacă ai muri.

Nevrând ca ea să creadă că minţise, îi explică fără tragere de inimă:

–Eu şi Sally avem trei fraţi vitregi mai în vârstă. De cele mai multe ori încercăm să pretindem că nu există. Mama mea a fost cea de-a doua soţie, mult mai tânără decât tata. Fiii lui din prima căsătorie o dispreţuiau pentru că nu era bogată şi le era inferioară, după standardele lor. Nu îndrăzneau să o insulte în faţa tatălui nostru, astfel că îşi vărsau resentimentele asupra mea şi a lui Sally. Zâmbi fără chef. Am învăţat să mă bat la o vârstă fragedă, o abilitate foarte utilă. După moartea tatălui meu, cel mai mare dintre fii ne-a aruncat pe noi trei afară din casa familiei.

–Ce comportament vrednic de dispreţ, să faci aşa ceva soţiei tatălui tău şi propriilor fraţi! exclamă Jocelyn. Tatăl vostru nu v-a lăsat nimic?

–Era un cărturar naiv care presupunea, în mod eronat, că moştenitorul lui avea să se îngrijească de noi. Din fericire, mama a avut dreptul la o mică parte din moştenire. A fost suficient pentru o căsuţă şi o educaţie decentă pentru mine şi Sally. Se gândi nostalgic la casă, unde îşi petrecuse cele mai fericite zile din viaţă. Veniturile au dispărut odată cu moartea ei, desigur, dar atunci eram deja în armată şi Sally aproape terminase şcoala. Ne-am descurcat destul de bine.

–Nu-i de mirare că sunteţi atât de apropiaţi.

–Din copilărie am fost cei mai buni prieteni. Ne jucam împreună şi învăţam împreună. Zâmbi. Era chiar mai amuzantă decât poneiul meu.

–Am vrut întotdeauna un frate sau o soră, mărturisi ea, părând invidioasă.

–Ţi i-aş oferi pe fraţii mei vitregi, dar mă îndoiesc că te-ai înţelege cu ei. Nici măcar între ei nu se înţeleg. Sunt puşi pe harţă de când îi ştiu şi nu cred să se fi schimbat.

De imaturitate se putea scăpa, dar nu şi de răutatea înnăscută care îi caracteriza pe fraţii săi mai mari.

–Probabil că le vine de la mama lor, întrucât nu seamănă deloc cu tatăl nostru.

–Înţeleg de ce sora ta nu dorea să apeleze la ei în caz de nevoie. Jocelyn îşi încordă gura. Trădările din partea familiei sunt cele mai crude, îmi imaginez.

El se întrebă a cui trădare îi întunecase privirea. Poate se gândea la tatăl ei, care căutase să îi conducă viaţa din mormânt.

–Păcat că nu ne putem alege familia aşa cum ne alegem prietenii.

–Şi familia mea are parte de rufe murdare, spuse ea, făcând haz de necaz. Dacă nu aş fi fost atât de supărată pe felul în care mătuşa mea Elvira râvnea la casa asta, poate nu mi-ar fi trecut prin cap o astfel de… căsătorie impulsivă.

David respiră pronunţat. Vorbele ei îi aduseseră aminte că intimitatea acestui interludiu nocturn era doar o iluzie. Între ei nu era nimic decât un contract menit a fi respectat şi care trebuia să se încheie în maximum câteva săptămâni. În schimb, nici unul dintre ei nu se afla în situaţia pe care şi-o dorise.

Deşi ştia că trebuiau să discute subiectul cât de curând, era mult prea obosit ca să-l discute în momentul acela.

–Nu-ţi face griji, Lady Jocelyn. Cred că această… căsătorie neintenţionată poate fi rezolvată fără a ne provoca daune vreunuia dintre noi.

Ea păru aproape jignitor de încântată.

–Serios? Cum?

Înainte de a apuca el să răspundă, Morgan intră în încăpere cu o tavă. Înfrânându-şi curiozitatea, Jocelyn spuse:

–Putem vorbi despre asta mâine. Sau, mai bine zis, azi, mai târziu. Acum e timpul să mănânci.

Deși tava cu picioare era făcută special pentru a fi folosită în pat, în această situație utilizarea ei se dovedi a fi complicată. Puținele puteri pe care David le poseda fuseseră consumate în conversația cu Jocelyn.

Când încercă să ducă o lingură cu supă de pui la gură, mâna lui fu atât de slabă și greu de controlat încât se prăbuși pe tavă. Valetul fusese deja trimis înapoi să-și continue și el masa, astfel că Jocelyn însăși luă lingura și o cufundă în bol.

–N-ar trebui să faci asta, protestă el.

–Nu crezi că mă descurc cum trebuie? întrebă ea, privindu-l cu reproș.

–Știi că nu asta am vrut să spun.

Înainte să mai adauge ceva, îl opri vârându-i lingura în gură. El înghiți încet, savurând aromele și texturile. Nici o altă supă nu avusese un gust atât de bun.

–Nu se cade să faci pe servitoarea pentru mine.

Dădu din cap cu tristețe.

–Doar pentru că am un titlu, toți cred că nu sunt bună la nimic. Poate ar trebui să-mi spui Jocelyn.

Când bolnavul deschise gura ca să răspundă, ea îi îndesă din nou lingura.

–Asta ar trebui să elimine respectul exagerat.

Cu gura plină, el nu putu decât să-și dea ochii peste cap. Drept răspuns, primi un chicotit. După ce înghiți, constată:

–Ești foarte pricepută. Ai mai îngrijit pe cineva până acum?

Zâmbetul ei pieri. Privi în jos, cufundând lingura în bol cu grijă exagerată.

–L-am îngrijit pe tatăl meu în ultimele săptămâni de boală. Fusese întotdeauna robust și plin de energie

și a fost un pacient îngrozitor. Cel mai bine se purta când eram eu cu el.

Și în schimbul devotamentului fiicei sale, contele lăsase acel testament revoltător. Nu era de mirare că se simțea trădată.

Nu ar fi putut termina pulpa la cuptor sau budinca Yorkshire. Nu termină nici măcar bolul cu supă înainte ca stomacul său micșorat să decidă că era sătul.

–Îmi pare rău, spuse el, uitându-se cu regret la celelalte farfurii acoperite. Nu mai pot mânca nimic altceva.

Ea rânji.

–Nici nu mă așteptam. Ca să fiu sinceră, am comandat omleta și crema de ouă pentru mine. Trezită în toiul nopții, mi s-a făcut foame.

Ridică tava și o puse deoparte, apoi mâncă repede omleta. David se minună cu câtă poftă mânca. Era oare adevărat că femeia care se bucura de mâncare avea pofte la fel de năvalnice și în alte domenii? Era un gând agreabil de digerat în timp ce aluneca în primul somn natural după mai multe săptămâni.

În starea aceea confuză de semitrezie, i se păru că mâna lui Jocelyn îi mângâia părul, dar cu siguranță fusese doar o urmă întârziată a delirului...

capitolul 10

Jocelyn presupusese că într-o săptămână maiorul Lancaster avea să fie imposibil de ținut la pat, dar se înșelase. Chiar a doua zi trecu pe la el prin cameră și îl găsi în șezut pe marginea patului, în timp ce Morgan îl ajuta să își tragă halatul peste cămașa de noapte.

–Domnule maior Lancaster! exclamă ea. Ți-ai ieșit din minți?

–După micul dejun, a insistat să se ridice, milady, se lamentă Morgan. A refuzat să mă asculte.

Poate că exista o asemănare între maior și sora sa, dincolo de culoarea ochilor, își spuse ea sec.

Nu se decise dacă să fie impresionată, alarmată sau amuzată de hotărârea lui.

–Kinlock va face drob din măruntaiele tale dacă nu dai dovadă de rațiune, domnule maior. Adu-ți aminte că în urmă cu douăzeci și patru de ore erai pe moarte.

El îi zâmbi strâmb.

–Dacă vrei să-ți spun Jocelyn, va trebui să-mi spui David.

Cuvintele erau vesele, dar vocea îi era chinuită, iar fața strălucea de transpirație.

Părându-i-se că nu arăta prea bine, se apropie de el și îi puse mâna pe frunte.

–S-a inflamat rana?

O opri ridicând mâna.

–Nu... nu am febră. Kinlock m-a avertizat că va exista o reacție din cauza lipsei de opiu. Începe.

Ea se încruntă.

–N-ar fi mai bine să continui să iei laudanum până când te mai întremezi? Deocamdată îți ajunge chinul recuperării după operație.

–Cu cât iau mai mult opiu, cu atât îmi va fi mai greu să mă las, spuse el încordat. Vreau să o fac acum, înainte să se agraveze dependența.

Ea ezită, înțelegându-i punctul de vedere, dar amintindu-și limpede cât de aproape de moarte fusese în ziua precedentă.

Observându-i îndoiala, el îi susținu privirea. Pupilele i se dilatară făcând ca ochii să-i pară complet negri.

–Jocelyn. Te rog să ai încredere în mine că știu cât pot suporta.

Merita demnitatea de a fi tratat asemenea unui bărbat, nu unui copil.

–Foarte bine. Doar... nu-ți supraestima puterea, pentru ca munca lui Kinlock să nu fi fost în zadar.

–Nu o voi face. Inspiră cutremurându-se. Aș... aș prefera să mă lași acum. Renunțarea la droguri nu e un proces plăcut. Nu vreau să mă vezi în cea mai proastă stare.

Și ea ar fi simțit la fel în locul lui; era bine ca momentele de tulburare să fie petrecute în intimitate.

–Foarte bine. Se uită spre valet. Să mă anunți imediat dacă te îngrijorează starea domnului maior, Morgan.

–Așa voi face, milady.

Ochii tânărului galez confirmau că era conștient de responsabilitatea pe care o purta. Ciudat, lucra pentru ea de mai bine de un an, iar Jocelyn nu bănuise niciodată de câtă grijă și compasiune adâncă era capabil. Viața cotidiană liniștită nu necesita manifestarea unor astfel de calități, își zise ea.

–Mulțumesc, Jocelyn. Pentru... tot, îi șopti maiorul în timp ce ieșea din cameră.

Spera să nu aibă motive de a regreta că îi permisese să treacă prin iad după bunul lui plac.

Expiră relaxat după ce Jocelyn ieși, știind că își câștigase un aliat formidabil.

–Este o femeie deosebită, care știe când să nu se contrazică.

–E cu adevărat deosebită, domnule maior, confirmă Morgan cu înflăcărare.

David se uită la valet, întrebându-se dacă era îndrăgostit de frumoasa lui stăpână. Nu, nu era dragoste romantică în ochii lui, ci devotament față de o femeie căreia îi purta un adânc respect. Deși salariul era cel care comanda sarcinile servitorului, era nevoie de caracter pentru a inspira loialitate adevărată.

Îl trecu un fior. Știind ce-l aștepta, spuse:

–Ajută-mă să mă așez pe scaun, te rog.

–Nu ar fi mai bine să vă întindeți, domnule?

–Mai târziu. Aș prefera să trec prin asta în poziție verticală, atâta timp cât pot îndura.

Valetul îl apucă de un braț și îl ajută să se ridice. Picioarele sale slăbite aproape se prăbușiră sub greutatea lui, iar la început se bălăbăni ametit. Fără ajutorul lui Morgan ar fi căzut grămadă pe podea.

Când își reveni din amețeală, reuși să facă trei pași împleticiți până la scaun, cu ajutor considerabil din partea lui Morgan. Se prăbuși în scaun și își lăsă capul pe spătar, cu membrele tremurându-i și simțind o durere sfâșietoare în zona inciziei. Dar cel puțin, slavă Domnului, nu mai stătea în pat, neajutorat precum un pisoi.

Să stea pe scaun, neajutorat precum un pisoi, i se păru un progres enorm.

Jocelyn îi trimisese vorbă lui Richard Dalton despre starea de sănătate a maiorului, însă mesagerul trecu pe lângă el pe drum, iar căpitanul ajunse către amiază fără să fi aflat despre însănătoșirea miraculoasă. Prea discret pentru a-i spune chiar el vestea, Dudley îl lăsă pe Richard în camera de zi și o anunță pe Jocelyn despre sosirea vizitatorului.

Îl găsi pe Richard lângă fereastră, alb la încheieturi din cauza cârjelor.

Temându-se de ce era mai rău, așa cum făcuse ea cu o zi înainte, o întrebă, cu chipul crispat:

–David a... ?

–Richard, se simte mult, mult mai bine, spuse ea repede. A fost operat ieri și doctorul crede că are toate șansele să se recupereze complet.

Richard făcu ochii mari.

–David va trăi?

–Cu puțin noroc, va fi ca nou.

Căpitanul se întoarse cu fața spre fereastră și se holbă afară, cu umerii rigizi. Pentru a-i da timp să se reculeagă, stăpâna casei o luă în brațe pe Isis, care o urmase din birou. Pisica putea absorbi mângâieri nesfârșite.

Când Richard vorbi în cele din urmă, vocea sa fu atât de joasă încât abia se auzi.

–Când majordomul m-a condus aici, eram sigur că ai să-mi spui că David a murit peste noapte. Nu... nu îți poți imagina ce înseamnă asta. Când au murit atâția, să știi că măcar un prieten va supraviețui, sfidând sorții potrivnici.

–Cred că am o vagă idee, murmură Jocelyn.

Richard se întoarse către ea.

–Ce va însemna asta pentru tine?

–Sincer, nu știu, spuse ea ironic. Dar sper ca, spre deosebire de Sally Lancaster, tu să nu mă suspectezi de dorința de a-i strecura lui David otravă în supă.

–Sally n-a spus așa ceva!

–A făcut o aluzie destul de evidentă. Jocelyn o scărpină pe Isis sub bărbie și felina toarse drept mulțumire. Ca să fiu sinceră, era beată când a spus-o și probabil nu a vorbit serios.

–Dacă ai avea de gând să omori pe cineva, presupun că ar fi într-un mod foarte direct, probabil cu pistolul pe Bond Street. Nu otravă, explică Richard cu un rânjet care îl făcu să pară mult mai tânăr, așa cum arăta când se întâlniseră prima dată în Spania.

–Ar fi păcat să-mi irosesc talentul la tir, admise ea.

Richard își aranjă cârjele.

–David se simte suficient de bine pentru a primi vizitatori?

–Întrucât eu sunt doar o femeie plăpândă, m-a scos afară din cameră azi-dimineață, dar cred că se va bucura să te vadă.

În timp ce părăseau camera de zi, ea îi repetă ce îi spusese Kinlock.

–Deci opiul aproape l-a băgat în groapă, exclamă Richard uimit. Dumnezeule, când mă gândesc cât de mult i-am dat doar eu!

–Toată lumea, inclusiv David, credea că îi face bine. Dar acum că știe, refuză complet să mai ia laudanum. Îl privi îngrijorată. Știi ceva despre dependența de opiu? Mi-e teamă că își pune în pericol sănătatea renunțând brusc.

–În Spania, unul dintre ofițerii noștri a devenit dependent în urma unei răni grave. Nu a fost în stare să se lase, oricât de mult a încercat. Starea lui nu era de invidiat, spuse căpitanul fără ocolișuri. Faptul că a fost martor la așa ceva i-a influențat cu siguranță hotărârea de a renunța cât mai repede la drog. Dar nu este iresponsabil. Nu ar insista să facă ceva nesăbuit acum când este atât de aproape de vindecare.

Trebuia să spere că Richard avea dreptate.

–Mi s-a spus că ai mai fost ieri aici, deci știi să ajungi la camera lui. Poți să îl vizitezi oricând dorești și să stai cât timp dorești. Sunt sigură că prezența ta îi va grăbi însănătoșirea.

Înțelegându-i aluzia nerostită, zâmbi cu căldură.

–Iar casa aceasta e un loc mult mai plăcut decât spitalul. Mulțumesc, Lady Jocelyn.

Presupunând că nu și-ar fi dorit să fie văzut chinuindu-se pe scările lungi până la al doilea etaj, tânăra o puse pe Isis pe umăr și se întoarse în birou. Avea de scris scrisori. Laura Kirkpatrick avea să fie încântată de vestea însănătoșirii maiorului Lancaster. Iar cealaltă mătușă a ei, Lady Cromarty, avea să se înfurie cumplit aflând că averea nepoatei ei îi scăpase pentru totdeauna. Păcat că Jocelyn nu putea să fie de față pentru a-i vedea reacția. Tocmai sigila scrisoarea adresată Laurei când apăru Dudley.

–Doamnele Halliwell sunt aici, milady.

Doamnele Halliwell? La naiba, în vâltoarea atâtor drame uitase că era una dintre zilele ei de primire. Aveau să vină mai puțini vizitatori decât în timpul „sezonului", dar tot trebuia să fie fermecătoare preț de câteva ore. Nu avea să fie ușor azi.

Strângând ușor din dinți, ieși să le întâmpine pe doamnele Halliwell, trei fete bătrâne inofensive, dar ușor zăpăcite, cărora le plăcea să lase propozițiile neterminate și să povestească lucruri fără noimă. Timpul trecea foarte greu. Desigur, le oferi ceai, prăjituri și povești amuzante cu o ușurință exersată, dar în interior era extrem de neliniștită. Cum se descurca David? Oare cedase din cauza eforturilor prea mari? Suferea chinuri îngrozitoare din cauza renunțării la drog?

Bucuroasă după plecarea ultimului cuplu, îi spuse lui Dudley să nu primească posibili întârziați și urcă la etaj pentru a vedea ce se întâmplă. La bătaia ei în ușă i se răspunse vesel „Intră".

Se conformă, găsindu-i pe domni în mijlocul unui joc de cărți. Hugh și Rhys Morgan li se alăturaseră lui Richard Dalton și David în jurul mesei, iar jocul era în toi. Doar Richard îi acceptă prezența cu dezinvoltură.

Hugh sări în picioare, în timp ce Rhys plecă privirea cu o timiditate paralizantă. David, afundat în singurul fotoliu, îi aruncă un zâmbet. Arăta de parcă trebuia să stea întins în pat, însă lumina trepidantă din privirea sa sugera că nu ar fi putut să se odihnească.

Suspectându-l pe Richard că ar fi pornit jocul ca metodă de a-i distrage atenția lui David de la nefericirea lui, spuse cu reproș prefăcut:

–Îmi imaginam tot felul de dezastre! În schimb, dumneavoastră, domnilor, vă amuzați în timp ce eu făceam pe gazda pentru jumătate din plicticoasele Londrei.

–Îmi cer scuze, milady, dar maiorul Lancaster a insistat să mă alătur jocului dacă stau în cameră, se bâlbâi Morgan.

–Domnule maior, mă tem că îmi corupi servitorii, îl mustră ea tot cu voce blândă.

–Dimpotrivă, răspunse el pe același ton, în ciuda mâinilor tremurânde, particip la o lecție bine-venită despre aspectele negative ale jocului de cărți. Să nu joci niciodată cu Richard, Lady Jocelyn. Punem gaj clădiri și deja are în posesie Horse Guards, Carlton House, catedrala St. Paul și Westminster Abbey.

–Cine a câștigat spitalul York? întrebă ea cu interes.

–Nimeni nu l-a vrut, spuse Rhys, apoi se înroși până la urechi.

Se bucură să vadă cât de fericit și sănătos arăta caporalul, față de când era internat.

Poate că trebuia să transforme Cromarty House într-un adăpost pentru convalescenți, din moment ce soldații răniți păreau să înflorească aici.

–E clar că nu e un loc potrivit pentru o biată femeie. Vă doresc distracție plăcută, domnilor. Voi cere să vi se aducă răcoritoare.

Se retrase, gândindu-se că începea să înțeleagă tovărășia de arme și felul cum cei care luptaseră împreună își purtau de grijă unul altuia. Exista o legătură tangibilă între cei trei soldați, deși doi dintre ei erau ofițeri și prieteni vechi, în timp ce al treilea era un soldat obișnuit, necunoscut.

Un individ demodat, probabil Samuel Johnson, spusese odată că oricărui bărbat îi părea rău dacă nu fusese soldat. Nu înțelesese această remarcă până atunci, dar acum avea o vagă bănuială ce voia să însemne.

Ce păcat că bărbații nu puteau găsi aceeași satisfacție fără să se omoare între ei.

Tânjesc după drog, tremur, transpir și Dumnezeu mai știe ce... David își dădu seama că nu mai putea să pretindă că era atent la jocul de cărți. În loc de inimi și frunze, vedea modele mișcătoare ce nu stăteau pe loc suficient pentru a le putea defini. Timpul încetini până când își pierdu orice urmă de sens. Cândva, demult, Lady Jocelyn făcuse o vizită amuzată. La scurtă vreme după aceea apăruse mâncarea. Pofta pe care o avusese pe timp de noapte dispăruse și nu putea nici să bea, nici să mănânce.

După ce tovarășii săi terminară o masă ușoară, le spuse cu o voce care îi suna metalic:

–Îmi pare rău, domnilor, e timpul să mă retrag din joc. Transpirația îi picura din palme, pătând cărțile în timp ce le punea pe masă, iar pe mâini i se făcu pielea de găină. Cu un efort suprem, reuși să adauge: Richard, va trebui să câștigi Turnul Londrei cu altă ocazie.

–Mai bine. Nu mi-aș putea permite să-l întrețin. Vocea lui Richard suna minunat de liniștitor și mai mult ca sigur mâna lui era cea care-i încălzea umărul lui David. Dar la fel de sigur, Hugh îl mută în patul său extraordinar de moale. Nici Richard, nici caporalul nu ar fi fost de prea mare ajutor cu cârjele lor.

Se întinse tremurând în timp ce așternuturile se umezeau de la sudoare. Timpul ar fi trecut mai repede dacă

ar fi putut să doarmă, dar avea un nod în stomac și mintea lui hoinărea într-un vis aproape real, în care împrejurimile din prezent se amestecau cu trecutul și cu cele mai negre coșmaruri pe care le trăise, la fel de vii ca și prima dată când trecuse prin ele.

Apăru Sally, cu chipul îngrijorat chiar și după ce o asigură că era bine și că nu era nevoie să rămână. Și Kinlock era acolo, încruntându-se din cauza frecvenței pulsului și spunând că era un mare nesăbuit. Amețit, David recunoscu, dar argumentă că din moment ce oricum era deja abstinent de o vreme bună, nu ar avea rost să risipească suferința trăită, doar pentru a trece din nou prin ea.

Probabil că logica sa funcționă – Kinlock nu îl forță să ia laudanum. Era un om rezonabil, pentru un doctor.

Trecură ore în șir, timp în care mușchii săi se convulsionau de durere și continuă să tremure de frig indiferent câte pături îi aducea Hugh. Târziu în noapte, aproape cedă. Pofta pentru acea amorțeală de catifea era atât de puternică, îl consuma atât de tare, încât își îngropă fața în perne pentru a nu implora să i se dea laudanum. Doar puțin, pentru a-i alina durerea din oase și mușchi.

Cineva îi tamponă fața cu apă rece și, după mirosul de iasomie, o recunoscu pe Lady Jocelyn. Încercă să se întoarcă, să-i spună că nu ar fi trebuit să fie acolo, dar vocea sa fermă îi spuse să nu-și facă griji. Era o femeie hotărâtă soția sa. Soție? Imposibil. Din păcate, imposibil.

Depresia neagră care se pogorî asupra lui îl afundă într-un întuneric nesfârșit. Poate că era noapte, sau poate că soarele murise. Își ațintă privirea asupra unei lumânări, sigur că dacă ar fi clipit, nu avea să mai zărească niciodată lumina.

Veniră zorile, dovadă tangibilă a faptului că timpul trecea cu adevărat. Rezistase atât de mult, putea să să îndure și mai departe.

Mintea sa evoca viziuni febrile ale câmpiilor spaniole în flăcări, strălucind într-o nuanță vie de maro, spărgându-se apoi în țăndări galbene sub impactul unor picături de ploaie monstruoase. Apoi se estompară într-o revărsare bruscă de monezi zornăitoare, părăsind îndrăgitele dealuri verzi din Hereford, dealuri pe care nu le văzuse de douăzeci de ani.

Avea doisprezece ani, urmele ultimei bătăi încasate de la unul dintre frații săi erau încă vizibile, când vizitiul venise după el, Sally și mama sa. Deși iubise Westholme la fel de mult cât îșî urâse frații, refuzase să se uite în urmă, de teamă să nu-l vadă cineva și să creadă că era un semn de slăbiciune.

Se dădu jos din pat și se apropie împleticit de fereastră, convins că afară avea să vadă Westholme, dar Hugh Morgan îl prinse. Deși se zbătu disperat, convins că salvarea era foarte aproape, numai să o poată ajunge, nu se putu împotrivi forței blânde a tânărului galez.

Era din nou întins. Dacă ar fi putut adormi...

capitolul 11

Timp de două zile și jumătate, durerea maiorului Lancaster radie în întreaga casă. Nervii lui Jocelyn cedară din cauza stresului. Deși David o rugase să nu se apropie, stătea adesea cu el, întrucât oricum nu părea să îi conștientizeze prezența. Hugh Morgan preluă marea majoritate a sarcinilor de infirmier, dar Jocelyn, Sally și Rhys făceau și ei cu rândul, pentru a-i îngădui să se odihnească. Deși stăpâna casei se oferi să angajeze pe altcineva care să stea la căpătâiul bolnavului, valetul refuză, spunând că se descurca singur fără probleme.

Cât timp aveau să dureze chinurile? Îl întrebase pe Kinlock, dar acesta nu-i putuse oferi un răspuns clar. Depindea de cât de puternică fusese dependența lui David. În cel mai rău caz, în jur de cinci, șase zile. Cu puțin noroc, avea să dureze mai puțin.

Fu o ușurare să iasă din casă pentru o cină restrânsă la care promisese solemn că avea să ia parte. („Draga mea Lady Jocelyn, vor fi doar cunoștințele îngrozitoare ale soțului meu. Pur și simplu am nevoie de cineva care să aducă un strop de farmec!") Se întrebă cu regret dacă gazda ei primise stropul de farmec la care sperase. Rochia de tafta verde strălucitor a lui Jocelyn fusese probabil mai plină de viață decât femeia care o purta.

Cu toate acestea, ieșirea i-a priit. În timpul serii, a reușit de câteva ori să nu se gândească la maiorul suferind, chiar și câte treizeci de secunde în șir.

Era trecut de ora unu a dimineții când s-a întors și a făcut semn trăsurii că poate să plece, după ce vizitiul o urmărise cu privirea până când o văzuse în siguranță. Le spusese servitorilor să nu o aștepte. Ca de obicei,

fusese nevoită să se certe cu ei. De la majordom la subrete, servitorii păreau să o considere incapabilă să răsucească o cheie în ușă sau să se dezbrace singură.

Nici unuia nu îi trecuse prin cap că uneori prefera să fie singură.

Oprindu-se în capul scărilor, privirea ei absentă căzu asupra ușii de la salon, reamintindu-i de scena neplăcută care se petrecuse acolo mai devreme. Avusese încă o confruntare cu cumnata sa. Sally ceruse ca fratelui ei să i se dea laudanum, pentru ca mintea lui să nu o ia razna, sau inima să nu-i cedeze din cauza efortului.

Jocelyn îi înțelegea îngrijorarea; mai mult, o împărtășea. Dar cealaltă femeie nu fusese prezentă când David spărsese sticla de laudanum ca să alunge ispita. Nu auzise disperarea din vocea sa.

În loc să încerce să explice un lucru atât de profund personal, Jocelyn menționase doar că David era un om în toată firea și că deciziile sale trebuiau respectate. Sally o acuzase din nou că spera ca David să moară, cuvintele ieșind din ea ca viespile din cuib. Cu ochii întunecați de teamă în spatele furiei, Sally se retrăsese abia când Richard îi luase partea lui Jocelyn.

Jocelyn se trezi că strângea balustrada atât de tare, încât pe degete îi rămaseră urme de la frunzele de acantă sculptate. Cu efort, îi dădu drumul și începu să urce cele două etaje de trepte.

Ciudat cât de tăcută era casa la acea oră, cu foaierul întunecat, înalt de trei etaje, luminat doar de lămpile de pe palier. Era posibil aproape să creadă că locuia acolo singură, nu împreună cu alți zece oameni.

Unsprezece, cu tot cu proaspătul său soț.

Ajunse la etajul cu dormitoare și traversă galeria către camera sa. Dintr-odată văzu o umbră, un contur mai întunecat în noapte, mergând în fața ei. Înlemni, cu pulsul ridicat, întrebându-se dacă îi călcase vreun hoț. Dar nu,

silueta instabilă îi aparținea celui care-i acaparase gândurile în acele ultime zile. Maiorul Lancaster pășea nesigur, cu o mână pe balustrada care împrejmuia galeria pentru a-i proteja pe locuitorii casei de plonjeul letal până în foaierul de jos.

Ea îl privi, uimită că ajunsese singur până acolo. Probabil că Hugh Morgan, epuizat, adormise în timpul veghii, iar maiorul ieșise fără să-l trezească. Pentru numele lui Dumnezeu, valetul trebuia să fi chemat pe cineva să îi țină locul. Devotamentul era de apreciat, dar și judecata sănătoasă era importantă.

Încălțată în papucii din piele de ied, al căror zgomot era înăbușit de covor, se apropie de el.

–Domnule maior Lancaster, chiar trebuie să vă întoarceți în pat.

Se întoarse la auzul numelui său. Privirea lui era goală, ca și cum ar fi umblat în somn. Ea oftă, pierzându-și din speranța că trecuse de perioada de sevraj.

–Haide, spuse ea, cu vocea joasă, dar fermă, ca și cum ar fi fost un copil încăpățânat. Trebuie să te întorci în pat.

–Cine... cine e acolo? Își rotea capul, încercând să o repereze în umbră, cu privirea neclară.

–Jocelyn.

Liniștit să-i audă vocea, se apropie de ea, dar pașii clătinați îl trimiseră direct în balustrada care înconjura galeria. Jocelyn își ținu respirația, îngrozită, în timp ce trunchiul dezechilibrat al lui David se balansă în exterior, deasupra podelei de marmură de dedesubt.

Înnebunită de spaimă, alergă până la el și îl cuprinse cu brațele, folosindu-se de elan pentru a-l îndepărta de balustrada periculoasă. Bărbatul respiră greoi și se poticni înapoi din cauza impactului neașteptat, iar împreună se clătinară de-a lungul galeriei și se izbiră de perete. Când

el ezită, gata să cadă, ea își întări strânsoarea, profitând de faptul că era țintuit între ea și perete.

Era atât de slab încât îi puteai număra coastele prin halatul albastru, și ea îi simți inima bătând, însă trupul părea surprinzător de solid. Și înalt. Văzându-l întins în pat, nu își dăduse seama cât era de înalt. Avea peste un metru optzeci și umeri foarte lați.

În timp ce Jocelyn își trăgea sufletul, brațele lui o cuprinseră cu putere, iar David murmură plăcut surprins:

–Jeanette!

–Nu sunt Jean... Își ridică privirea pentru a-i corecta falsa impresie, însă buzele lui le acoperiră pe-ale ei.

Scoase un strigăt gâtuit, surprinsă de senzualitatea absolută și neinhibată a îmbrățișării. Limbile lor se atinseră, cât se poate de erotic, iar mâna lui mare și caldă alunecă mângâindu-i brațul gol. Se simți... fermecată. Iubită. Dorită.

Genunchii ei se înmuiară și se agăță de el, peretele sprijinindu-i pe amândoi. Din pură curiozitate, Jocelyn le permisese ocazional pretendenților să-i fure câte un sărut și descoperise mulțumită că nu simțise mare lucru.

Valsul cu Candover fusese cu mult mai provocator decât orice sărut. Până în acea clipă, când intensitatea înfierbântată a buzelor soldatului șterse trecutul și viitorul, lăsând doar prezentul torid.

Oare așa se simțise mama ei când o cuprinsese pofta trupească, transformând-o într-o prostituată fără nici un alt gând decât propriile nevoi egoiste?

Gândul o revoltă, făcând-o să-și conștientizeze violent propria situație. Fusese tentată să se tragă la o parte și să-l lase pe bietul om să se prăbușească pe podea, dar se limită la a întoarce capul și a-i spune cu cea mai aristocratică voce de care era în stare:

–Domnule maior Lancaster, controlează-te!

Strânsoarea lui slăbi, iar David clipi uitându-se la ea, ca și trezit din somn.

–Dumnezeule mare! exclamă el, realizând că trupurile lor se atingeau. Îmi... îmi pare rău. Se pare că... m-am purtat necuvenit.

–Așa este.

–Și îmi mai pare rău că nu am apreciat fapta mea necuvenită în timp ce o săvârșeam, spuse el înăbușindu-și râsul.

Chiar avea cel mai îngrozitor simț al umorului, dar era greu să fie severă cu un bărbat cât timp brațele ei erau încolăcite în jurul lui. Se mulțumi să-l dojenească:

–De ce hoinărești la ora asta? Și într-o casă plină de servitori, de ce se petrece într-o singurătate absolută această mică dramă?

El se încruntă, reflectând serios la întrebarea ei.

–Poate că toată lumea doarme? Cred că e foarte târziu.

Oftă ușurată. Claritatea gândirii sale indica faptul că sevrajul se terminase, iar el supraviețuise.

–O observație profundă, domnule maior. Mă bucur să te văd din nou printre cei vii.

Și acum, ce era de făcut? Ar fi putut striga până când cineva s-ar fi trezit și ar fi venit să îl ajute pe maior să se întoarcă în pat, dar nu era sigură cât timp mai putea să-i susțină greutatea, iar camera lui se afla în celălalt capăt al galeriei. Ușa dormitorului ei era la doar câțiva pași.

–Cu ajutorul meu, crezi că poți ajunge în camera alăturată?

Cu grijă, se împinse de la perete. După o clătinare alarmantă, își recăpătă echilibrul.

–Cred că da.

Destul de stângaci, se rearanjară, brațul lui stâng pe după umerii ei, apoi se împleticiră până la camera lui Jocelyn, maiorul deschizând ușa cu mâna liberă. Lumina blândă a unei lămpi îi ghidă prin cameră. Rotindu-l astfel

încât să stea cu spatele la pat, Jocelyn îi dădu drumul și lăsă gravitația să-și facă treaba. El se prăbuși pe pat asemenea unei marionete ale cărei sfori fuseseră tăiate, cu picioarele atârnând pe marginea saltelei.

Se întoarse și îl văzu tremurând din cauza efortului depus, dar reușind să-i zâmbească.

–Se pare că îți sunt, din nou, dator.

–Nu-ți face probleme, domnule maior. Jocelyn îi ridică picioarele peste așternuturi și îl ajută să-și îndrepte trupul deșirat. Din fericire, era îndeajuns de bine așezat încât capul să-i ajungă pe pernă.

–Nu ai idee cât de plictisitoare era viața mea înainte să te cunosc.

Ea se îndreptă de spate, gâfâind puțin. Chiar și pe jumătate înfometat, nu era deloc ușor.

Spre stupoarea ei, bărbatul adormise deja. Își spuse că nu era surprinzător după cele trei zile și nopți lipsite de odihnă, dar faptul că se afla în patul ei o deranja cumplit.

Ar fi putut să-l cheme pe valet pentru a-l duce înapoi în camera lui, dar ar fi fost un proces zgomotos și îndelungat. Mai rău, maiorul s-ar fi trezit, ceea ce ar fi fost mare păcat, având în vedere câtă nevoie avea de odihnă. Nu-i surâdea gândul să aibă de-a face cu servitori somnoroși, spășiți și abătuți, când tot ce-și dorea era să doarmă și ea.

Însă nu se putea duce într-o cameră de oaspeți, deoarece nici una nu era pregătită. Camera maiorului era singura întotdeauna gata de a primi musafiri. Îi privi o clipă somnul liniștit, apoi începu să-și scoată agrafele din păr. Și ce dacă era în patul ei? La urma urmei, erau căsătoriți. Mai mult sau mai puțin.

Își scoase hainele în spatele paravanului folosit de obicei în jurul căzii. Era ciudat să fie dezbrăcată în cameră cu un bărbat, chiar și unul abia sculat din morți. După ce își puse cămașa de noapte și halatul cel mai opac, scoase

o pătură subțire din dulap și îl acoperi pe David. Apoi se strecură sub cealaltă jumătate, cu spatele la el și trupul cât mai aproape de margine cu putință. Din fericire, patul era foarte mare.

David se trezi lent, într-o asemenea stare de confort și liniște încât în primul moment se întrebă dacă plutea într-un nou vis, mai bun decât cele pe care le avusese până atunci. Dar nu, inima sa bătea constant, iar plămânii se umflau și se contractau cât se poate de real.

Precaut, își mișcă degetele de la picioare, vrând să confirme că toate părțile corpului funcționau. Deși îl dureau toate și era epuizat după zilele nebune de sevraj, nu mai avea crampe musculare agonizante. Și cel mai important, nici urmă de paralizie. Nu avea să mai considere niciodată un fleac mișcarea degetelor de la picioare.

Stătea întins cu ochii închiși, nevrând să piardă acea senzație delicioasă de bine. Mirosul de așternuturi curate și iasomie, brațul lui întins pe o pernă – o pernă care respira? Deschise brusc ochii și își dădu seama că se afla față în față cu Lady Jocelyn, care dormea, cu brațul lui în jurul ei.

Îl lovi un alt fel de paralizie. Stătu cât putu de nemișcat, abia respirând, încercând să-și aducă aminte când ajunsese în ceea ce părea să fie camera lui Jocelyn. Era dimineața devreme, iar lumina se juca pe părul ei bogat, desfăcut, accentuându-i reflexele roșcate. În somn, arăta tânără și vulnerabilă, deloc asemănătoare femeii extrem de competente care intrase în salonul lui de spital și în viața sa.

Nu era de mirare că simțea așa bine. Nimic nu se compara cu a te trezi lângă o doamnă încântătoare, chiar dacă nu-și aducea aminte cum ajunsese în – nu, pe – patul ei.

Fără prea mare entuziasm, își retrase brațul. Mișcarea o trezi și ea deschise ochii. Irisurile de o nuanță căpruie

schimbătoare aveau picățele aurii, iar pielea ei era de o puritate perfectă, asemenea unui trandafir englezesc. La acea apropiere, simți impactul ca pe o ghiulea de tun.

Pulsul lui acceleră în timp ce se uitau unul la altul. Arăta ca o pasăre cântătoare precaută care-și putea lua zborul dacă el ar fi făcut o mișcare greșită, însă prezența lui nu părea s-o surprindă. Ce naiba se întâmplase noaptea trecută?

– Te-ai întors din abis, nu-i așa? întrebă ea cu vocea răgușită de dimineață.

Abis. Ce descriere corectă.

– Da. Cu voia lui Dumnezeu, nu va trebui să mă mai întorc acolo vreodată. Făcu un gest înspre cameră. Pot îndrăzni să te întreb cum am ajuns în această poziție de invidiat?

Își miji ochii, amuzată.

– Îmi imaginez că ai îndrăzni orice, domnule maior.

– Foarte bine, rânji el. Ce s-a întâmplat?

– Nu mare lucru. Îți aduci aminte că hoinăreai prin galerie?

Cuvintele lui Jocelyn îi evocară imagini cu el împleticindu-se nesigur, balustrada rece sub mâna lui, ghidându-l și oferindu-i sprijin. Vocea blândă, clară, a unei femei. Se întoarse... Stomacul i se cutremură.

– La naiba, îmi amintesc că atârnam peste balustradă, gândindu-mă cât de departe era podeaua de jos, dar mintea îmi era atât de confuză încât nu prea îmi păsa.

Amintirea fu mult mai supărătoare decât experiența în sine. Dacă ar fi căzut de la galerie, ar fi fost un mod absolut stupid de a-și pierde viața după toate cele prin care trecuse.

– M-ai tras înapoi în siguranță, nu-i așa?

În timp ce aprobă din cap, o nuanță interesantă de roz îi coloră pielea încântător de albă. Brusc își aminti de ce. O sărutase și, preț de câteva momente incredibile,

ea îi răspunsese din toată inima. Apoi își recăpătase bunul-simț, iar Jocelyn pusese capăt îmbrățișării.

Suspectând că ea ar fi preferat să pretindă că sărutul nu avusese loc, adăugă plin de tact:

–Presupun că m-ai ajutat să ajung aici și am adormit numaidecât.

–Exact, răspunse ea, părând ușurată. Camera mea era cea mai apropiată și singura pregătită. Nu am vrut să fiu alungată din propriul pat, mai ales că este loc destul pentru amândoi.

Acesta era motivul pentru care se aflau acum întinși unul lângă celălalt, într-o intimitate atât de provocatoare. Îi mângâie părul castaniu, șuvițele mătăsoase încolăcindu-i-se pe degete.

–Mi-ai salvat viața azi-noapte. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

Fără să miște un mușchi, ea se retrase ușor, ca și cum ar fi fost alarmată de căldura din vocea lui.

–Dacă ai fi căzut, ai fi făcut o mizerie de nedescris pe marmură.

–Ceea ce ar fi fost urât din partea mea, având în vedere cât ai fost de amabilă.

Simțind că fusese mustrat politicos, el își retrase mâna. Lady Jocelyn îi era soție după lege, dar erau practic niște străini, iar ea nu părea să fie atrasă de el așa cum era el atras de ea. Și într-adevăr era atras, într-un mod puternic, dar ciudat de nefizic, pentru că mai avea cale lungă până la însănătoșirea completă. Dorința era latentă. Pofta intensă de o mai mare apropiere, pentru a-i înțelege viața și mintea, era trează în schimb.

Dacă era atât de atras de ea la doar câteva zile de când părăsise patul de moarte, cum avea să se simtă când avea să devină din nou un bărbat sănătos?

Ea îi întrerupse gândurile.

–Păreai foarte hotărât azi-noapte. Îți amintești încotro te îndreptai?

–Spre Hereford, cred, spuse el, bucuros că se afla pe un teren mai sigur.

–De ce Hereford?

–De ce nu? E un ținut absolut încântător. Aproape la fel de încântător ca tine, adăugă el, înainte să se poată stăpâni.

Se ridică în capul oaselor, încercând să pară severă.

–Încep să cred că ești un as în ale flirtului.

–Nici pe departe. Îi studie silueta grațioasă, abia ghicită prin cămașa largă de noapte. Spun doar adevărul. Cu siguranță știi că ești frumoasă.

Ea coborî privirea și păru jenată. David se întrebă de ce. Din experiența lui, majoritatea femeilor erau fericite să fie admirate. Poate că Jocelyn îi interpreta comentariile ca pe un avans făcut de soț asupra unei femei deloc interesate a-i fi soție.

Acest gând care îl aduse cu picioarele pe pământ fu întrerupt când camerista lui Jocelyn, Marie, dădu buzna în cameră.

–Milady, domnul maior a dispărut... Făcu ochii mari asimilând priveliștea peste care dăduse. Mon Dieu!

La fel de netulburată ca și cum s-ar fi aflat în camera de zi, nu în neglijeu în pat, Jocelyn rosti:

–După cum vezi, domnul maior nu a dispărut. Hoinărea pe coridor azi-noapte și a fost mai ușor să-l aduc aici decât să trezesc toată casa. Dacă admiratorul tău s-a trezit, spune-i că-l poate ajuta pe domnul maior Lancaster să se întoarcă în camera domniei sale.

Marie dădu din cap și ieși din cameră cu spatele, încă holbându-se, dar cu o urmă de zâmbet în colțul gurii.

Reprimându-și un oftat din cauza intruziunii realității, David își coborî cu grijă picioarele peste marginea patului, apoi se ridică, sprijinindu-se cu o mână de tăblie.

–Cred că mă descurc până în camera mea fără ajutor.

Se ridică și ea din pat.

–Cel mai bine ar fi să-l aștepți pe Morgan, domnule maior Lancaster. Ai fost foarte bolnav și probabil ești încă nesigur pe picioare.

–Credeam că te-am convins să îmi spui David noaptea trecută.

Își strânse halatul în jurul corpului, un gest inconștient, menit să o acopere și mai mult, deși, de fapt, îi accentua silueta.

–Va fi mai ușor să te țin la distanță dacă îți spun domnule maior.

Folosind stâlpul de la colțul patului pe post de pivot, se întoarse cu fața la ea.

–Nu voi face nimic din ceea ce nu-ți dorești.

–Nu... nu mi-am imaginat că ai face. Suspină. Dar suntem într-un bucluc de pomină.

Când fusese deschisă discuția pentru prima dată, el o evitase intrând în sevraj. De data aceasta, situația trebuia pusă la punct.

–Cred că există o cale de scăpare din această... căsătorie neintenționată, prin care să-ți poți păstra averea și care ne va permite amândurora să ne vedem de viață.

–Chiar crezi asta? îl întrebă ea, privindu-l cu ochi mari, plini de speranță.

–Va trebui să citesc testamentul. Ai o copie în casă?

–Cred că da.

El își frecă barba și simți părul aspru. Dumnezeule, era absolut răvășit, nebărbierit, nespălat și, mai mult ca sigur, manifestând încă efectele zilelor de delir.

–După ce reușesc să fac o baie, să mă bărbieresc și să iau micul dejun, mă voi uita pe testament. Niciodată să nu citești documente juridice pe stomacul gol.

–Doar gândul la testamentul tatălui meu îmi provoacă indigestie, comentă ea, făcând o față ironică.

Hugh Morgan dădu buzna înăuntru, expresia lui lăsând să se mai vadă spaima care îl cuprinsese când se trezise și descoperise că pacientul său dispăruse.

Înșirând explicații și scuze, îl prinse pe David de braț și îl ajută să iasă din cameră.

După ce ușa se închise în urma celor doi, Jocelyn ridică privirea și o zări pe Isis pe pervazul geamului unde își petrecuse noaptea, după ce locul ei de drept, de pe pernă, fusese uzurpat.

–Ei bine, pisi, se pare că domnul maior și-a revenit. Dar ce vom face cu el?

Isis căscă disprețuitor. Pisicile își aranjau relațiile mult mai ordonat.

capitolul 12

Când Jocelyn i se alătură maiorului Lancaster câteva ore mai târziu, abia îl recunoscu pe cel care fusese în pragul morții cu doar câteva zile înainte. Îmbăiat, bărbierit și așezat confortabil lângă fereastră, numai halatul mai oferea un indiciu despre starea sa de convalescență. Se ridică în picioare când ea intră în cameră și făcu o semiplecăciune lăudabilă, în ciuda recentei operații la spate.

Stăpâna casei se așeză și puse un vraf de hârtii lângă tava cu cafea, aflată pe măsuța dintre ei.

–Domnule maior, ești extraordinar. Până și doctorul Kinlock se aștepta să dureze o săptămână până să te poți ridica din pat.

–Însănătoșirea grabnică este un mare atu în armată, unde ești de obicei în criză de timp. Dorești cafea? Hugh Morgan tocmai a adus un ibric proaspăt.

–Mulțumesc, cred că voi dori o ceașcă.

Îl studie în timp ce turnă două cești aburinde din fiertura parfumată. Deși era încă foarte slab, cu obrajii aproape scobiți, avea o culoare sănătoasă. Privi amuzată cum părul său des, șaten, deși fusese pieptănat milităreste, se răsucea rapid și încântător în niște onduleuri naturale dezordonate. Era mai tânăr decât crezuse, mai aproape de treizeci decât de patruzeci de ani.

–Apropo de Morgan, unde este acum? vru ea să știe când îi oferi ceașca de cafea.

–M-am gândit că poate dorește să-și mai vadă de alte îndatoriri sau să petreacă puțin timp cu fratele său. Chiar nu mai am nevoie de infirmier permanent, adăugă el rezonabil, interpretând corect sprâncenele ei ridicate.

–Presupun că nu. Momentan însă, nu prea are altceva de făcut. Nu au rămas prea mulți vizitatori în Londra în această perioadă, așa că servitorii nu sunt ocupați.

El își puse frișcă în cafea, turnând-o peste linguriță astfel încât să acopere suprafața cafelei în strat gros.

–Când camerista a intrat mai devreme, te-ai referit la Morgan drept admiratorul ei. O curtează?

–Cred că da. Menajera m-a asigurat că se comportă cu maximă discreție, dar există un interes clar de ambele părți.

–Ești un angajator liberal de permiți astfel de relații în casa ta. Majoritatea preferă ca servitorii să nu facă asta.

–Stă în natura umană ca bărbații și femeile să fie atrași unii de alții. Stăpânii care neagă asta nu fac decât să-i oblige la viclenie. Atâta timp cât prestația lor nu are de suferit, ar fi o prostie să dau ordine care nu vor fi respectate.

–Lady Jocelyn, cred că ești romantică, spuse el zâmbind.

–Nici pe departe. Doar pragmatică. Deși probabil avea o înclinație spre romantism, căci altfel nu l-ar fi dorit pe ducele de Candover, fapt care o adusese în această situație încurcată. Îi înmână hârtiile.

–Iată copia după testamentul tatălui meu pe care ai cerut-o.

–Îmi permiți? David începu să frunzărească documentul. Testamentul unei persoane înstărite era în mod obligatoriu lung, dar el îl citi în grabă, întorcându-se să studieze o anumită secțiune cu mai mare atenție.

Puse foile pe masă.

–Nu sunt puse condiții moștenirii tale în afară de cea a căsătoriei până la vârsta de douăzeci și cinci de ani. Nici divorțul, nici chiar crima nu te-ar dezmoșteni odată căsătorită.

–Astea sunt singurele opțiuni? întrebă ea alarmată.

–Deloc. Am putea trăi separați permanent, dar asta ar fi foarte nesatisfăcător pentru amândoi. Cel puțin pentru mine ar fi cu siguranță. Cea mai bună soluție ar fi să anulăm căsătoria.

Ea se încruntă.

–Ce înseamnă asta?

–Anulările sunt acordate de tribunale ecleziastice, care dizolvă căsătoria, lăsând ambele părți libere să se căsătorească din nou ulterior, explică el. Sunt foarte rare, dar dacă motivele sunt întemeiate, o anulare ar fi mai rapidă și mai puțin costisitoare decât un divorț și mult mai puțin scandaloasă, întrucât nu se pune problema unui comportament indecent.

–Cu siguranță ar fi de dorit asta, dar ce motive sunt necesare? Probabil că regulile sunt foarte stricte, altfel anulările ar fi la ordinea zilei.

O privi fără să se clintească.

–O căsătorie poate fi anulată pe motiv de lipsă de consimțământ, bigamie, nebunie, neîmplinirea vârstei de majorat și alte câteva motive. În cazul nostru, s-ar putea invoca... impotența.

Îi trebui un moment pentru a-i absorbi cuvintele. Apoi se holbă la el, făcând ochii mari, șocată.

–Vrei să spui că din cauza paraliziei nu mai poți...?

–Nu trebuie să pari atât de îngrozită, Lady Jocelyn. De fapt, nu am nici un motiv să cred că așa ar sta lucrurile, dar dată fiind natura rănilor suferite, ar fi simplu să susținem că mariajul nu poate fi consumat și trebuie anulat. Incapacitatea trebuie să fi existat la momentul căsătoriei, iar martorii medicali vor trebui să ateste rănile mele, dar asta nu va fi o problemă.

Roșind, își întoarse atenția către cafea. Nu își dăduse seama cât de incomodă avea să devină această discuție. Știa vag că bărbații își luau în serios aptitudinile în materie

de amor. Cu siguranță David era neobișnuit prin oferta concretă de a invoca o incapacitate stânjenitoare.

–Nu te-ar deranja să susții așa ceva?

–Deși recunosc că despic firul în patru din punct de vedere legal, atâta timp cât nu am o dovadă clară a contrarului, voi putea să jur că sunt... incapabil, cu conștiința curată.

Se forță să ridice privirea și o întâlni pe a lui.

–E foarte curajos din partea ta să fii dispus să faci un demers care cu siguranță va fi umilitor.

–Nu vom duce lipsă de momente stânjenitoare. Printre altele, tu va trebui să fii atestată drept *virgo intacta*. Ezită, apoi spuse: Îmi cer iertare, dar... crezi că va fi o problemă?

–Sigur că sunt virgină! exclamă ea, roșind puternic.

Deși nu era neapărat sigur; chiar și printre cele de rangul ei, nu era nemaiauzit ca miresele să păsească spre altar după pierderea virginității. Dar Jocelyn preferase să urmeze standarde mai înalte. În plus, nu fusese niciodată tentată cu adevărat.

Ignorând înțelegător roșeața ei, David conchise:

–În condițiile astea cred că este foarte posibil să obținem o anulare.

Și ea spera asta. Gata să schimbe subiectul, îl întrebă:

–Unde ai învățat atâtea despre legi?

–Am urmat cursuri timp de doi ani. Era considerată o profesie care mi s-ar fi potrivit.

–De ce nu ai continuat în acest domeniu? se interesă ea, intrigată.

El rânji.

–Am decis că preferam, la propriu, moartea în locul vieții de avocat și m-am înrolat în armată.

–Îmi confirmi prejudecățile. Întrucât avocații sunt de obicei niște ființe banale și plictisitoare, dreptul trebuie să fie plictisitor.

–Deloc. Marele ansamblu al dreptului jurisprudențial anglo-saxon se numără printre lucrurile care ne fac un popor unic. Se bazează pe precedente și bun-simț și este foarte diferit de codul napoleonian, de exemplu, care își are originile în codul roman dat de Iustinian. Dreptul jurisprudențial are abilitatea admirabilă de a crește și a se schimba odată cu timpul. Nu mă îndoiesc că peste o mie de ani, urmașii noștri se vor ghida după o formă recognoscibilă a legilor care guvernează azi.

–Ce gând minunat, murmură ea cu admirație. Tocmai ai realizat imposibilul și ai făcut dreptul să sune romantic. Poate că ar fi trebuit să te faci avocat totuși.

–Practica zilnică se face între patru pereți, învârtind hârtii. Aș fi urât-o. Bătu cu degetul în testamentul tatălui ei. Acesta însă este un document foarte interesant. La ce s-o fi gândit oare?

–Nu e evident? spuse ea acru. Dacă nu mă înșel, m-a descris drept o „fătucă încăpățânată, cu gusturi prea pretențioase".

–Foarte urât din partea lui, remarcă maiorul, cu vocea sobră și privirea amuzată.

Nu-l putea învinui că se distra. Situația era hilară pentru toți, cu excepția ei.

–Să spun drept, știu că tatăl meu era sincer îngrijorat pentru mine. Chiar credea că pentru o femeie, nici o soartă nu e mai îngrozitoare decât să rămână fată bătrână. De asemenea, deși nu a avut nici o problemă în a-i transfera titlul fratelui său, Willoughby, nu a vrut să rămână fără descendenți dacă aș fi ales să nu mă mărit.

–Asta este de înțeles.

–Poate, dar nu înseamnă că voi accepta docilă coerciția. Gura ei se strâmbă. E paradoxal. Din cauza felului în care m-a crescut, nu voi putea fi mulțumită niciodată cu viața de lady pe care și-o dorea pentru mine.

David ridică ibricul și mai turnă cafea pentru amândoi.

–Cum ai fost crescută?

–M-a tratat ca și cum aș fi fost moștenitorul său. Călăream împreună pe moșie discutând despre canalizare și animale și rotația recoltelor, tot ceea ce trebuia să știe un proprietar de conac. Moșia familiei Kendal, Charlton, mi s-a impregnat în sânge, în minte și în suflet. Vocea îi șovăi. Dar... Charlton nu mai poate fi a mea niciodată.

–Nu va fi la fel, dar acum te afli în poziția în care poți cumpăra o altă moșie. În timp, cu dragoste multă, poate deveni la fel de îndrăgită precum Charlton.

Îl privi timid.

–Tu înțelegi, nu-i așa? Nu prea am vorbit despre asta. Femeile nu trebuie să fie atât de atașate de pământ.

–Oricine spune asta este un prost.

–Ca să fiu sinceră, întotdeauna am simțit asta, dar puțini bărbați au fost de acord, mărturisi ea cu franchețe. Acum că mi-am asigurat moștenirea, voi începe să caut o proprietate potrivită scoasă la vânzare. S-ar putea să dureze ani de zile, dar la un moment dat, voi găsi ceea ce caut.

–Să devii proprietară de moșie este o ambiție lăudabilă și nu mă îndoiesc că vei reuși. Îi studie chipul. Dar cum rămâne cu căsătoria? Când ne-am întâlnit pentru prima dată parcă pomeneai de un bărbat la care sperai.

Se concentră să facă un morman înalt din cuburile de zahăr din bol cu linguriță de argint, întrebându-se cât de mult să dezvăluie. Limitându-se la faptele reale, rezumă:

–Relația abia începea să se înfiripe. Timpul s-a scurs înainte să îmi pot da seama dacă am putea avea un viitor împreună.

–Cum este acest domn?

–Este foarte măreț și experimentat și foarte neimpresionat de cei care îi venerează titlul și averea. Este foarte spiritual, dar și foarte bun. E un stăpân admirabil și un membru foarte respectat al Camerei Lorzilor. Ezită, știind

că nu putea, și nu trebuia, să explice dorința pe care o simțea ori de câte ori se gândea la Candover. Îmi... îmi face mare plăcere compania lui.

–Pare a fi un soț respectabil și adecvat. David o măsură cu privire enigmatică. Și ar trebui să fie complet nebun să nu te aprecieze.

–Și lui pare să-i facă plăcere compania mea, dar s-a purtat întotdeauna extrem de cuviincios pentru că sunt, sau eram, de viță nobilă, spuse ea ironic. Este renumit pentru că preferă femeile la fel de... experimentate ca el.

–Un astfel de comportament nu este neobișnuit în rândul bărbaților care nu sunt pregătiți să se însoare, spuse maiorul, înțelegându-i aluzia. Fără îndoială că aștepta femeia potrivită.

–Asta am crezut și eu. Se juca visătoare cu ceașca delicată de porțelan, atipic de agitată. Fără îndoială par foarte prostuță, să fiu interesată de un bărbat care s-ar putea să nu se uite niciodată la mine.

–Deloc. Interesul este un prim pas esențial și, dacă ai dreptate, interesul este reciproc.

–Ești un bărbat foarte înțelegător. Mi-aș dori să-mi fi fost frate, dar presupun că domnișoara Lancaster nu ar fi dispusă să te împartă cu cineva.

David zâmbi crispat.

–Ți-ar plăcea să-ți fiu frate?

–Știu că este imposibil, dar sper că putem fi măcar prieteni. S-au întâmplat prea multe în ultimele zile pentru a fi străini.

–Aici ai, cu siguranță, dreptate. Îi întinse mâna. Atunci, să fim prieteni.

O uimiră căldura și forța strânsorii sale. De fapt, simți ceva asemănător furnicăturilor percepute după ce traversa un covor într-o zi rece. Era pe calea cea bună spre însănătoșire.

–Că veni vorba despre sora mea, continuă el după ce dădură mâna, presupun că vei dori să revoci renta pe care ai aranjat-o pentru Sally, întrucât nu mi-am îndeplinit partea mea de înțelegere.

Fu tentată, preț de o clipă. Cinci sute de lire pe an era o sumă considerabilă, iar Sally Lancaster nu era tocmai o persoană înduioșătoare căreia să-i arăți bunăvoință. Dar făcuse o înțelegere.

–Sigur că nu o voi revoca. M-ai luat de soție, asta a fost esența târgului nostru.

–Ești foarte corectă.

Privirea lui era aprobatoare, dar chipul și postura trădau semne de oboseală.

–Te obosesc, spuse ea spășită. Îmi pare rău, pari să te simți atât de bine încât uit cât de bolnav ai fost. Dorești să te întinzi?

–Poate că ar trebui. Se ridică grijuliu din scaun. Nu cred că voi face altceva decât să mănânc și să dorm în următoarele două săptămâni.

Se ridică și ea, întrebându-se dacă trebuia să-l cheme pe Morgan.

–Ai nevoie de ajutor?

–Mă descurc, Lady Jocelyn. Mulțumesc pentru grijă.

Atmosfera devenise ciudat de oficială pentru doi oameni care tocmai își juraseră prietenie.

–Pe mai târziu atunci.

Mâna ei era aproape să apuce clanța când ușa se trânti de perete și contesa de Cromarty dădu buzna în cameră, roșie la față asemenea penelor purpurii ce i se legănau deasupra capului.

–Ce înseamnă toate astea? mârâi ea, fixând-o pe Jocelyn cu o privire ucigătoare.

capitolul 13

–Ce vrei să spui? întrebă Jocelyn, surprinsă.

–Nerușinato! Ce înseamnă prostiile astea despre căsătoria ta? Doar săptămâna trecută nu găsiseși pe nimeni să-ți fie pe plac! Contesa miji ochii. Sau ți-ai cumpărat un soț, vreun vânător de averi dispus să te ia în ciuda șiretlicurilor tale și a temperamentului nemernic?

Jocelyn rămase uimită de valul de otravă. Deși ea și contesa nu se îndrăgiseră niciodată, păstraseră de obicei măcar o aparență de politețe. Pe de altă parte, Elvira nu mai fusese privată de vreo avere până atunci.

Mătușa sa își trăgea sufletul pentru o nouă rundă, când o voce calmă străbătu camera.

–Ești amabilă să faci prezentările, Jocelyn?

Uitase de prezența lui David, dar acum se dădu la o parte pentru ca mătușa ei să vadă că invadase dormitorul unui gentleman. Din păcate, contesa era deasupra detaliilor de proprietate. La vederea maiorului Lancaster scoase un mârâit grav, din gâtlej.

–David, aceasta este mătușa mea, contesa de Cromarty, spuse Jocelyn, dorindu-și să-l fi putut scuti de această scenă. Mătușă Elvira, domnul maiorul David Lancaster. O prezentă deliberat pe mătușa sa lui David, știind că, avidă de recunoașterea statutului, contesa avea să înțeleagă insulta.

–Deci dumneata iei parte la farsa asta, izbucni Elvira. Nu am auzit niciodată de dumneata. Ești un nimeni.

David făcu o plecăciune impecabilă în fața contesei.

–Sigur că nu puteți aproba faptul că nepoata dumneavoastră s-a căsătorit cu cineva fără rang și fără avere. Cu frumusețea, obârșia și farmecul său, ar putea aspira

la mai mult. Într-adevăr, i-am spus asta dragei mele fete de nenumărate ori.

Arătând foarte înalt și foarte distins, păși în față și o cuprinse pe Jocelyn pe după umeri.

–Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră cu privire la nepotrivirea noastră. Cu toate astea, atașamentul a trecut testul timpului. Întrucât sentimentele noastre nu s-au schimbat, am cedat tentației și am cerut-o pe Jocelyn de soție.

Fata lui dragă se holba la el cu uimire pierdută, astfel că îi zâmbi iubitor și îi făcu discret cu ochiul.

–Este o dovadă a neîntrecutului dumneavoastră spirit de observație faptul că v-ați dat seama că nici un bărbat nu este suficient de bun pentru nepoata dumneavoastră, Lady Cromarty. Pot doar să jur că îmi voi petrece viața străduindu-mă să fiu demn de ea.

Uimirea lui Jocelyn fu cât pe ce să se transforme în chicoteli incontrolabile.

–David, dragul meu, ce lucruri minunate spui! Ca și cum nu orice femeie ar fi mândră să-ți fie soție, gânguri ea cu voință de fier. Întorcându-se spre mătușa sa, continuă plină de însuflețire. O fire atât de nobilă, niște principii atât de înalte sunt de neprețuit. Și o inimă de leu – este erou la Waterloo, să știi. Își puse brațul pe după talia lui și își lăsă capul pe umărul său. Sunt cea mai norocoasă femeie din lume.

Elvira se holba stupefiată. La orice s-ar fi așteptat, numai la această imagine de adorație reciprocă nu. Și chiar dacă nu auzise de maiorul Lancaster, acesta era, fără îndoială, un gentleman.

–Vă iubiți de mai mult timp?

–A, ne știm de ceva vreme, o informă David afabil. Dar distanțele geografice și războiul au conspirat pentru a ne ține despărțiți. Îi zâmbi îngerește vizitatoarei. Sper să ne doriți fericire.

–Mie mi se pare o treabă suspectă, izbucni Elvira. Fără anunțuri, fără rude prezente la ceremonie. Trebuia să ne inviți cel puțin pe mine și pe Willoughby. În calitate de cap al familiei el ar fi trebuit să-ți ofere mâna.

Jocelyn coborî colțurile gurii într-o expresie de mâhnire.

–Te rog să-i spui unchiului meu că nu am intenționat să-l desconsider. Pur și simplu nu am avut timp să organizăm o nuntă mai extinsă. David a fost foarte bolnav. Într-adevăr, dacă nu ar fi fost disperat, cred că simțul onoarei nu i-ar fi permis niciodată să mă ia de soție.

–Toate bune și frumoase, spuse Elvira fără convingere, dar cum v-ați întâlnit?

–A fost foarte amabil din partea ta să ne vizitezi, mătușă Elvira, dar nu-ți pot permite să-mi mai obosești soțul, rosti Jocelyn ferm, hotărând că teatrul durase deja prea mult. Se îndepărtă de David pentru a trage cordonul clopoțelului.

Dudley apăru aproape instantaneu. Jocelyn presupuse că la o inspecție atentă, ar fi descoperit urma de la gaura cheii pe urechea lui.

–Te rog să o conduci pe doamna contesă la parter. Îmi cer scuze că nu te însoțesc, mătușă, dar discutam niște chestiuni importante cu soțul meu. Îl luă pe David de braț, fluturând revoltător din gene.

Indignată, contesa se întoarse și trecu pe lângă Dudley atât de repede, încât îl lovi peste față cu penele.

Jocelyn așteptă ca sunetul pașilor să se stingă înainte de a se prăbuși într-un scaun și a izbucni în râs.

–Știu acum de ce nu ai murit din cauza rănilor, domnule maior, hohoti ea. E evident că te-ai născut ca să fii spânzurat. N-am mai auzit niciodată atâtea jumătăți de adevăr. „Ne știm de ceva vreme", într-adevăr!

–Este avantajul studiilor de drept, draga mea. Orice avocat care-și merită banii poate alege cuvinte atât

de eficient încât să convingă un om rezonabil că negrul este alb. Dacă te gândești în urmă, îți vei da seama că, de fapt, n-am spus nici o minciună. David se așeză pe marginea patului, zâmbind. Dacă eu m-am născut pentru a fi spânzurat, tu te-ai născut pentru Drury Lane[1]. Ai intrat destul de repede în spiritul jocului.

–A fost foarte urât din partea mea, mărturisi Jocelyn fără regret. Dar să-mi vorbească astfel în propria mea casă!

–Vă certați dintotdeauna?

–S-a căsătorit cu unchiul meu când aveam doi ani. Mi s-a spus că prima dată când ne-am întâlnit m-a luat în brațe în încercarea de a-și etala instinctele materne, moment în care am mușcat-o de nas. De atunci, relația noastră a început să se deterioreze.

El râse.

–Lady Cromarty avea dreptate. Nu ai pic de rușine.

Jocelyn îi întoarse zâmbetul, netulburată.

–Deși dorința de a cumpăra pământ a fost motivul principal pentru care am ținut cu dinții să păstrez moștenirea, sinceritatea mă obligă să recunosc: pe locul al doilea a fost dorința de a-i dejuca planurile mătușii Elvira. Îi veni o idee. Dacă obținem o anulare, poate să îmi conteste moștenirea pe motiv că nu am fost cu adevărat căsătorită?

David dădu din umeri.

–La un moment dat oricine poate da în judecată pe oricine, pentru orice. Nu cred că va câștiga, dar va trebui să discuți problema cu avocatul tău. Unchiul tău e genul care să te târască prin tribunale? Chiar dacă pierde procesul, va fi scump și dureros.

–Willoughby va face, probabil, orice dorește Elvira. Este un om agreabil, dar complet sub papuc.

[1] Stradă din Londra renumită, printre altele, pentru Teatrul Regal (n.red.)

Neliniștită, reflectă la posibilitatea unui proces. Era timpul să se consulte cu John Crandall, avocatul său. Cel puțin un proces civil nu avea să fie la fel de oribil ca un divorț.

Vizita Elvirei o făcu să se gândească la viitor.

–Ce vei face după ce vei scăpa din această căsătorie improbabilă?

–Nu sunt sigur. Mă voi întoarce în armată, poate. Gândul la îndatoririle de garnizoană nu mă încântă, dar nu știu sigur ce altceva aș putea să fac. Zâmbi fără umor. Desigur, s-ar putea ca armata să nu mă vrea. Vor exista reduceri de trupe acum că Bonaparte a dispărut pentru totdeauna.

Ea se încruntă.

–Mi se pare atât de nedrept ca aceia care au salvat Anglia să fie aruncați precum... precum niște pantofi vechi de care nu mai ai nevoie.

–Viața este mult mai plăcută dacă nu te aștepți să fie dreaptă.

Se auzi o bătaie în ușă și Dudley intră în cameră.

–A sosit domnul doctor să vă vadă, domnule maior Lancaster.

Mișcându-se cu nerăbdarea sa obișnuită, Kinlock intră în urma majordomului. Sprâncenele sale stufoase se ridicară la vederea scenei familiale.

–M-am gândit că ar fi mai bine să trec mai devreme azi, dar se pare că grijile mele despre starea dumitale au fost nefondate.

David se ridică în picioare la vederea medicului.

–S-ar putea să nu fiu pregătit să fac marșuri de treizeci de kilometri în următoarele săptămâni, dar mă simt bine. Întreg.

Kinlock râncji.

–Părerea dumitale nu contează, domnule maior. Eu sunt specialistul, deci eu îți spun dacă ești sau nu ești bine.

Văzând că doctorul se pregătea să-l examineze, Jocelyn se ridică.

–Ne vedem mai târziu, domnule maior Lancaster. Să programez avocatul să vină mâine?

El suspină.

–Cu cât mai repede, cu atât mai bine, presupun.

Plecând, își dădu seama că petrecuse mai mult timp cu David decât intenționase. Era o companie agreabilă. Păcat că nu-l putea adopta ca frate, dar asta ar fi transformat-o pe Sally în soră, iar asta nu ar fi fost de dorit.

David și Kinlock admirară amândoi eleganța siluetei lui Jocelyn în vreme ce ieșea din cameră.

–Este o fătucă frumoasă și atrăgătoare, spuse doctorul cu cel mai puternic accent scoțian, înainte să înceapă să înțepe și să împungă pacientul.

După o examinare meticuloasă care incluse și ascultarea inimii printr-un tub răsucit din hârtie groasă, Kinlock anunță:

–Ai constituția unui taur, domnule maior. Incizia chirurgicală este aproape închisă, fără semn de infecție, și ai trecut nevătămat de sevraj. Recunosc că am fost foarte îngrijorat ieri.

–La fel și eu, recunoscu David.

–Nu-mi voi pierde timpul cu instrucțiuni pentru convalescență întrucât vei face cum te taie capul, indiferent de ce spun eu. Doctorul se încruntă sub sprâncenele stufoase. Sper că ai destulă minte să mănânci bine, să te odihnești des și să nu te forțezi peste limite?

–Nu vă faceți griji. Am ceva experiență cu rănile și vindecarea. Nu voi face nimic nesăbuit. Îl privi pe doctor cu serozitate. Vă datorez mai mult decât aș putea

să vă răsplătesc vreodată. Sper că știți cât de mult apreciez ceea ce ați făcut.

–Nu-mi mulțumi mie, ci surorii dumitale. Când toți ceilalți te lăsaseră de izbeliște, ea nu a făcut-o. Este o fată neînfricată. M-a făcut să tremur în cizme. Kinlock zâmbi cu un aer nostalgic. Nu am făcut nimic special, decât să te examinez cu atenție. Din păcate, doctorii de la spitalul York deciseseră deja că erai fără speranță.

–Vă subestimați capacitățile. David își legă cordonul halatului, bucuros că examinarea se încheiase. Faptul că se vindeca bine nu însemna că înțepăturile nu dureau. Să înțeleg că e ultima vizită?

–Voi scoate suturile săptămâna viitoare, dar în afară de asta nu mai ai nevoie de mine, domnule maior. Kinlock își închise cu zgomot trusa medicală. Trebuie să plec la spital. Am mai multe operații azi.

David îi întinse mâna.

–Mi-a făcut plăcere.

Celălalt îi strânse mâna cu vigoare.

–Plăcerea a fost de partea mea. Printre toate eșecurile din viața unui medic, este o satisfacție să ai un succes splendid din când în când. Rânji scurt, băiețește. În plus, Lady Jocelyn a plătit deja nota exorbitantă pe care i-am trimis-o. Operațiile gratuite vor avea parte de medicamente tot anul viitor. O zi bună.

După ce Kinlock plecă, David se întinse în pat, grijuliu cu spatele care încă îl durea. Deci Lady Jocelyn plătise până și onorariul doctorului. Banii erau probabil nesemnificativi pentru o femeie înstărită, dar era încă un semn al corectitudinii ei în fața glumei pe care i-o făcuse destinul. Era o doamnă în adevăratul sens al cuvântului.

Închise ochii, simțindu-se extrem de obosit. Ea întruchipa tot ceea ce visase la o femeie, era soția lui – și el o ajuta să scape de prezența lui nedorită. Era un prost.

Dar nu avea încotro. Lady Jocelyn Kendal, singura și înstărita fiică a unui conte, nu era de nasul unui ofițer cu jumătate de normă, fără proprietăți sau perspective.

Când Sally Lancaster intră în camera fratelui său în acea după-amiază, fu atât de încântată să îl vadă în picioare, sănătos, încât abia se abținu să-l îmbrățișeze puțin prea energic pentru un invalid. Se mulțumi să îl ia de mâini și să-l țină strâns.

–Vei fi bine de acum, nu-i așa?

El chicoti.

–Din această dimineață sunt mult prea sănătos pentru a-l mai interesa pe doctorul Kinlock. Câteva săptămâni de mâncat bine și voi fi ca nou. Și toate astea datorită ție, Sally. Toți ceilalți renunțaseră la mine, inclusiv eu. Dar tu nu ai făcut-o.

Ea zâmbi ironic.

–Te-am ajutat pentru propriul meu beneficiu, David. Cine altcineva m-ar tolera așa cum o faci tu?

–Mulți bărbați ar fi încântați să aibă ocazia. Îi făcu semn să ia loc. Acum, că ai un venit independent și nu mai e nevoie să predai, ce intenționezi să faci? Te-ai gândit la căsătorie?

–Cu siguranță renta va fi anulată, întrucât scumpa Lady Jocelyn nu a avut parte de moartea soțului, așa cum se tocmise, răspunse ea, surprinsă de întrebare.

–Am discutat despre asta mai devreme. Nu intenționează să revoce înțelegerea. Mariajul i-a îndeplinit scopul, acela de a-și păstra averea. Însănătoșirea mea este o complicație, dar nu a fost inclusă în înțelegerea noastră.

–Căsătoria este doar o chestiune legală? se răsti Sally indignată. Femeii ăsteia îi curge gheață prin vene.

David se încruntă văzându-i vehemența.

–Nu o placi pe Lady Jocelyn?

–Nu am avut timp să ne cunoaștem prea bine, spuse Sally, amintindu-și că fratele său nu văzuse adevărata fire a acestei femei. Căută să spună ceva pozitiv despre cumnata ei. Lady Jocelyn a fost foarte amabilă să îți pună la dispoziție casa și servitorii săi. La fel de amabil, mi-a trimis azi-dimineață o misivă să mă anunțe că ți-ai revenit din sevraj, ceea ce a fost o mare ușurare. În ciuda deciziei de a fi nobilă, Sally nu se putu abține să adauge: Dar sincer, gândul de a fi înrudită cu ea pentru restul vieții mele îmi face pielea de găină.

David se încruntă, dar înainte să poată răspunde, se auzi o voce calmă dinspre ușă.

–Nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta, domnișoară Lancaster.

Lady Jocelyn intră în cameră aducând un ziar.

–Eu și fratele dumitale am discutat deja să cerem o anulare, deci pielea dumitale își va recăpăta aspectul diafan.

Sally se făcu roșie ca sfecla, simțindu-se îngrozitor de jenată. Din păcate, se pricepuse dintotdeauna mult mai bine la atac decât la scuze, astfel că reacționă destul de stângaci.

–Splendid. Dacă anularea este posibilă, presupun că nu reprezinți nici un pericol pentru David.

–Sally! exclamă el.

–Nu-ți face probleme, domnule maior, spuse Jocelyn afișând o toleranță înnebunitoare. Nu este pentru prima dată când sora dumitale lansează asemenea acuzații. Grijile la adresa dumitale se pare că i-au suprastimulat imaginația. Așează ziarul pe masă. M-am gândit că ți-ar plăcea să te pui la curent cu știrile. Vă rog să mă scuzați că v-am întrerupt.

–Un moment, te rog, Lady Jocelyn, interveni David.

Reacționând la tonul impunător al vocii sale, Jocelyn își întoarse privirea calmă către musafiri.

–Spune, domnule maior Lancaster.

Sally nu putu să nu admire aroganța înnăscută a lui Lady Jocelyn. Aproape că vedeai rânduri invizibile de membri ai familiei Kendal, de mult apuși, aliniați în spatele ei, toți maeștri ai îngâmfării și nespus de mulțumiți de urmașa lor.

David, însă, nu se lăsa ușor intimidat.

–De ce sunteți la cuțite, voi două?

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, până când Lady Jocelyn vorbi.

–Surorii dumitale i-a intrat în cap că reprezint un pericol pentru viața ta sau, posibil, pentru relația dintre voi doi. Se pare că îi face plăcere să vadă amenințări acolo unde nu există.

Temperamentul impulsiv al lui Sally își spuse cuvântul.

–Acolo unde nu există! David, nu voiam să afli, dar a trebuit să o forțez să te lase să vii aici. Odată intrată în posesia certificatului de căsătorie, ar fi fost dispusă să te lase să mori în spitalul acela îngrozitor, ca să nu-i deranjezi existența egoistă.

David își întoarse privirea imperturbabilă spre soția sa.

–E adevărat?

Jocelyn aprobă din cap, fără tragere de inimă.

Sally nu terminase încă.

–Când mi-a dat renta pe primul trimestru, am întrebat-o de ce nu erau treizeci de arginți. Se uită urât la cumnata sa. Scumpa ta soție mi-a răspuns că argintul era pentru a vinde oameni, dar având în vedere că ea era cumpărătoare, plătea în aur!

–Chiar ai spus asta? întrebă David surprins.

Jocelyn se înroși la față.

–Mă tem că da.

Brusc semăna mai degrabă cu un copil prins făcând năzbâtii decât cu o doamnă mândră cu inimă de piatră.

Spre uimirea lui Sally, fratele său izbucni în râs.

–Serios, gâfâi el, încercând să-şi revină, nu am mai văzut femei atât de nesăbuite.

Ambele priviri care îl urmăreau înghețară.

–Ce vrei să spui cu asta? se interesă Sally pe un ton amenințător.

–Sunteți două dintre cele mai capabile, ca să nu mai zic autoritare, femei pe care le-am întâlnit în viața mea. Firesc, scoateți la iveală ce e mai rău una de la cealaltă. Clătină din cap prefăcut derutat. Cine a spus că femeia este sexul slab cu siguranță nu v-a întâlnit pe voi. Tot ceea ce poate face un biet bărbat este să-şi dea acordul rapid şi să spere că scapă teafăr.

–Să nu crezi un cuvânt, îi spuse Sally acid lui Jocelyn. David este, în general, foarte rezonabil pentru un bărbat, dar ori de câte ori are ceva în minte, poți să fluturi steagul alb de la bun început, pentru că va face exact ceea ce vrea şi apoi scapă cine poate.

–Am văzut astfel de semne. Jocelyn strâmbă din buze. Cred că este prima dată când suntem de acord asupra unui lucru.

Sally simți cum i se înfiripă un zâmbet drept răspuns.

–Ce gând înfricoșător.

David o luă de mână pe sora sa.

–Sally, înțeleg că din cauza circumstanțelor nunții noastre ai presupus că Lady Jocelyn îmi este dușman, dar nu e așa. Dacă mi-ar fi dorit răul, m-ar fi putut lăsa să cad peste balustrada din fața camerei mele noaptea trecută, ceea ce ar fi transformat-o pe loc în văduvă.

Lui Sally i se tăie respirația, închipuindu-şi căzătura fatală.

–Ai fi murit!

–Mintea mi-o luase razna şi se pare că am decis să mă iau după impulsul de moment. Jocelyn m-a tras la o parte şi m-a dus, în siguranță, în pat. Îi făcu semn soției sale să se apropie, luând-o şi pe ea de mână. În cea mai grea perioadă a bolii mele, m-a îngrijit cu un devotament rar, deşi eram aproape străini. Nu s-ar fi putut purta mai bine nici dacă am fi fost căsătoriți de douăzeci de ani.

–Chiar l-ai îngrijit pe fratele meu, Lady Jocelyn? întrebă Sally neîncrezătoare.

–Da, deşi mă mir că își aduce aminte, recunoscu Jocelyn. A fost inconştient mare parte a timpului.

Mintea lui Sally se întoarse în dimineața nunții, când refuzase absolut orice ajutor din partea lui Lady Jocelyn. În aceste condiții, nu era corect să o învinuiască pentru că nu se gândise să îl ia acasă pe David. Sally fusese extrem de nesăbuită. Cu mare efort, se forță să își privească în ochi cumnata.

–Îți datorez scuzele cele mai umile. Am spus lucruri înfiorătoare.

Aristocrata rea din imaginația lui Sally ar fi pus sare pe rană. În schimb, Lady Jocelyn răspunse cu tristețe:

–Așa este, dar ai fost provocată. Nu ar fi trebuit să-ți vorbesc așa cum am făcut-o.

Prudente, cele două femei se priviră peste capul bărbatului care le ținea încă de mâini. Jocelyn fu cea care rupse tăcerea.

–Ai un talent extraordinar de a mă face să-mi pierd firea şi să rostesc niște lucruri cumplite. Dacă m-ar fi auzit mătușa mea, Laura, m-ar fi trimis la culcare fără cină timp de o lună. Putem să ne prefacem că ultima săptămână nu a existat şi să o luăm de la început? Zâmbind, întinse mâna. Bună ziua. Mă bucur că ai venit în vizită.

Ultima supoziție a lui Sally se adeveri: Lady Jocelyn Kendal era irezistibilă când își dezlănțuia zâmbetul cu toată puterea. Răspunzându-i la zâmbet, strânse mâna care i se întinsese.

–Bună ziua, Lady Jocelyn. Sunt Sally Lancaster. Cred că ești căsătorită cu fratele meu. Mă bucur foarte mult să te cunosc.

Pe când cele două femei își strângeau mâna, Sally îi mulțumea în tăcere fratelui său pentru că le oferise ocazia să o ia de la început. Deja își dădea seama că avea să fie mult mai plăcut ca Lady Jocelyn să-i fie prietenă, nu inamică.

capitolul 14

Încetarea ostilităților fu sărbătorită cu ceai și prăjituri. Acum că deciseseră să nu mai fie adversare, Sally vedea căldura din spatele firii reci a lui Jocelyn. Spre rușinea ei, înțelese cât de mult se datorase impresia inițială propriilor sale prejudecăți. Nu toți cei care fac parte din nobilime sunt egoiști și cruzi, la fel cum nu toți cei săraci sunt nobili la suflet.

După o oră, Lady Jocelyn se scuză, invocând obligații gospodărești. Sally mai rămase o vreme cu fratele său, dar se ridică să plece când văzu că era obosit.

–Doctorul Kinlock a spus cumva când va mai trece pe aici, David? întrebă ea, luându-și poșeta.

–Îmi va scoate firele peste câteva zile, dar în afară de asta nu va mai veni decât dacă am o cădere, ceea ce nu intenționez să se întâmple.

Îndreptându-se spre pat, David nu-i observă expresia dezamăgită.

–Ah. Ce păcat. Nu... nu am apucat să-i mulțumesc.

–Poți fii sigură că i-am mulțumit eu. Fratele ei se întinse, chircindu-se puțin. Este un om interesant și un chirurg deosebit, în plus. Îmi va lipsi, dar nu este genul care să-și piardă timpul cu cei sănătoși.

–Presupun că nu. Se lumină la față, venindu-i o idee. Am să mă opresc pe la cabinetul lui ca să reglăm conturile. Locuiește la doar câteva străzi de reședința Launceston.

–Lady Jocelyn s-a ocupat deja de ceea ce Kinlock a numit o factură exorbitantă.

–Nu mi se pare corect. Ar trebui să plătim noi. Sally își mușcă buzele. Deși ar trebui să mă folosesc tot de banii de la Lady Jocelyn.

–Înclin să-ți dau dreptate, dar nu mă simt în stare să mă cert cu ea deocamdată. Poți să o faci tu, dacă dorești. Închise ochii.

Nu ar fi trebuit să-l obosească vorbindu-i despre lucruri mărunte.

–Fără certuri. În plus, obiectez față de generozitatea lui Lady Jocelyn mult mai puțin acum că am făcut pace.

Își sărută fratele pe frunte.

–Ne vedem mâine după-amiază.

Sally părăsi Cromarty House și o luă la stânga înspre Hyde Park. Soții Launceston considerau că pe timpul verii copiii trebuiau să aibă lecții doar dimineața, astfel că nu era nevoită să se întoarcă la slujbă.

Avusese mare noroc cu angajatorii săi. Cu toate acestea, acum că avea alternativă, era doar o chestiune de timp până să le înainteze preavizul. Îi plăcuse mult să fie guvernantă, dar era gata să facă ceva diferit. Ce anume, nu știa.

În ciuda zilei frumoase de vară, plimbându-se pe aleile înverzite ale parcului, o frământa regretul pe care îl resimțise când David îi spusese că doctorul Kinlock nu avea să-l mai viziteze. De ce reacționase atât de puternic? Domnișoara Sarah Lancaster era un exemplu de virtuți pragmatice, fără strop de romantism în ea.

Într-adevăr, continua să se gândească la silueta puternică și musculoasă a doctorului, la mâinile sale mari care se mișcau cu mare delicatețe, dar era numai o admirație față de forța și priceperea doctorului. Și faptul că imaginea părului său încărunțit prematur în contrast cu sprâncenele negre și stufoase îi tot apărea în minte era doar din cauză că înfățișarea sa era atât de uimitoare.

Pufni exasperată. Pe cine încerca să păcălească?

Pașii o duseră către Serpentine, unde găsi o bancă liberă și își ațintă privirea neatentă asupra apelor liniștite ale lacului. Nu era genul care să se ascundă de adevăruri

incomode, deci trebuia să accepte faptul că Ian Kinlock îi plăcea într-un fel care nu avea nimic de-a face cu abilitățile sale remarcabile. Îi plăcea bărbatul. Îi plăcea devotamentul plin de pasiune față de munca sa, îi plăcea limbajul direct și, trebuia să recunoască, îi plăcea felul în care se mișca, forța sa rapidă, nerăbdătoare.

Suspină. În mod tipic, primul bărbat care îi atrăsese atenția de când plecase din internatul școlii era complet nepotrivit. Ian Kinlock trăia pentru munca sa. Așa cum spusese David, nu era interesat de cei sănătoși.

Și chiar dacă ar fi fost, Sarah Lancaster, prin simplitatea ei, nu ar fi fost genul de femeie care să-i distragă atenția de la chestiunile serioase, cum ar fi să salveze Londra de Doamna cu Coasa.

Acesta să fi fost unul dintre motivele pentru care îi purta pică lui Lady Jocelyn, ale cărei frumusețe și farmec fuseseră remarcate chiar și de doctor? Sally își înnodă mănușile și deveni conștientă că invidia contribuise la ostilitatea ei. Ce demoralizant era să recunoști că nu erai o persoană prea cumsecade...

Fusese plăcut să o disprețuiască pe Lady Jocelyn socotind-o *une femme fatale* cu inimă de piatră, dar judecând după ultimele câteva zile, soția fratelui său îi era superioară, atât în ceea ce privea caracterul, cât și frumusețea. Acea frumusețe perfectă îl îngrijise pe David cu propriile mâini, chiar dacă era, practic, un străin. Era o lecție care o aduse cu picioarele pe pământ, amintindu-i să nu se lase înșelată de aparențe.

Sally întinse mănușile pe genunchi și încercă să le netezească. Poate că Ian Kinlock nu o găsea atrăgătoare pe guvernanta fadă, dar cu siguranță avea nevoie de un prieten din când în când. Din ceea ce văzuse la el, avea întotdeauna grijă de alții. Era timpul ca cineva să aibă grijă de el.

Ridicându-se de pe bancă, încercă să-și amintească programul lui. Era una dintre zilele în care era la spital și văzuse cât de epuizantă era munca acolo. Cum ar fi putut să îl aline? Într-o clipă, decise exact ce avea să facă.

Când Ian Kinlock se întoarse în cămăruța murdară care-i servea drept cabinet la spital, era atât de obosit încât abia putu să deschidă ușa. După ce plecase de la maiorul Lancaster, examinase un salon întreg de pacienți, apoi se produsese tragedia din sala de operații când o femeie murise în timpul intervenției. O alta nu rezistase peste noapte, în ciuda eforturilor sale. În astfel de momente, se întreba de ce nu urmase o meserie la modă care să nu-l solicite în așa măsură din punct de vedere emoțional și fizic.

De îndată ce intră în cabinet, se îndreptă spre birou și spre sertarul încuiat unde ținea whisky-ul, deși știa că băutura era un antidot slab pentru durerea care îl încerca. Nu își dădu seama că avea musafiri până nu auzi o voce feminină.

–Veți putea bea mai mult dacă mâncați ceva înainte.

Clipind, se întoarse și descoperi că domnișoara Lancaster stătea pe singurul scaun pentru vizitatori. Punând deoparte cartea pe care o citea, ridică un coș.

–M-am gândit că vă e foame, așa că am adus câte ceva de mâncare.

Nedumerit, trase scaunul de la birou și se așeză.

–La sfârșitul unei zile la spital, de obicei nu-mi aduc aminte când am mâncat ultima dată.

Îi întinse o plăcintă cu carne, nu de mult scoasă din cuptor. Crusta se fărâmiță când mușcă din ea. Plăcintă cu carne de vită și ciuperci. Delicioasă. Mușcă din nou și simți cum își recăpăta puterile. De mâncare avusese nevoie, nu de whisky. Hrană în loc de uitare.

–Nu mănânci și dumneata? o întrebă el, în timp ce ea scoase o carafă de bere și îi turnă într-o cană.

–Speram să mă invitați.

Împreună explorară conținutul coșului încăpător al lui Sally. Pe lângă plăcinta cu carne și bere, adusese pâine, brânză, ceapă murată și tarte calde cu piersici. Toate erau excelente și puteau fi mâncate cu ușurință.

După ce termină ultima tartă, Ian își umplu din nou cana cu bere.

–Acum că sunt pe jumătate om din nou, mă gândesc să te întreb ce cauți aici.

Sally începu să strângă resturile mesei.

–Când David mi-a spus că nu vă mai întoarceți, mi-am dat seama că nu v-am mulțumit cum se cuvine pentru că l-ați salvat.

–Îmi plac mulțumirile care iau o formă practică. Zâmbi, mai relaxat ca niciodată în ultimele câteva săptămâni. Ceea ce ai spus la un moment dat a fost foarte adevărat. Eu am fost doar instrumentul. Îmi dau toată silința, dar vindecarea se petrece dincolo de abilitățile mele.

–Nu m-aș fi așteptat la o afirmație atât de mistică de la un om de știință.

–Poate sunt raționalist la suprafață, dar la interior sunt un celt sălbatic, mistic. Îi studie aspectul ordonat, îngrijit. O doamnă englezoaică respectabilă, așa ca dumneata, nu poate înțelege.

Sally închise coșul și se ridică în picioare.

–Ai grijă pe cine faci englez, flăcăule. Mama mea a fost galeză și la fel de celtă ca dumneata. Se îndreptă spre birou ținând în mână un pachet. Am învelit pâinea și brânza în hârtie, deci ar trebui să țină câteva zile. Ar fi bine pentru pacienții dumneavoastră dacă ați mânca din când în când.

Căuta un loc gol pe biroul dezordonat unde să pună mâncarea, nevrând ca brânza să-i păteze hârtiile, când

dădu cu ochii peste un plic. Ridică din sprâncene în timp ce citi „Onorabilul Ian Kinlock". Ridică plicul și îl înclină către el.

–Îmi pare rău, nu am rezistat să nu citesc. Sigur sunteți un celt sălbatic?

Doctorul roși. Sally nu ar fi crezut că așa ceva era posibil.

–Mama mea insistă să mi se adreseze astfel, explică el. Tatăl meu este stăpânul moșiei Kintare. Mama îmi scrie regulat sugerându-mi să renunț la prostia asta cu medicina și să mă întorc acasă, să trăiesc ca un adevărat Kinlock.

–Ca să puteți măcelări animale neajutorate și să pariați averea la jocuri de noroc? comentă ea, amintindu-și ce îi spusese în seara când luaseră masa la tavernă.

–Exact, frații mei sunt experți în așa ceva. Ca să fiu drept, nici unul nu și-a pierdut averea la jocurile de noroc și sunt oameni foarte cumsecade în felul lor. Doi sunt ofițeri în armată, asemenea fratelui dumitale. Dar suntem la fel de diferiți ca o bucată de cretă și una de brânză.

–Îmi pot imagina. Era fascinată de această informație neașteptată despre doctorul cel posac. Probabil că viața de moșier v-ar aduce moartea prin plictiseală după nici două săptămâni.

–Exact. Mama mea nu a înțeles niciodată asta. Suspină. Este convinsă că la un moment dat voi ceda farmecelor unei femei complet nepotrivite. Draga de ea, crede că toți cei cinci fii ai săi sunt irezistibili. Nu a acceptat niciodată cu adevărat că nu mai sunt un copil, chiar dacă am mai mult păr alb decât propriul tată.

–Pare a fi o scumpă.

–Este. Fără speranță, dar o scumpă. Puse pachetul cu mâncare într-un sertar. Ieșim să îți opresc o birjă? Sunt prea obosit să te conduc acasă.

–Nu vă faceți griji. Este încă lumină și locuiesc de ani de zile în Londra, spuse ea, nedorind să fie o povară.

–Poate că nu am talent de gentleman, dar cu siguranță nu voi lăsa o doamnă să meargă pe jos acasă pe întuneric. Rânji. În plus, locuiești la doar trei străzi distanță de mine.

–Așa este, domnule doctor, rosti ea cu sfială, deși în interior pulsul i se accelerase la gândul de a petrece mai mult timp cu el. Se simțea mai plină de viață chiar și numai respirând același aer.

–Spune-mi Ian. Aproape nimeni n-o mai face, spuse el în timp ce îi deschise ușa. Uneori mă satur să fiu domnul doctor și domnul chirurg Kinlock, la distanță imensă față de Dumnezeu.

–Așa cum eu m-am săturat să fiu domnișoara Lancaster, exemplu de virtute și guvernantă cu înalte calificări. Îl privi pieziș. Apropo, cum arată o Sally?

El chicoti în timp ce ieșiră în seara blândă de vară.

–Uită-te în oglindă, fetițo, și ai să vezi.

Făcu semn unei birje și o ajută să urce. În timp ce se aranja în scaunul murdar, se simți mulțumită de felul în care se descurcase. Nimic din atitudinea doctorului nu aducea a ibovnic, și probabil nu avea să aducă niciodată, dar părea dispus să fie prieteni.

În timp ce mergeau prin amurgul londonez, îi studie discret chipul aspru, sub claia de păr alb. Poate era dispus să îi accepte prietenia – dar avea să fie suficient pentru ea?

capitolul 15

Avocatul lui Jocelyn veni a doua zi. Îl aprecie pentru că se abținu, onorabil, de la a-i spune „ți-am zis eu" cu privire la complicațiile produse de căsătoria sa impetuoasă, deși expresia sa era mohorâtă. Juristul se lumină la față când David îi expuse planul său pentru anulare. Când află că maiorul studiase dreptul, expresia de pe chipul său deveni vădit aprobatoare.

–Va trebui să discut situația cu un proctor – adică un avocat autorizat să practice dreptul în tribunale ecleziastice, spuse Crandall gânditor. Cred că legea canonică aplicabilă în această situație cere ca procesul să fie intentat de dumneavoastră, Lady Jocelyn. Trebuie să locuiți mai întâi împreună o vreme pentru... ăăă, a verifica dacă problema este permanentă. Cu toate acestea, odată procesul pornit, anularea poate fi acordată în cinci sau șase luni, întrucât nimeni nu va contesta procedura.

Să aștepte jumătate de an până să fie liberă? Planurile sale aveau să fie încurcate, dar se gândi că ar fi putut fi și mai rău.

–Foarte bine, domnule Crandall.

–Înțelegeți că deși poziția dumneavoastră legală este asigurată, o anulare vă va lăsa vulnerabilă în fața unui proces care să susțină că nu ați fost niciodată căsătorită cu adevărat și deci nu ați îndeplinit termenii testamentului? o întrebă el serios.

–Sunt conștientă de posibilele probleme.

–Deși ar trebui să câștigați un asemenea eventual proces, taxele juridice vor fi considerabile și ați putea avea parte de o notorietate nedorită. Se uită la ea pe deasupra ochelarilor. Nu doriți să rămâneți măritată? Ar fi de departe cea mai simplă soluție.

–Răspunsurile simple sunt adesea cele mai bune, domnule Crandall, în special când vine vorba de ceva așa de important cum este căsătoria, răspunse ea repede, ajungând la capătul răbdării.

Oftând, avocatul plecă.

–Crezi că a devenit avocat pentru că e posac din fire, sau a devenit așa după ce s-a făcut avocat? întrebă Jocelyn, după ce ușa se închise.

Maiorul zâmbi ușor.

–Puțin din amândouă, probabil. Practicarea dreptului te aduce cu picioarele pe pământ, întrucât tinzi să te ocupi tot timpul de problemele vieții.

–Atunci sunt bucuroasă că ai ales armata. Riscul de a-ți pierde viața pare să facă mult mai bine la dispoziție decât redactarea de contracte.

O bătaie în ușă anunță sosirea lui Richard Dalton. După ce îl salută, Jocelyn se scuză și îi lăsă pe cei doi singuri.

În timp ce Richard se așeză pe scaun, David se ridică și începu să se învârtă agitat prin cameră.

–Nu mă băga în seamă – după întâlnirea cu avocatul lui Lady Jocelyn simt nevoia de activitate. Se împiedică și trebui să se prindă de cel mai apropiat stâlp al patului ca să nu cadă. Va trebui să-l rog pe Morgan să îmi caute un baston pe care să îl folosesc până mă reobișnuiesc cu mersul.

–E o idee bună. Richard îi oferi una dintre cârjele sale. Ia-o pe asta între timp. Jocelyn va fi foarte supărată dacă îți rupi ceva în timp ce eu stau și mă uit la tine.

Cârja contribui simțitor la echilibru. Își făcu un circuit regulat prin cameră, recunoscător pentru ocazia de a-și pune în mișcare mușchii slăbiți. Concentrându-se mai puțin pe statul în picioare, David observă că prietenul său părea frământat.

–S-a întâmplat ceva?

Richard făcu o grimasă.

–Am decis să-l vizitez pe chirurgul minune să întreb dacă poate face ceva pentru piciorul ăsta al meu, ceva mai mult decât medicii de la spital. Kinlock mi-a zis că ar putea să mă ajute, dar că procedura la care se gândește ar fi un experiment.

–Chiar dacă e vorba de Kinlock, nu cred că m-aș oferi pe post de cobai, spuse David, încruntându-se. Ce diagnostic ți-a pus?

–Oasele piciorului au fost îmbinate prost după luptă. Nu e de mirare, cred, având în vedere cât de epuizați erau doctorii. Richard își privi piciorul drept fără entuziasm. E atât de strâmb, încât voi șchiopăta foarte tare tot restul vieții. Dacă sunt foarte, foarte norocos, voi putea să mă descurc cu ajutorul unui baston în loc de cârje, într-una din zilele bune. În plus... doare ca naiba.

David tresări. Nu discutaseră niciodată despre problema lui Richard și presupusese că era doar o chestiune de timp până când prietenul lui avea să își revină.

–Ce sugerează Kinlock?

–Să rupă din nou oasele acolo unde sunt îmbinate strâmb și să le pună la loc. E o abordare radicală, dar crede că sunt șanse mari ca piciorul să se vindece destul de drept încât să pot merge, să pot călări și să fiu cât de cât activ. Deși nu îmi poate promite că durerea va dispărea complet, probabil voi simți o ameliorare semnificativă și din punctul acesta de vedere.

David înjură în barbă. Sugestia lui Kinlock era logică, dar operațiile erau întotdeauna riscante și, chiar dacă avea să reușească, Richard s-ar fi confruntat cu luni întregi de convalescență.

–Îi vei urma sfatul?

–Da. Dumnezeu mi-e martor că nu mă încântă deloc procesul, dar Kinlock este primul doctor care îmi oferă speranța de a scăpa de nenorocitele astea de cârje, răspunse Richard vehement. Încă o operație, poate două și câteva luni în spital, un preț mic pentru șansa la o viață aproape normală.

David se rușină pentru lipsa sa de compasiune. În aceste ultime săptămâni mizerabile, Richard fusese întotdeauna acolo, gata să-i ofere ajutor, să facă o glumă sau să tacă, după cum era cazul. Acceptase firea lui blândă, stabilă, așa cum era, fără să se gândească la preocupările prietenului său față de viitor.

–Din experiența mea cu Kinlock, piciorul tău va fi perfect când va termina cu tine, rosti David liniștitor, hotărând ca, în următoarele luni dificile, să fie pentru Richard un prieten la fel de bun cum îi fusese el.

–Nu trebuie să fie perfect. Mă mulțumesc și cu vreo nouăzeci la sută. Schimbând subiectul, Richard continuă. Dar tu? Pari puțin cam mohorât pentru cineva care tocmai a intrat într-un basm, încheiat cu un miracol și o preafrumoasă prințesă.

David se duse la fereastră, sprijinindu-se în cârja împrumutată.

–Basmele se termină cu „au trăit fericiți până la adânci bătrânețe". Lumea reală este mult mai complicată.

–Adică?

–Adică mi se pare extrem de frustrant să fiu căsătorit cu o prințesă de poveste care mă consideră ca pe un frate și care este nerăbdătoare să se dezlege de mine cât mai curând cu putință, răspunse el, simțind nevoia să se descarce în fața cuiva care ar fi putut înțelege.

–M-am întrebat dacă nu cumva te îndrăgostești de ea, murmură Richard. Jocelyn e o femeie minunată. Pe cât de frumoasă, pe atât de bună și de inteligentă.

–Și tu ești îndrăgostit de ea? ripostă David cu o privire tăioasă.

Richard clătină din cap.

–Nu, dar recunosc calitatea când o văd. Îmi dau seama că dau dovadă de lipsă de discernământ pentru că nu sunt îndrăgostit de ea, dar asta e, urmă el, văzându-l sceptic pe David.

Prietenul său râse.

–Din câte am auzit despre iarna petrecută de ea în Spania, ai fost unul dintre puținii ofițeri care nu i-au căzut la picioare.

–Probabil că e adevărat. Richard căzu pe gânduri. Poate acesta e motivul pentru care am devenit prieteni. Părea nu chiar să disprețuiască, dar cel puțin să nu ia în serios bărbații care deveneau obsedați de ea. Îi tachina că sunt nestatornici, că aveau să se îndrăgostească de o altă femeie într-o săptămână. Eu am petrecut mai mult timp cu ea decât oricare dintre pretendenții săi. Poate a fost curtată atât de mult încât a ajuns să o plictisească.

–Asta nu prevestește nimic bun pentru mine, remarcă David, începând să păstreze un ton calm. De cum am văzut-o am fost gata să-mi dau capul, mâna și inima, la fel ca toți ceilalți pretendenți nestatornici.

–Tu nu ești nestatornic. Dacă sentimentele sunt puternice, nu este o simplă pasiune trecătoare. Richard ezită. Îți aduci aminte urarea pe care am făcut-o la nuntă? Când am spus că păreți făcuți unul pentru celălalt nu am fost doar retoric. Chiar cred că vă potriviți foarte bine.

David se holbă la el.

–Dumnezeule mare, ce minte întortocheată ai! Nu se poate să fi prevăzut cum aveau să evolueze lucrurile.

–Sigur că nu. Nu păreai să supraviețuiești până la sfârșitul săptămânii. Richard se cutremură. Pur și simplu mi s-a părut nimerit să vă aduc împreună, ca acel instinct de pe câmpul de luptă care îți spune când să te ferești.

–Trebuia să mă fi ferit mai devreme de data aceasta. David își duse mâna liberă prin păr. Lady Jocelyn nu s-a tocmit pentru un soț care avea să trăiască și ar fi neonorabil

să încerc să o țin împotriva voinței ei. Avocatul ei se interesează deja despre procedura de anulare a căsătoriei.

–Cu siguranță anularea va necesita timp.

–Cel puțin câteva luni.

–Destul ca să o faci să se răzgândească.

–La naiba, Richard, uită-te la diferența de avere dintre noi! Ea este bogată, eu nu, clar. Este fiică și nepoată de conte, eu nu am alte rude în afară de Sally pe care să fiu dispus să le recunosc.

–Vei renunța fără să lupți din cauza mândriei? întrebă Richard cu un calm exasperant. Poate că nu sunteți egali în rang, dar ești un gentleman și ai avut o carieră militară deosebită. Ai fi un soț perfect acceptabil.

–Este îndrăgostită de altcineva, îi dezvălui David, gândindu-se la bariera de netrecut.

Richard tăcu, însă doar un moment.

–Probabil că el nu e îndrăgostit de ea, altfel nu ți-ar fi cerut ție să o iei de nevastă. Sau poate este căsătorit, dar cu siguranță ea are mai multă minte.

David clătină din cap.

–Din câte mi-a spus, relația era promițătoare, dar abia la început. Strânse cârja mai tare. Am înțeles că afurisitul este chipeș, bogat, nobil, are un caracter admirabil și este calificat din toate punctele de vedere ca să fie un soț ideal pentru Jocelyn.

–Poate, dar e foarte posibil să nu-l poată avea, răspunse Richard. În vreme ce tu ești disponibil, interesat, prezentabil și nelipsit de un anumit farmec pentru sexul opus. Acestea sunt avantaje considerabile. De ce nu te folosești de ele?

–Presupun că așteptam ca cineva să-mi spună că este în regulă să profit de poziția mea pentru a încerca să-i câștig inima. Dar tot mi se pare nepotrivit. Ar putea găsi pe cineva mult mai bun decât mine.

–În sens lumesc, poate, dar cred că ai fi un soț mai bun pentru ea decât cineva a cărui preocupare principală este croiala hainei. Richard își frecă absent piciorul bolnav. Dacă te îngrijorează că vei fi considerat vânător de avere, nimeni dintre cei care te cunosc nu ar crede așa ceva, și a cui opinie ar conta în afara lor?

–Faci situația să pară simplă.

–Chiar este simplă. Lady Jocelyn nu te va considera un candidat serios pentru a-i fi soț dacă tu dai impresia că îți dorești să pui capăt căsătoriei la fel de mult ca ea. Dă-i ocazia să ia singură decizia. Este perfect capabilă să te trimită să-ți faci bagajele dacă simte nevoia. Dar alegerea trebuie să fie a ei. Nu presupune că știi ce gândește sau că este imposibil să ajungă să țină la tine la fel cum tu îi la ea.

Entuziasmul îi acceleră pulsul lui David. Richard avea perfectă dreptate.

–Mulțumesc că mi-ai spus ceea ce voiam să aud. Cred că știam că ai s-o faci, altfel n-aș fi deschis subiectul.

Richard râse.

–Mă bucur că am fost de folos. Lady Jocelyn merită să lupți pentru ea.

–Așa este, confirmă David blând. Trebuia să o curteze atent pe Jocelyn, fără să abuzeze de situație. Ferească Dumnezeu să-l considere doar un alt pretendent nestatornic. Era necesar să aibă răbdare, să o lase să îl cunoască. Faptul că locuiau sub același acoperiș avea să-i ofere nenumărate ocazii.

Și în vreme ce rivalul său avea avere și rang, David avea avantajul de a fi un candidat abil, hotărât să câștige.

capitolul 16

Jocelyn se trezi în zori după o noapte de vise agitate. Singurul pe care și-l aduse aminte fu ultimul ei vals cu ducele de Candover. Posibilitățile provocatoare ale acelei întâlniri vibrară în ea, până își aduse aminte stânjenitoarea situație în care se afla. Când Candover avea să se întoarcă în oraș în septembrie, ea încă avea să fie căsătorită legal cu David Lancaster, în loc să fie o văduvă eligibilă, ceea ce însemna că nu putea începe o relație cu ducele. Chiar dacă mariajul ei avea să fie în curs de anulare, o aventură ar fi fost considerată tot adulter. De neconceput.

Oftând, se ridică din pat, atentă să nu o deranjeze pe Isis, și se duse la fereastra care dădea spre grădina din spatele casei. Toate visurile ei trebuiau amânate. Și dacă ducele avea să-și găsească o altă femeie în timp ce Jocelyn aștepta să fie liberă? L-ar fi putut pierde pentru totdeauna. Spre deosebire de părinții ei, ea nu era schimbătoare și era posibil să nu mai găsească niciodată un alt bărbat pe placul său.

Fu cuprinsă de un calm ciudat. Dacă avea să-l piardă, așa să fie. Putea să se joace cu principiile sale, dar nu cu adulterul, nici chiar cu bărbatul pe care îl căutase ani de-a rândul.

O mișcare în grădină îi atrase atenția. Era maiorul? Dumnezeule, chiar el era. Îmbrăcat în haine civile se plimba clătinându-se pe aleea care înconjura grădina, sprijinindu-se într-un baston.

Șansele de a se răni erau infime în comparație cu plimbarea din miez de noapte prin galerie, dar tot o îngrijora. Plimbându-se singur risca să cadă pe pământul

umed. Dacă nu se putea ridica, ar fi rămas acolo ore în șir până l-ar fi găsit cineva. Putea să răcească și să moară de pneumonie.

Își dădu seama că dăduse frâu liber instinctelor materne. Maiorul supraviețuise multor ani de războaie în țări străine și probabil nu avea să i se întâmple nimic într-o grădină englezească pe timp de vară.

Totuși, nu era o idee rea să vadă ce face. Se îmbrăcă repede, alegând o rochie simplă de zi pe care o putu trage pe ea fără ajutorul lui Marie. După ce își prinse părul la spate cu o panglică, coborî scările înguste din spate.

Dinspre bucătărie veneau arome ispititoare, astfel că trecu pe acolo. Sub privirile mirate ale bucătarului și spălătoresei, luă două brioșe cu afine abia scoase din cuptor, le înveli într-un șervețel și plecă făcându-le vesel cu mâna. Pe când îl ajunse din urmă pe maior, acesta înconjurase deja grădina și pornise într-un nou circuit. Îi zâmbi, întâmpinând-o prietenos.

–Te-ai trezit devreme, Lady Jocelyn.

–Și tu nu? îi surâse ea, scăpând de tensiunea nopții agitate.

Păși ritmul lui. Grădina era suficient de mare pentru o plimbare bună – ea însăși o străbătuse de multe ori visătoare. Dimineața era minunată, roua sclipea precum boabele de cristal pe flori și frunze.

–Îmi place acest moment al zilei. Este foarte liniște. El rânji. Mai cred cu tărie în încercarea de a fi cât mai activ cu putință în perioada de convalescență și este mai simplu să exersez când nu e nimeni în preajmă care să mă oprească.

–Când m-am uitat pe fereastră și te-am zărit am avut brusc viziuni cu tine căzut printre tufele de trandafiri, recunoscu ea. Grădinarul s-ar fi supărat să te găsească astfel, mai ales dacă i-ai fi distrus florile.

–Și firesc, ai venit să vezi dacă tufele de trandafiri și eu suntem întregi. Vocea sa caldă exprima aprobare. Foarte drăguț din partea ta.

Stânjenită, își întoarse privirea către aleea ce se așternea în fața ei.

–Nu e nimic neobișnuit în a avea grijă de oaspeții tăi.

–De fapt, mă gândeam mai degrabă la grădinar. E greu să găsești unul bun, sunt sigur. Tonul lui era solemn, dar privirea o tachina.

Ea râse.

–Lewis lucrează aici de cel puțin treizeci de ani. Ar fi păcat să-l alung acum, la bătrânețe.

–Face o treabă minunată. David arătă cu mâna către grădină. E greu de crezut că sunt în mijlocul Londrei. Grădina e atât de frumos aranjată, încât pare mai mare decât este de fapt.

–Pavilionul din capătul celălalt este unul dintre locurile mele favorite. Perfect pentru a lua masa ori pentru a citi în liniște într-o zi de vară. Îi întinse o brioșă fierbinte cu afine. Întrucât nu dai semne că te-ai opri pentru micul dejun, încearcă asta.

Mușcă din brioșă și pe față îi apăru o expresie fericită.

–În cazul în care am uitat să-ți spun până acum, bucătarul este o comoară.

–Am noroc cu servitorii, recunoscu ea. Dacă nu pot avea Charlton, m-am concentrat să fac Cromarty House cât mai plăcută posibil.

David se uită la ea.

–După spusele lui Crandall, mă voi bucura de talentul bucătarului încă o vreme. Plănuisem să încep să caut un apartament curând, dar nu are sens, întrucât trebuie mai să trăim o vreme sub același acoperiș. Îmi cer scuze pentru deranj.

–Nu e nevoie să te scuzi. Înghiți îmbucătura de brioșă, aromată de afinele mari. Am suficient spațiu. De fapt, îmi face plăcere să am companie.

În special pentru că David era un tovarăș confortabil. Îi privi profilul ascuțit. Era mai bun decât un frate, dacă se gândea că ar fi putut avea unul pe care să nu-l placă nici măcar pe jumătate cât îi plăcea David.

–Nu ai avut niciodată companie? întrebă el. E cu siguranță neobișnuit ca o tânără atrăgătoare să locuiască singură la Londra.

–Mătușa Laura Kirkpatrick a stat cu mine până când soțul ei s-a întors de pe continent, dar a fost exasperată de comportamentul meu revoltător și a decis să plece la proprietatea sa din Kent, spuse Jocelyn. Se va întoarce în oraș într-un final, dar nu știu când.

–În curând, sper. Mi-ar face plăcere să o revăd.

–Vei avea ocazia. Cromarty House a fost dintotdeauna căminul mătușii mele și al familiei ei când se află la Londra. De când a murit tatăl meu, a stat cu mine în cea mai mare parte a timpului. Au mai fost și alții care mi-au ținut companie cât mătușa Laura era cu unchiul Andrew, dar ea e de departe favorita mea.

–Semeni foarte mult cu ea.

–Sper. Având doar băieți, m-a tratat ca pe fiica ei.

–Mama ta a murit când erai mică?

Jocelyn deveni încordată, ca de fiecare dată când venea vorba de mama ei.

–Abia dacă mi-o amintesc, murmură ea, evitând un răspuns direct.

–Îmi pare rău, zise el încet. Am fost norocos să-l am pe tatăl meu alături destul timp cât să ajung să-l cunosc. Era un savant și îi plăcea să ne învețe tot felul de lucruri pe mine și pe Sally. Cele mai frumoase amintiri din copilărie sunt de când stăteam cu el în bibliotecă în timp

ce ne învăța geografie pe marele lui glob, sau când mergeam în plimbări la țară în jurul casei noastre.

Jocelyn își aminti ceva – mama ei împletind o coroniță din flori de primăvară, apoi punând-o pe capul fetiței, râzând și sărutând-o. Înghiți în sec, luptându-se cu lacrimile care veneau din senin.

–Cred că tatăl tău a fost foarte bun la suflet. Foarte diferit de frații tăi.

–Diferența era atât de mare, încât unii suspectau că nu erau fiii lui, recunoscu el. Prima căsătorie a tatălui meu a fost aranjată de cele două familii. Mama mea a fost alegerea lui. Soția inimii sale.

Continuară să se plimbe în tăcere, terminându-și brioșele. Ea urmărea progresul maiorului.

Deși plimbarea destul de lungă presupunea efort, se ținea bine. Poate avea dreptate că se forța să fie cât mai activ. Hainele de civil cu care se întorsese din Belgia atârnau largi pe trupul său slab și se sprijinea cu putere în baston, dar nu mai părea fragil. De fapt, fiind înalt și cu umeri lați, era un bărbat cu o statură impresionantă.

–M-am gândit la ceea ce a întrebat Crandall ieri, spuse David.

–Și eu la fel. Am remarcat că nu a voia să știe dacă motivul anulării este adevărat sau nu. S-a mulțumit să discute cea mai bună strategie de a obține o hotărâre favorabilă.

David ridică din umeri.

–Datoria lui e aceea de a-ți reprezenta interesele. Probabil e mai ușor dacă nu cunoaște întregul adevăr în acest caz.

Se simți vinovată că David trebuia să trăiască între minciună și adevăr din cauza ei. Nici ei nu-i plăcea că trebuiau să ascundă adevărul, dar era de departe cea mai simplă soluție pentru încurcătura lor.

–Crandall a mai spus ceva care mi-a dat de gândit, Jocelyn, rosti David pe un ton serios.

–Așa? murmură ea, văzând că nu continuă.

El trase adânc aer în piept.

–Nu sunt nu știu ce mare partidă, dar din punct de vedere legal suntem soț și soție. Te-ai gândit la posibilitatea de a rămâne căsătoriți, așa cum a sugerat el? Se opri și se întoarse către ea. Nu știu ce-ți dorești de la un soț, dar dacă îți dorești să fii iubită... ei bine, cred că ar fi foarte ușor să mă îndrăgostesc de tine.

Ea se opri.

–Nu... șopti ea. Deveniseră prieteni atât de buni. Avea încredere în el și se simțea confortabil în prezența lui. Cum putea să sugereze ceva ce avea să schimbe tot, dar nu în bine?

Tăcerea dintre ei pulsa de tensiune. Ea vru să se uite în altă parte, dar nu putu. David se aplecă spre ea, cu mâinile pe capătul bastonului și privirea căutătoare. Era un bărbat puternic, cu simțul umorului, inteligent și onorabil. Cum ar fi fost să fie iubită de el?

Un chin sufocant o cuprinse la acest gând. Nu voia iubirea lui. Prietenia era mai sigură și mult mai trainică.

–Nu, repetă ea. Îmi ești foarte drag, dar nu ca soț.

El rămase nemișcat, iar ea se temu că era furios. În schimb, după o ezitare îndelungată, zâmbi fără vreo supărare aparentă.

–M-am gândit că asta va fi reacția ta, dar ar fi fost o prostie din partea mea să nu iau măcar în considerare această posibilitate. Îi oferi brațul. Mergem să mai subtilizăm niște brioșe cu afine de-ale bucătarului tău?

Buimacă de ușurare, îl luă de braț și merseră spre bucătărie. Nu-și dăduse seama cât de mult prețuia prietenia dintre ei până în momentul înfricoșător când crezuse că era pierdută.

Jocelyn avusese dreptate să spună că pavilionul era un loc încântător pentru a citi într-o după-amiază călduroasă de vară, însă David nu se uita la ziarul *Morning Chronicle*. În schimb privea trandafirii și își amintea cum arăta Jocelyn în acea dimineață când se plimbaseră împreună. Îmbrăcată simplu, cu zulufii ce reflectau razele soarelui, arătase delicios de fericită și relaxată.

Știind că venise timpul să-i pună la încercare sentimentele, deschisese discuția despre o căsnicie adevărată, iar ea se schimbase instantaneu într-o fată vulnerabilă și bântuită. De atunci tot încercase să-i înțeleagă reacția. Nu fusese ofensată. Surprinsă, da, chiar șocată, dar mai fusese ceva.

Frică? Fără îndoială se înșela în privința asta. Dar orice i-ar fi umbrit privirea, nu fusese expresia unei femei îndrăgostite de un bărbat care trebuia să-i spună, cu regret, unui alt pretendent că nu avea șanse. Obiecțiile sale veniseră dintr-o sursă mai adâncă, mai misterioasă.

Trebuise să se lupte cu impulsul de a o prinde în brațe și de a-i spune că avea să fie întotdeauna în siguranță cu el. Un astfel de gest ar fi fost complet nepotrivit, astfel că destinsese atmosfera și fuse răsplătit cu zâmbetul ei.

Dacă ar fi câștigat-o, ar fi fost ca și cum ar fi convins un fluture să i se așeze pe mână. Era nevoie de răbdare, blândețe și, poate, chiar de o rugăciune.

Avea să fie de ajuns? Nu putea decât să spere că da.

Lady Laura Kirkpatrick se întinse voluptuos, apoi se așeză la masa de lângă fereastra camerei sale, strângându-și capotul de mătase în jurul ei. Tava pe care o comandase se afla pe masă, iar teancul de corespondență era așezat în ordine lângă cafeaua aburindă. Plicul de deasupra purta scrisul elegant și nerăbdător al lui Jocelyn.

Rupse sigiliul, zâmbind la auzul stropilor de apă din camera de alături. Kennington se afla aproape de drumul principal dintre Dover și Londra, iar colonelul Andrew Kirkpatrick ajunsese foarte târziu cu o noapte înainte,

proaspăt coborât de pe vasul ce traversa Canalul Mânecii. Nici unul dintre ei nu se aşteptase să dea peste celălalt la moşie, ceea ce făcuse întâlnirea lor cu atât mai specială. Deşi era murdar de pe drum şi nebărbierit, Andrew se grăbise să i se alăture soţiei sale în pat pentru o împreunare care o făcu să roşească până în vârful degetelor rememorând-o.

Radiind ca o şcolăriţă romantică, deşi mult mai puţin inocentă, Laura parcurse prima foaie mirosind a iasomie din scrisoarea nepoatei sale. Auzind-o exclamând de plăcere, soţul său intră în cameră, ştergându-şi ultimii stropi de apă de pe faţa proaspăt bărbierită. Silueta sa era masivă, puternică sub halatul de catifea, şi se exhiba energia unuia mai tânăr de cincizeci de ani.

–Veşti bune, iubito?

–Cele mai bune, Drew. Ai primit scrisoarea în care îţi spuneam că Jocelyn s-a măritat cu David Lancaster?

Soţul său scăpă din mână prosopul.

–Dumnezeule mare, nu! Când s-a întâmplat asta? Ultima ştire a fost aceea că Lancaster e grav rănit şi că a fost trimis să îşi aştepte sfârşitul în Londra.

În timp ce îşi băură cafeaua, alături de pâine proaspătă cu unt şi miere, ea îi explică soluţia creativă a nepoatei sale la problema căsătoriei.

–David a suferit o operaţie şi Jocelyn spune că se vindecă foarte bine. Sunt atât de bucuroasă! Este unul dintre preferaţii mei.

–Şi ai mei. Colonelul oftă. Au pierit atâţia la Waterloo. Dar ofiţerii britanici sunt rezistenţi. Poate ai aflat că Michael Kenyon era pe moarte? La fel ca Lancaster, s-a însănătoşit şi el în ciuda prognosticurilor, mulţumită lui Catherine Melbourne care l-a îngrijit în Bruxelles după luptă.

–Minunat! Pomenirea prietenei sale, Catherine, îi aminti Laurei de orele lungi în care lucraseră împreună

în spitalele improvizate din Peninsulă. Cu voia lui Dumnezeu, nu vor mai trebui să bandajeze vreodată rănile de glonţ ale tinerilor pe moarte.

În timp ce ea şi Drew luară masa, împărtăşeau poveşti despre prieteni comuni, jelind sau bucurându-se, după cum era cazul. După marea bătălie, informaţiile fuseseră greu de obţinut, dar treptat începea să se contureze numărul total de victime.

–Întrucât obrăznicătura aceea de nepoată a ta nu va deveni văduvă, ce intenţii are faţă de Lancaster? întrebă Drew după ce se puseră la curent cu ştirile.

Laura se uită din nou la scrisoare.

–Speră să existe o cale de a pune capăt mariajului. Ce păcat. Cred că David ar fi un soţ minunat pentru ea, dar m-am întrebat uneori dacă nu cumva îi este prea teamă de căsătorie ca să-şi ia vreodată un angajament.

–Eu cred că tocmai acesta este motivul pentru care fratele său şi-a scris testamentul aşa cum a făcut-o, spuse Andrew cu şiretenie. Să o forţeze să se căsătorească, temându-se că scandalul din familie are să o transforme într-o fată bătrână pe viaţă.

Laura clipi.

–Drew, este genial. Sunt sigură că ai dreptate. Asta explică totul. Ce diabolic din partea lui Edward!

–Când eşti mort, ori eşti diabolic, ori nu eşti nimic, comentă soţul său cu umor negru.

–Poate ar trebui să mă întorc să-i ţin companie, zise ea cu regret. Ar fi preferat să stea la Kennington. Soţul său mai avea câteva săptămâni libere înainte de a se întoarce la datorie, iar o a doua lună de miere la ţară suna încântător.

–De ce ar avea nevoie un cuplu de tineri căsătoriţi de o însoţitoare? rânji Andrew. Dacă nu eşti de faţă, relaţia lor ar putea evolua înspre punctul în care să decidă că rămân împreună.

Ea se încruntă.

–Poate. Dar mă tem că modul revoltător în care Jocelyn s-a folosit de David îi va fi provocat dezgust față de ea.

Sprâncenele stufoase ale soțului său se arcuiră.

–Crezi că nepoata ta se comportă revoltător? Ești oare aceeași Laura Kendal care m-a implorat să o duc la Gretna Green când tatăl său a refuzat să-i fac curte?

–Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui niciodată asta lui Jocelyn! Ani de zile m-am ținut drept un model de decență, și nu m-ar lăsa niciodată să uit dacă ar afla cât de nechibzuită eram. Ochii îi străluciră. Deși, în cazul în care tatăl meu nu ar fi cedat, am fi mers în Scoția chiar dacă asta ar fi însemnat să te răpesc chiar eu.

Privirile li se întâlniră și rămaseră așa într-un moment de adâncă intimitate. În mai bine de douăzeci de ani de armată, căsătoria lor supraviețuise și înflorise. Dansaseră împreună la baluri în palate din Portugalia și mâncaseră la cină pui costelivi în cocioabe cu podea de pământ din Spania. Singură, așteptase uneori cu teamă să afle dacă soțul ei mai era în viață. O dată se apărase pe ea și pe fiii săi de bandiți, cu un pistol pe care îl ținuse cu mâinile tremurânde.

Totul fusese foarte captivant, dar era pregătită pentru o nouă etapă a vieții. Pe timp de pace, ar fi avut timp de mic dejunuri leneșe și plimbări lungi pe dealurile din Kent. Iar când băieții aveau să se căsătorească și le dăruiască nepoți, se aștepta să-i răsfețe din plin și fără rușine. Andrew, fie binecuvântat, avea să-i răsfețe chiar mai mult.

–Ar fi cu siguranță drăguț dacă Jocelyn și David s-ar îndrăgosti. Are nevoie de un bărbat care să nu încerce să o schimbe, dar nici să nu o lase să-l calce în picioare, remarcă Laura, concentrându-se din nou pe chestiunea curentă.

–Ascultă ce îți spun, spuse colonelul ridicându-se și venind în spatele scaunului ei, David Lancaster este pe jumătate îndrăgostit de ea deja.

Își puse brațele în jurul taliei Laurei și începu să-i muște delicat lobul urechii.

–Femeile din familia Kendal sunt absolut irezistibile pentru soldați. Mai trebuie să treacă douăzeci de ani pentru ca Jocelyn să devină la fel de frumoasă ca mătușa ei, dar e destul de drăguță să-l farmece pe tânărul Lancaster. Sper doar să nu-i frângă inima. Nu e genul care să iubească superficial.

Mâna lui alunecă senzual pe halatul ei de mătase, oprindu-se pe sân.

–Acum, putem să o lăsăm deoparte pe plictisitoarea ta nepoată?

Laura râse și se întoarse cu fața către soțul său.

–Plictisitoare? făcu ea, tachinându-l. Dar ai îndrăgit-o mereu pe Jocelyn.

–Mi se pare de-a dreptul deranjantă în acest moment.

Ea își oferi buzele, iar el le acceptă, murmurând:

–Amintește-mi unde am rămas azi-noapte.

Laura decise că Andrew avea dreptate: Jocelyn nu avea nevoie de însoțitoare. Ea și maiorul Lancaster puteau să-și rezolve și singuri problemele. Mătușa ei avea lucruri mai importante de făcut.

capitolul 17

După ce văzuse biroul lui Ian Kinlock de la spitalul St. Bartholomew, Sally nu fu surprinsă când ajunse la cabinetul său privat de pe Harley Street și găsi recepția în dezordine. Nu se așteptase însă la un haos complet.

Se opri în ușă, speriată. Băncile aliniate pe lângă perete erau toate ocupate de pacienți care așteptau. Copiii se târau pe podea, câțiva băieți stăteau pe biroul vechi, iar doi bărbați se certau zgomotos cu privire la cine avea să intre primul la domnul doctor.

–Acesta este cabinetul domnului doctor Kinlock? întrebă ea cel mai apropiat pacient, o femeie însărcinată însoțită de un alt bebeluș, respirând cu greu din cauza mirosului de igienă precară.

Femeia aprobă din cap, prea obosită pentru a vorbi.

Sally măsură din privire sala de recepție.

–Clinica arată întotdeauna așa?

–În zilele de caritate, da. E mai liniște în restul zilelor.

Sally adusese un coș de picnic, în speranța de a mai lua o dată masa cu Ian, dar era clar că nu avea să se elibereze curând. Se gândea dacă să plece când vocile a doi bărbați certându-se se transformară în strigăte.

Pumnii se încleștară și lupta părea iminentă.

Gândindu-se ce efect ar fi avut un scandal asupra femeilor și copiilor înghesuiți în încăperea aglomerată, își încleștă fălcile și se îndreptă către ei.

–Nu vă supărați, li se adresă ea. Dacă insistați să vă purtați ca niște barbari, vă rog să poftiți afară.

Ambii bărbați se întoarseră surprinși. Cel mai înalt, un muncitor robust, spuse pe un ton certăreț:

–Zice că nevasta lui o să intre următoarea la domnu' doctor, dar eu am mai mare nevoie. Vedeți? îi arătă lui Sally mâna însângerată, bandajată strâns.

–Poate să-și aștepte rândul ca și restul, răspunse celălalt. Nevastă-mea a ajuns înaintea lui.

Se ridicară și alte voci, fie contribuind cu opinii, fie pretinzând întâietatea. Orice speranță a lui Sally pentru o seară liniștită se dusese pe apa sâmbetei. Reprimându-și un oftat, se îndreptă spre birou și își puse coșul în spatele lui.

–Jos, îi îndemnă ea pe cei doi băieți.

Se înghiontiră chicotind. Îi fixă cu o privire care putea să înghețe un școlar neastâmpărat de la treizeci de pași.

–Trebuie să repet?

Băieții se priviră alarmați, apoi coborâră de pe birou. Încă în picioare, Sally îi anunță pe cei din încăpere:

–Ca asociat al domnului doctor Kinlock, eu voi hotărî când intră pacienții. Există cineva cu o urgență reală? Adică o rană sau o boală care poate provoca moartea dacă se întârzie tratamentul?

Muncitorul dădu să ridice mâna, apoi se răzgândi când privirea sfredelitoare a lui Sally se opri asupra lui.

–Foarte bine. Se uită prin încăpere. Cine a sosit primul?

Câțiva oameni încercară să vorbească în același timp, făcând afirmații contradictorii.

–Liniște! În ciuda staturii sale mici, Sally învățase să controleze un grup prin simpla forță a personalității pe vremea când predase la școală. De îndată se lăsă tăcerea. Lucrurile vor merge mult mai repede dacă toată lumea cooperează, declară Sally cu o voce dură. Domnul doctor Kinlock vă oferă cu generozitate timpul și experiența sa. Nu aveți dreptul să-i puneți la încercare răbdarea. S-a înțeles?

Mai multe capete aprobară. Se înțelesese.

–Voi face o listă cu ordinea în care ați sosit, continuă ea. Cine a venit cel mai devreme?

După o pauză, o femeie plăpândă ridică timid mâna. Sally suspectă că ea așteptase în timp ce alți pacienți mai agresivi se împinseseră în fața ei. Găsind o foaie de hârtie pe birou, scrise numele femeii.

Tocmai termina lista cu pacienți când se deschise ușa de la cabinetul interior. Ieși o femeie ținând de mână un puști cu brațul bandajat. Ian era în spatele lor, cu chipul obosit.

–Cine urmează? întrebă el morocănos.

–Eu, domnule doctor, îngăimă femeia mai în vârstă cu voce șoptită. În timp ce se ridică să intre în cabinet, Ian privi în sala de așteptare. Rămase uimit. Probabil că nu era obișnuit să vadă un grup atât de liniștit. Apoi o văzu pe Sally și se lămuri.

–Domnișoară Lancaster. Mă bucur că mă poți ajuta azi. Cuvintele sale erau oficiale, dar privirea îi sclipea de amuzament și apreciere.

Ar fi bătut desculță toată Țara Galilor pentru o astfel de aprobare.

–Îmi pare rău că nu am ajuns mai devreme, domnule doctor. Însă totul e sub control acum.

–Văd. Cu ochi strălucitori, o luă de braț pe femeia în vârstă și o ajută să intre în cabinet.

Gândindu-se că s-ar fi putut dovedi util, Sally începu să-i întrebe pe pacienți ce anume îi aducea la cabinet.

În scurt timp află că jumătate dintre cei prezenți erau doar însoțitori ai celor care aveau nevoie de tratament. Alții aveau probleme minore care puteau fi rezolvate cu bun-simț și, poate, o ureche care să-i asculte. De exemplu, o tânără mamă care explica plângând cât de multă muncă presupune un bebeluș și că era îngrijorată că nu își îngrijea copilul așa cum trebuie.

Sally luă copilul în brațe și ascultă înțelegătoare înainte de a o asigura pe fată că bebelușul său era durduliu și frumos, evident bine îngrijit, ceea ce însemna că mama făcea o treabă bună. Înveselită, mama decise că tusea ocazională a bebelușului nu era o mare problemă și plecă fără să o mai vadă doctorul.

Consultațiile merseră surprinzător de repede. Pe măsură ce mulțimea se împuțina, Sally exploră biroul și descoperi un registru de contabilitate într-un sertar de jos, alături de resturi de hârtii cu nume și sume notate pe ele. Nu fu surprinsă să constate că registrul lui Ian era în dezordine.

Încerca să înțeleagă cifrele când ultimul pacient părăsi cabinetul. Ian apăru în ușă și se sprijini de toc, cu brațele încrucișate la piept.

–Am terminat devreme azi. Cum naiba ai reușit să subțiezi mulțimea?

–Nu toți aveau cu adevărat nevoie de doctor. Unii aveau nevoie doar de cineva care să-i asculte. Se lăsă pe spate în scaun, întinzându-și mușchii încordați. Cum ai reușit să supraviețuiești fără un asistent?

–Am avut unul, dar a plecat. Nu am avut timp să-i caut un înlocuitor. Păru dintr-odată plin de speranță. Presupun că nu ai fi interesată de post? Nu, cred că nu.

Se întrebă ce ar fi răspuns dacă oferta ar fi fost serioasă. La urma urmei, petrecuse o după-amiază foarte satisfăcătoare. Organizarea pacienților lui Ian îi oferise posibilități minunate atât de a se comporta ca un tiran, cât și de a oferi sfaturi bune. Irezistibil.

–Pot ajuta aici până găsești un alt asistent, spuse ea, amintindu-și că nu avea nevoie să lucreze deloc. De fapt, te pot ajuta să angajezi unul.

–Ești un înger, spuse el cu înflăcărare. Nu ar trebui să-mi pun norocul sub semnul întrebării, dar ce te-a adus azi pe aici?

Făcu semn către coș.

–M-am gândit să aduc o cină rece, dar am dat mâncarea. O femeie cu patru copii avea mai mare nevoie de ea decât oricare dintre noi.

–Un adevărat înger, pe cât de capabilă, pe atât de generoasă, observă el blând. Ridică o mână și îi atinse obrazul cu degetele sale puternice, dar ușoare ca pânza de păianjen. Ea își ținu respirația, întrebându-se cum o atingere îi putea afecta toate simțurile. Pentru o clipă se uitară unul la altul, aerul dintre ei pulsând de conștientizarea reciprocă.

Poate inima ei era prea vizibilă în ochii săi, deoarece medicul își drese glasul și lăsă mâna jos.

–Dă-mi voie să plătesc pentru cină. Măcar atât pot să fac.

–Mă aștept să fiu bine hrănită, asta e sigur, spuse ea, mândră de cât de stabilă îi fusese vocea în ciuda momentului de intimitate înfricoșătoare.

Ridicându-se, fu sigură de un lucru: cel puțin pentru o clipă, Ian Kinlock o văzuse cu adevărat și îi plăcu ceea ce văzu.

capitolul 18

Jocelyn își urmări cu atenție tovarășul de mic dejun. La trei săptămâni de la operație, lui David îi mergea bine și abia dacă mai avea nevoie de baston. Încă o lună de mâncat copios și exerciții și avea să fie ca nou.

Zâmbi când el îi furișă o bucată de șuncă lui Isis, care aștepta cu nerăbdare lângă scaunul lui. După ce înfulecă bucățica, pisica i se frecă fără rușine de picior.

–Ca de obicei, dragostea trece prin stomac, domnule maior, remarcă ea amuzată. L-ar iubi și pe Bonaparte dacă ar hrăni-o bine.

–Am auzit că împăratul nu suportă pisicile. David îi dădu lui Isis încă o bucată de șuncă. O dovadă clară de caracter prost.

Ea râse.

–Mătușa Elvira urăște pisicile.

Se priviră amuzați. Ultimele zile fuseseră atât de liniștite de parcă ar fi fost eșuați pe o insulă părăsită, ca Robinson Crusoe. Mătușa Laura era în Kent împreună cu soțul ei, iar majoritatea membrilor lumii bune erau plecați din oraș, astfel că avuseseră puțini vizitatori, cu excepția lui Sally și a câtorva camarazi de arme de-ai lui David. David era cel mai bun tovarăș și lui Jocelyn îi plăceau zilele lungi, lenețe, cu plimbări prin grădină, mese în pavilion și discuții animate despre cărți și articole de ziar.

Privindu-l pe David cum o mângâia pe Isis pe cap, se întrebă pentru prima dată dacă stilul lor de viață îi părea plictisitor. Șederea sa în Londra fusese limitată la spital și casa ei.

–Ți-ar plăcea o plimbare cu faetonul azi?

–Mi-ar plăcea.

–O să-l conduc eu însămi și o să fiu extrem de nemulțumită dacă te vei ancora de scaun și vei bombăni cu privire la femeile nechibzuite care conduc trăsuri, avertiză ea prefăcut, bucuroasă că sugerase acest lucru.

–Oricine a dat piept cu Garda Imperială a lui Napoleon este deprins cu pericole mai mici, spuse el, cu privirea amuzată.

Jocelyn zâmbi, savurând tachinarea lui. Ar fi trebuit să adopte un frate cu ani în urmă.

Era o zi însorită de august și o briză răcoroasă îndepărta mirosurile mai puțin plăcute ale orașului în timp ce se plimbară cu trăsura prin parc, apoi către sud spre râu. Se aflau în Chelsea când ea opri în cele din urmă faetonul în fața unui grajd plin de forfotă. Aprecie faptul că maiorul nu ceruse să știe încotro se îndreaptă. Era atât de relaxant.

–Vreau să-ți arăt locul meu preferat din apropierea Londrei, explică ea în timp ce un grăjdar ieși pentru a lua caii.

David coborî din trăsură și veni pe partea ei ca să o ajute. Îl prinse de mână, dar tocmai în momentul când se dădea jos o rafală de vânt îi înfășură fusta în jurul gleznelor. Pierzându-și echilibrul, se împiedică și căzu în brațele lui.

David o prinse înainte să apuce să se sperie și o coborî până când picioarele îi atinseră pământul. Preț de o clipă fuseseră lipiți unul de celălalt, nasul ei afundat în haina lui bleumarin care emana un parfum subtil de levănțică.

Deveni conștientă de puterea și căldura corpului lui, de bătaia inimii lui lângă obrazul ei. Mintea îi zbură la noaptea în care se sărutaseră. Amintirea buzelor lui peste ale ei, a căldurii febrile a corpului lui era atât de intensă, încât îi fu teamă că el îi va putea citi gândurile.

–Testai să vezi în ce măsură mi-am revenit? întrebă el cu o voce ușor amuzată.

Ea roși și se îndepărtă stânjenită.

–Dacă am făcut-o, ai trecut testul, domnule maior. Acum câteva zile am fi fost amândoi la pământ dacă m-aș fi împiedicat așa.

–Mă bucur că te-am putut salva de data asta. Se aplecă să-și recupereze bastonul, care căzuse atunci când o prinsese. Desigur, ar fi fost mai impresionant dacă te salvam de niște bandiți mârșavi, dar în lipsa lor, mă mulțumesc să te scap de o căzătură.

Jocelyn își suprimă ferm ciudata reacție față de incident.

–Trebuie să mergem pe drumul acesta, pe lângă zidul de cărămidă galbenă.

–Este o proprietate privată? se interesă el când o apucară în direcția respectivă.

–Vei vedea. După o plimbare de câteva minute ajunseră la intrarea pe proprietate. Pe o plăcuță din alamă, situată în lateral, scria HORTUS BOTANICUS SOCIETATIS PHARMACEUTICAE LOND. 1686.

–Este Grădina Medicinală din Chelsea, explică ea sunând la poartă. Este deținută de Societatea Onorabililor Farmaciști. Au fost aduse aici ierburi și plante din toată lumea pentru a putea fi studiate și a se descoperi medicamente noi.

Portarul apăru chemat de sonerie, salutând-o pe Jocelyn cu familiaritate. Odată intrați, ea îl conduse pe David către râu, care mărginea o latură a proprietății.

–Grădina Medicinală nu este deschisă publicului, dar un vechi prieten al tatălui meu face parte din Societatea Regală. Ne-a adus odată aici. Mi-a plăcut atât de mult, încât mi-a obținut permisiunea de a reveni ori de câte ori doresc.

Grădina se întindea cam pe cinci acri, iar flora neobișnuită o făcea să pară neenglezească într-un mod exotic.

Împreună explorară aleile șerpuitoare, admirând raritățiprecum cedrii libanezi care încadrau ecluza de pe Tamisa și grădina de stânci care fusese creată din pietre islandeze.

Într-un final, se așezară pe o bancă la umbra unei statui a lui Sir Hans Sloane, unul dintre primii finanțatori.

Relaxată din nou, Jocelyn inspiră cu plăcere mirosmele bogate.

–Nu-i așa că e minunată Grădina Medicinală? Multe dintre plante nu se găsesc nicăieri altundeva în Anglia.

–Nici nu am știut de existența acestui loc. Așa cum Kinlock fortează limitele chirurgiei, farmaciștii fortează limitele medicinei, remarcă David. Opiul nu-mi este foarte drag în acest moment, dar drogul ăsta a fost o binecuvântare pentru nenumărați oameni. Cine știe ce alte minuni pot apărea de aici în slujba umanității?

Îi plăcu faptul că el înțelegea aspectul dramatic și deopotrivă idilic al acestei grădini liniștite. Mintea lui funcționa foarte asemănător cu a ei.

El se aplecă și culese un lujer cu un mănunchi de floricele aurii dintr-o tufă aflată lângă bancă, apoi se întoarse și i-l puse după ureche.

–Ochii tăi prind nuanța aceasta de auriu când porți ceva galben.

În timp ce parfumul picant al plantei o învăluia, Jocelyn se uita fix la însoțitorul ei, pulsul accelerându-i în mod straniu. Atingerea abia simțită a degetelor sale asupra urechii ei porni o avalanșă de furnicături care se împrăștiară în toate direcțiile. Din nou, nu își putea imagina de ce reacționa atât de puternic la un gest mărunt.

Ce naiba se întâmpla? Era prietenul ei, fratele său onorific, nu unul dintre pretendenții obositori și, cu siguranță, nu bărbatul cu care dorea să se căsătorească. Sări în picioare agitată.

–E timpul să ne întoarcem, altfel vom prinde traficul aglomerat de după-amiază, și caii mei îl urăsc.

Părăsiră grădina împreună. Cu o zi înainte, l-ar fi luat relaxat de braț, dar nu și azi, când atingerile erau pline de pericole neașteptate.

–Vrei să mâni tu caii? îi propuse ea când grăjdarul aduse trăsura.

–Este atât de evidentă pofta mea? întrebă el cu tristețe. Mi-ar plăcea să țin frâiele, dacă ești sigură că ai încredere în mine că nu le voi face rău.

Ea chicoti cu un aer aparent destins.

–Aș fi surprinsă dacă te-ai dovedi un vizitiu cu mână grea. Și dacă mă înșel, pur și simplu voi lua eu frâiele.

Așa cum se așteptase, era un vizitiu excelent, controlând fără efort caii, ținând frâiele ușor, dar ferm. Se surprinse privindu-i mâinile. Erau mari și pricepute, cu bătături de la munca cinstită, nu ca mâinile albe ale unui dandy.

O cicatrice subțire se întindea de la încheietura mâinii stângi la degetul inelar. Se întrebă de unde provenea. O baionetă, poate, într-o încăierare cu un soldat francez? Mâna aceea fusese caldă și fermă când o ținuse pe a ei în timpul ceremoniei de nuntă.

Până când moartea ne va despărți…

Își ațintiprivirea înainte. Inima îi bătea cu putere ca și când ar fi alergat și nu se liniști până când ochii nu i se fixară asupra posteriorului lucios al cailor. Candover îi alesese pentru ea, întrucât femeile nu aveau voie să participe la vânzările din Tattersail. Îi plăcuse faptul că ducele îi ascultase cu respect părerile legate de cabaline.

Și David o asculta întotdeauna cu respect.

Se forță să se gândească din nou la Candover și la lumina care uneori se întrezărea în ochii lui cenușii.

„Ne vedem în septembrie…“

Și totuși, nu își putea aminti exact chipul lui. Arătos, desigur, dar trăsăturile nu i se conturau clar în minte.

Putea să vizualizeze perfect chipul lui David. Desigur, fusese în preajma lui permanent în ultimele câteva săptămâni, deci asta nu însemna nimic. Nimic.

Îl privi din nou pe David, bucuroasă că atenția lui era absorbită de condusul trăsurii. Avea un profil sever, dar ridurile de expresie din jurul gurii și al ochilor frapanți îi îmblânzeau trăsăturile. În ciuda săptămânilor de spitalizare, avea tenul unui om care a trăit în aer liber mare parte a vieții. Un chip puternic, remarcabil de atrăgător.

La naiba, o făcea din nou. În absența lui Candover, gândurile lui Jocelyn începeau să se concentreze asupra lui David. Avea mare nevoie să-l vadă pe duce din nou, pentru a-și readuce aminte cât era de special.

Dar mai era cel puțin o lună până la întoarcerea lui la Londra – iar când avea să se întoarcă, ea se va afla în poziția ingrată de a-i explica faptul că nu putea avea o relație cu el atunci, dar că era dispusă să aibă o relație mai târziu, când avea să fie liberă. Relația fragilă de prietenie dintre ei putea oare să supraviețuiască unei asemenea situații stânjenitoare?

Deprimată, se întrebă dacă avea să-și descâlcească vreodată viața din nou.

Poate că a fost doar o coincidență faptul că, ajunsă acasă, Jocelyn a găsit un cadou de la ducele de Candover.

Era o carte subțire, scrisă de mână, ce conținea câteva poeme de Samuel Taylor Coleridge.

Biletul de la duce spunea:

M-am gândit că îți vor plăcea. Poemele nu au fost publicate încă, deși cred că prietenii lui Coleridge îl încurajează să le ofere publicului. Am fost marcat în special de imagistica din „Kubla Khan".

Ne vedem în septembrie,
Candover

Gâtul i se uscă în timp ce frunzări volumul. Era un dar splendid ales, potrivit intereselor ei, rar și special, și totuși cu totul adecvat pentru a fi dăruit de un gentleman unei doamne.

Coincidență? Nu, darul era un semn. Avusese nevoie să i se readucă aminte cui îi încredințase inima. Poate că David era soțul ei, dar Candover era viitorul ei. Avea acum dovada în mâini.

capitolul 19

Faptul că Sally îi vorbi lui Jocelyn despre problema ei dădea măsura prieteniei care se legase între cele două femei. Era după-amiaza târziu când veni în vizită și Jocelyn tocmai ceruse ceaiul în camera de zi.

Jocelyn o privi zâmbind pe Sally când intră în cameră.

–Ce moment potrivit. Sper că îmi ții companie la ceai. Dar mă tem că David nu e aici. A plecat să-l viziteze pe Richard Dalton, care a suferit o nouă operație și va fi complet imobilizat în următoarele câteva săptămâni.

–Știu. Ian Kinlock mi-a spus că i-a rupt și pus la loc piciorul rănit și că prognosticul este îmbucurător. Sally privi în jos la mâinile sale și se surprinse răsucind nervos mănușile.

–De fapt, știam că David avea să fie plecat. Cu tine voiam să vorbesc.

Ignorând cu tact neastâmpărul oaspetelui său, Jocelyn turnă ceaiul și îi oferi prăjituri, făcând conversație mărunță. După o discuție sclipitoare despre cât de cenușie fusese vremea în ultimele zile, foarte mohorâtă pentru luna august, în cele din urmă Jocelyn întrebă:

–Te pot ajuta cu ceva? Aș fi bucuroasă să încerc.

Sally înghiți cu greutate, delicioasa prăjitură dobândind brusc o textură de rumeguș.

–Nu cred că mă poți ajuta, însă nu știu cu cine altcineva aș putea vorbi.

Jocelyn scoase un sunet de încurajare. Incapabilă să o privească în ochi, Sally se uită la peisajul de pe perete.

–Cum face o femeie ca un bărbat să se îndrăgostească de ea? Sunt sigură că ai avut multă experiență în acest

domeniu și mi-ar prinde bine niște sfaturi. Deși s-ar putea să fie irosite pe cineva ca mine, adăugă ea cu amărăciune.

Jocelyn lăsă din mână ceașca delicată din porțelan de Sèvres.

–Înțeleg... Nu este o întrebare ușoară.

Cel puțin nu râdea. Sally aprecie asta.

–Mă îndoiesc că există o metodă anume de a inspira dragostea, spuse Jocelyn încruntându-se. De fapt, nu sunt sigură câți bărbați s-au îndrăgostit de mine. Se spune că toate moștenitoarele sunt frumoase, deci cred că averea mea a inspirat mare parte a admirației de care am avut parte.

–Prostii. Fără îndoială ai atras câțiva vânători de avere, dar majoritatea admiratorilor tăi sunt îndrăgostiți lulea. Uită-te la David și la Richard Dalton.

–Sally, nu te simți bine? exclamă Jocelyn. Nu se poate să fi făcut insolație pe o astfel de vreme. Poate ai mâncat niște stridii alterate? Îmi plac enorm David și Richard și sper că și ei simt același lucru față de mine, dar nimeni nu este îndrăgostit.

Sally își revizui comentariul.

–Poate că Richard nu este, deși ar putea fi fără prea multe încurajări. Însă David este cu siguranță foarte îndrăgostit de tine.

Spre surprinderea ei, Jocelyn păru cu adevărat necăjită.

–David și cu mine suntem prieteni, Sally. Nu există nici o urmă de romantism între noi.

Oare doamna nu protesta cam prea vehement? Nevrând să-și supere și mai mult cumnata, Sally dădu din umeri.

–Nu contează. Dacă nu știi cum se face, nu are rost să-ți cer sfatul. Îmi pare rău că te-am deranjat.

–Nu m-ai deranjat. Jocelyn rupse colțul unei prăjituri cu cremă și i-l oferi lui Isis, care privise platoul cu ochi sfredelitori. Aș fi onorată dacă mi-ai spune

la ce te gândești. Chiar dacă nu te pot ajuta, uneori ajută să stai de vorbă cu un prieten.

–Dacă râzi de mine, nu te voi ierta niciodată!

–Sigur că nu am să râd, promise Jocelyn. Să înțeleg că ești interesată de un bărbat care nu îți răspunde așa cum ți-ai dori?

Sally își frământă degetele neliniștită.

–Se... se pare că m-am îndrăgostit iremediabil de Ian Kinlock. Locuim aproape unul de celălalt și luăm des cina împreună. Uneori îl vizitez la spital și de câteva ori l-am ajutat la cabinet, să primească pacienți, să-și organizeze partea contabilă a muncii, lucru pe care îl ignoră complet.

–Nu știam că vă vedeți atât de des. Presupun că se simte bine în compania ta, spuse Jocelyn încurajator.

–Pare întotdeauna bucuros să mă vadă și pare să aprecieze conversațiile noastre, dar cam atât. Nu sunt sigură dacă a observat măcar că sunt femeie. Și dacă a observat... nu pare să-l intereseze.

Jocelyn se încruntă, înțelegând problema. Oare Ian Kinlock avea să se desprindă vreodată suficient de mult de slujba sa pentru a observa o femeie disponibilă?

–Un chirurg atât de devotat precum Kinlock s-ar putea să nu fie un soț foarte bun.

Sally zâmbi cu jumătate de gură.

–Sunt perfect conștientă de dezavantaje. O soție ar fi întotdeauna pe locul doi pentru el. Pot accepta asta. Îi admir angajamentul și altruismul. Nu am mai întâlnit niciodată o asemenea pasiune pentru îngrijirea oamenilor.

Jocelyn se gândi la puterea compactă și fața aspră, atrăgătoare a doctorului.

–Sper că nu admiri doar caracterul lui. Este într-adevăr un bărbat atrăgător.

–Crede-mă, am remarcat, spuse Sally cu un zâmbet. Dacă nu aș fi remarcat, admirația mea ar fi fost mai detașată. În schimb, mă gândesc la el tot timpul. Cum îl pot convinge să mă trateze altfel decât pe un frate mai mic? Pot suporta să fiu pe locul al doilea, dar vreau cel puțin să fiu pe o listă cu lucruri importante pentru el!

Jocelyn își studie musafira. Ca de obicei, Sally purta o rochie largă, cu guler înalt, fără nici măcar un paspoal care să-i diminueze severitatea.

Rochia din ziua respectivă era bleumarin, nu cea mai potrivită culoare pentru ea. Părul său bogat era la fel de șaten ca al lui David, dar era strâns la spate într-un coc din care nu scăpa nici măcar o șuviță. Deși trăsăturile sale erau simetrice și avea niște ochi verzi minunați ca ai fratelui său, nimeni nu ar fi considerat-o altceva decât o guvernantă.

–Dacă nu vrei să fi tratată ca un frate mai mic, nu trebuie să te îmbraci ca atare.

–Poftim? ripostă Sally, jignită.

–Nu vreau să spun că semeni cu un băiat. Suspectez că ai avea o siluetă frumoasă dacă ai purta vreodată o rochie care să aibă formă. Dar pari hotărâtă să arăți cât mai respectabilă și invizibilă cu putință.

–Presupun că îmi vei sugera să mă împopoțonez cu panglici și dantelă? rosti Sally acru. Aș arăta de-a dreptul ridicol. În plus, toate frivolitățile astea sunt atât... atât de superficiale. Relația dintre un bărbat și o femeie ar trebui să se bazeze pe respect și afecțiune reciprocă, nu pe aparențe superficiale.

–Este foarte adevărat și admirabil, admise Jocelyn. Dar în timp ce afecțiunea și respectul sunt fundația esențială a unei relații trainice, rămâne cert faptul că mare parte din viață se trăiește la suprafață. Pentru fiecare oră de discuții despre etică sau filosofie, mult mai multe ore se petrec la mese, în plimbări și cu trivialitățile vieții cotidiene,

și nu poți nega faptul că un aspect plăcut sporește plăcerea companiei. Se gândi fugitiv la orele pe care le petrecuse cu David. Era foarte plăcut de privit.

–Probabil ai dreptate, spuse Sally fără tragere de inimă. Dar aș arăta absolut ridicol îmbrăcată cu ceva asemănător cu ceea ce porți tu.

Jocelyn se uită la rochia ei în culorile păunului, cu finisaje delicate din dantelă franțuzească și cu broderie aplicată în jurul tivului.

–Poate că rochia asta nu e stilul tău, dar există și alte modele disponibile.

Sally pufni, câtuși de puțin convinsă.

Lui Jocelyn îi veni o idee.

–Te îmbraci așa de simplu din cauza principiilor tale sau pentru că ți-e teamă că nu poți concura?

Se aștepta oarecum ca Sally să răbufnească, dar cumnata ei luă întrebarea în serios.

–Puțin din amândouă. Am avut slujbe unde era mai înțelept să fiu invizibilă din cauza bărbaților care mi-ar fi făcut viața dificilă dacă m-ar fi considerat atrăgătoare.

–Nu m-am gândit la asta, spuse Jocelyn, puțin șocată de pragmatismul cumnatei sale.

Sally o scărpină absentă pe Isis sub bărbie când capul pisicii se frecă de piciorul ei.

–Chiar înainte să devin guvernantă, am considerat că era mai chibzuit să mă îmbrac simplu. David s-a înrolat în armată la nouăsprezece ani, lăsându-mă pe mine la cârma gospodăriei. Mama mea era o doamnă încântătoare, dar nu foarte practică. Deoarece eram mică, m-am străduit să arăt și să mă comport mai matur când aveam de-a face cu negustori. După ce ea a murit, a trebuit să-mi caut de lucru. Prima mea slujbă a fost aceea de învățătoare și poate că nu m-ar fi angajat dacă nu m-aș fi străduit să arăt mai îngrijită și mai în vârstă decât eram. Obiceiul de a fi invizibilă mi-a prins bine, până acum.

Jocelyn aprobă din cap, înțelegând mai bine de ce Sally era atât de serioasă, atât de protectoare față de fratele său. Nu era de mirare că David îi tolera uneori limba ascuțită.

–E timpul unei schimbări de stil, proclamă ea, ridicându-se. Vino sus să vedem ce putem găsi în șifonierul meu.

Sally o privi surprinsă și întru câtva indignată.

–Nu am venit să cerșesc haine de la tine.

–Sigur că nu. Jocelyn o conduse pe cumnata ei afară din cameră. Dar mi-a plăcut întotdeauna să mă joc cu păpușile și nu am mai avut ocazia de ani de zile.

Sally nu se putu abține să nu râdă.

Intrând în camera spațioasă, Jocelyn continuă.

–Camerista mea, Marie, e destul de pretențioasă când vine vorba să accepte hainele pe care nu le mai port eu. Așa se face că e la fel de bine îmbrăcată ca mine și nu o costă aproape nimic.

Sally se strâmbă.

–Vrei să spui că dacă mă străduiesc aș putea deveni la fel de bine îmbrăcată ca și camerista unei doamne?

–O, nu atât de bine. Marie are acel incomparabil simț franțuzesc al stilului. O invidiez.

Jocelyn se afundă în șifonierul imens, care fusese construit de-a lungul unui perete al camerei de garderobă.

–Îți schimbi părerea despre frivolitatea mea dacă îți spun că echilibrez costurile garderobei mele contribuind către un orfelinat? Fac și alte acte caritabile, dar acesta beneficiază în mod special de pe urma cheltuielilor mele pe haine.

Sally păru surprinsă. Se pare că nu se gândise niciodată că Jocelyn ar fi interesată de gesturile filantropice. Găsind o plăcere răutăcioasă în dărâmarea ideilor preconcepute ale cumnatei sale, Jocelyn chemă camerista.

Marie apăru numaidecât. Era mică, de statura lui Sally, dar înzestrată cu o siluetă mult mai generoasă. Îmbrăcată

cu o rochie de-a lui Jocelyn pe care o modificase cu talentul ei la cusut, arăta într-adevăr foarte bine.

–Marie, urmează să descoperim ce stil i se potrivește cel mai bine domnișoarei Lancaster, îi explică Jocelyn. Mai întâi părul. În timp ce ne ocupăm de asta, gândește-te care dintre rochiile mele i-ar sta bine.

Bolborosind proteste cu jumătate de gură, Sally fu poziționată în fața mesei din camera de garderobă. Marie îi desfăcu părul și îl perie.

–Ce păr frumos, spuse camerista gânditoare. Dar e nevoie de ceva mai blând, nu?

Împreună, cele trei concepură un stil în care aproape tot părul fu răsucit lejer la spate și se unduia delicat peste urechi. Trepidând, Sally o lăsă pe Marie să și taie din el. Rezultatul fu un breton cu bucle delicate în jurul feței. Deși nu era deloc neadecvată pentru o guvernantă, coafura o făcea pe Sally să arate mai tânără și mult mai drăguță. Sub îndrumarea lui Marie, Sally învăță curând cum să se coafeze singură.

Începând să prindă gustul operațiunii, Sally nu mai obiectă când Jocelyn și Marie începură să caute prin șifonier. Jocelyn scoase o rochie simplă de muselină de culoarea piersicii coapte.

–M-am săturat de asta. Încearc-o, Sally.

Marie deschise gura, vrând probabil să spună că rochia nici nu fusese purtată, dar Jocelyn îi făcu din priviri semn să tacă. Nevoia cumnatei sale era mai importantă.

Sally îmbrăcă rochia.

–La oglindă, *mademoiselle*, spuse Marie după ce prinse rochia cu ace la spate și la tiv.

Sally se întoarse să se privească în oglinda înaltă și rămase uimită.

–Sunt chiar eu aceea?

–Cu siguranță. Ți-ai ascuns frumusețea foarte eficient, spuse Jocelyn, privind satisfăcută rezultatul. Silueta

cumnatei sale avea o notă de eleganță pe care hainele sale obișnuite o ascunseseră complet, iar tonurile calde de piersică ale materialului îi scoteau în evidență tenul frumos. Deși nu avea să fie niciodată o frumusețe clasică, acum era o tânără doamnă care avea să atragă priviri admiratoare peste tot. Până și Ian Kinlock avea să remarce, cu siguranță.

Se întoarse din nou spre șifonierul ei, cu buzele strânse gânditor.

–Ce altceva ți-ar mai veni bine?

În timp ce Isis se culcă pe rochia bleumarin aruncată, alte patru rochii se adăugară la cadou. Când selecția fu completă, Sally se uită puțin neajutorată la gama somptuoasă de materiale.

–Nu pot accepta atâtea, Jocelyn.

–Gândește-te la orfani. Ei vor avea de câștigat când va trebui să înlocuiesc aceste rochii.

Sally râse.

–Dacă așa stă treaba...

Cele două mai băură un ceai în timp ce Marie modifica rochia de culoarea piersicii. Întrucât Sally avea să-l întâlnească pe Ian Kinlock doar mai târziu, curăță părul de pisică de pe rochia bleumarin și o îmbrăcă din nou.

–E uimitor ce poate face o coafură nouă, spuse ea, studiindu-se în oglindă. Până și în rochia mea de guvernantă arăt mult mai bine decât înainte.

–Încă ceva.

Jocelyn deschise un sertar și scoase un șal din cașmir cu modele roșcate și aurii. Tușele de albastru închis și maro făceau să poată fi purtat cu aproape orice. Simți un fior la gândul despărțirii de șal, dar era perfect pentru Sally.

–Ia-l și pe acesta.

–Vai, Jocelyn. Sally suspină ușor atingând materialul luxos. Este cel mai frumos lucru pe care l-am avut vreodată. Îți mulțumesc încă o dată. Mă simt rușinată de generozitatea ta.

Jocelyn dădu din cap.

–Generozitatea adevărată o găsești la femeia care împarte hrana familiei sale cu un străin înfometat. Eu chiar nu am dus niciodată lipsă de nimic, deci nu merit recunoștință pentru că dau altora ceea ce mie nu-mi folosește.

–Cea mai bogată familie pentru care am lucrat a fost și cea mai rea când venea vorba de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși. Sally îi aruncă o privire vicleană. De ce nu accepți niciodată complimente, Jocelyn?

Tresări la întrebarea aceasta neașteptată. Și mai rău fu răspunsul instant și speriat. „Pentru că nu le merit." Știa asta încă de când, încă de când...

–Cine este Jeanette? întrebă ea, schimbând subiectul.

–Cum ai aflat de ea? Sally își înfășură șalul în jurul umerilor, uitându-se în oglindă să vadă cum îi vine.

–David i-a pomenit numele când delira, spuse Jocelyn, atent degajată. Mai târziu l-am întrebat cine e, gândindu-mă că poate ar trebui să o anunț de însănătoșirea lui, dar a evitat răspunsul. Este genul de femeie despre care bărbații nu vorbesc?

–Nu, nu este așa ceva. Ca să fiu sinceră, la câte lucruri s-au întâmplat în ultimele luni, aproape am uitat de existența ei. Sally își aranjă o buclă rebelă. Potrivit scrisorilor lui David, Jeanette este o fată foarte drăguță dintr-o familie de regaliști francezi. Cred că a vrut să o ceară de soție, dar a fost trimis la Bruxelles. Nu mi-a mai pomenit de ea de când s-a întors în Anglia.

–Înțeleg. Cu siguranță s-a gândit că e mai bine să-i scrie personal. Jocelyn împături cu grijă rochia de culoarea piersicii, pentru ca Sally să nu o șifoneze pe drum.

Deci David avea propriile planuri de însurătoare. Nu era de mirare că sugerase anularea drept cel mai rapid mod de a pune capăt căsătoriei lor neintenționate.

Reamintindu-și momentul când el o întrebase dacă se gândise să rămână căsătorită cu el, își dădu seama că fusese încordat când deschisese subiectul. De îndată ce ea respinsese orice posibilitate, el se relaxase din nou.

Cu siguranță făcuse acea sugestie doar din cauza practicilor avocățești pe care le împărtășea cu Crandall. Atenția lui era fixată asupra altcuiva.

Cu voia lui Dumnezeu și a tribunalului ecleziastic, până în primăvară amândoi aveau să fie liberi pentru a-și urma inimile. Era bucuroasă că el avea sentimente pentru cineva. Probabil de aceea le fusese atât de ușor să fie prieteni.

Spera doar că Jeanette era destul de bună pentru el.

„Dar de ce", se întrebă ea, „de ce părea un bărbat mai atrăgător pe măsură ce devenea mai puțin disponibil?" Ce umilitor era gândul că oamenii aveau atât de multe în comun cu vitele care își întindeau gâtul prin gard pentru a ajunge la iarba mai bună!

Înainte de a pleca și a da piept cu lumea, Sally își studie o ultimă dată imaginea. Obrajii îi străluceau îmbujorați de entuziasm deasupra șalului în culori vii.

–Arăt bine?

–Perfect. Arăți încântător, dar ești tot tu, declară Jocelyn. Ține minte, însă, penele frumoase sunt doar o parte din ceea ce se cere. Este mai important să te simți atrăgătoare. Trebuie să crezi că e normal și corect ca Ian Kinlock să te considere irezistibilă.

Sally râse.

–Deci există, totuși, un secret pentru a-i face pe bărbați să se îndrăgostească de tine, și tocmai mi l-ai explicat.

–Poate că așa e, spuse Jocelyn surprinsă.

Sally o îmbrățișă cu putere.

–Îți mulțumesc pentru tot. Urează-mi noroc și să nu-i spui nimic lui David, decât dacă am succes!

capitolul 20

Sally trebuia să îl întâlnească pe Ian la cabinetul său în acea seară, dar nu fu surprinsă când nu răspunse nimeni la sonerie. Probabil fusese chemat la un pacient. Cu mâinile tremurânde, intră folosind cheia pe care i-o dăduse el. Avusese încredere în ea să vină și să lucreze singură la registre, dar asta nu-i oferea garanția că el avea să observe schimbarea aspectului ei. Dar dacă așa nu avea să meargă, nu avea idee ce altceva ar mai fi putut face.

Recepția arăta mult mai bine decât la prima ei vizită. Sally tocmise o pacientă de-a lui Ian să vină regulat pentru curățenie. Având mai mulți copii și prea puțini bani, femeia era bucuroasă să muncească în schimbul îngrijirii și a medicamentelor necesare progeniturilor sale. Ian i-ar fi tratat pe copii gratuit, dar acum femeia își păstra demnitatea.

Pe birou se afla un bilet cu scrisul grăbit al doctorului.

Am fost chemat la o urgență. Nu știu cât va dura, dar înțeleg dacă nu dorești să aștepți. Îmi cer scuze!
Ian

Zâmbi cu afecțiune. Cuvintele îl reprezentau perfect.

Dispusă să aștepte, se așeză la birou și scoase registrul de contabilitate. Deși îi admira bunăvoința de a trata cazurile caritabile gratuit, nu vedea nici un motiv pentru care pacienții săi mai înstăriți să nu-și plătească la prețul cuvenit consultațiile.

Era o binecuvântare amestecată faptul că Ian avea un mic venit independent din partea familiei lui. Banii îl ajutau să nu falimenteze, dar îi și permiteau să-și ignore afacerea. Bărbatul avea evident nevoie de un contabil,

decise ea. Trucul era să-l convingă că ea era cea mai potrivită pentru acest post.

După ce termină de scris facturile pentru consultațiile neachitate, verifică sala de consultații pentru a vedea dacă mai era nevoie să facă ceva. Era întotdeauna amuzată de contrastul dintre recepția dezordonată și ordinea impecabilă din cabinetul său.

O scurtă privire o asigură că totul era în ordine, cu excepția unui colț de pâine lăsat pe marginea carafei de ceramică în care își păstra amestecul rusesc, urât mirositor, pentru pansamente. Luă capacul și se uită înăuntru. Oricât de dezgustător ar fi fost amestecul, îl ajutase pe David și pe mulți alții. Părea cam împuținat. Probabil Ian fusese întrerupt chiar înainte să îl prepare. Rupse pâinea în bucăți și le adăugă în borcan. Fără știrea lui Ian, luase o mostră și acasă.

Principiul era același ca pentru drojdie, cu care femeile se chinuiau de generații, fiicele luând câte un eșantion din aluatul dospit de pâine al mamelor și ducându-l în noul cămin când să căsătoreau.

Oare drojdia să fie ingredientul care dădea putere amestecului lui Ian? Poate, deși mirosul era diferit de drojdia pe care o cunoștea ea. Poate pentru că era rusească. Oricum, dacă avea să se întâmple ceva cu preparatul original, mixtura ei avea să fie disponibilă pentru pacienți.

Adăuga apă în borcan când auzi ușa de la intrare deschizându-se.

–Ian? strigă ea. Sunt aici.

El intră, zâmbind larg când o văzu ce făcea.

–Mai există vreo femeie în Anglia care să îngrijească atât de tandru un amestec de pâine mucegăită?

Ea se întoarse pentru ca el să poată vedea rochia de culoarea piersicii în toată splendoarea. Zâmbetul lui dispăru și se uită la ea ca și cum ar fi ieșit de sub o piatră.

–Ce s-a întâmplat? întrebă Sally, șocată de reacția lui.

–Nimic. I se zbătu un mușchi din falcă. Doar că mi-am dat seama cât de nepotrivit este ca o tânără doamnă să vină aici singură. Nu știu de ce mi-a luat atâta timp să îmi dau seama. La urma urmei, am fost crescut ca un gentleman, chiar dacă am decăzut din acel standard.

–De când a devenit vizitarea unui doctor un comportament scandalos? ripostă Sally, încercând să-și ascundă nervozitatea sub un ton calm.

–Dar nu ai venit aici ca pacient. Ești o femeie tânără, atrăgătoare. Acest lucru ți-ar putea ruina reputația. Dacă ar afla angajatorii tăi că te vezi cu un bărbat fără să ai însoțitoare? Ai putea să-ți pierzi slujba.

–Soții Launceston sunt foarte liberali și au vederea radicală conform căreia angajații au dreptul la viață privată. Au încredere în mine că nu voi face niciodată nimic în detrimentul copiilor, spuse ea înțepată. În plus, le voi da preavizul cât de curând. Cu renta de la Lady Jocelyn nu am nevoie de slujba de guvernantă.

El își puse trusa medicală pe masă fără să o privească.

–Un motiv în plus ca să ai grijă la reputație. Nu ar fi trebuit să-ți permit să vii aici.

Cu mâini tremurătoare, Sally puse capacul pe carafa cu pâine.

–Vrei să spui că nu mai dorești să mă vezi? Credeam că suntem prieteni.

În ciuda eforturilor, nu putu să alunge tremurul din glas.

Ian nu-i mai spusese niciodată că este atrăgătoare, la fel cum nu i se mai păruse că era ceva nepotrivit în legătură cu prezența ei acolo. Dumnezeule mare, nu și-ar fi schimbat niciodată stilul dacă ar fi știut că avea să-l alunge.

Vocea lui se îmblânzi.

–Suntem prieteni și o să-mi fie foarte dor de tine. Huruitul accentului scoțian devenise foarte pronunțat. Dar cabinetul meu de la spital și taverna nu sunt locuri

potrivite pentru tine. De câte ori te-am făcut să aștepți? Trei din patru?

Întrebarea era retorică; știau amândoi răspunsul. Munca de doctor era imprevizibilă și cel mai adesea intervenea o urgență sau un număr neașteptat de pacienți care îl întârziau.

–Nici nu știu ce e mai rău, să mă aștepți într-o tavernă, sau să ne întâlnim aici în particular, continuă el. Nici una dintre situații nu este potrivită pentru o doamnă.

Ochii săi albaștri erau tulburați și Sally avea sentimentul oribil că accesul lui de noblețe avea să-l îndepărteze pentru totdeauna de ea.

–Există o metodă străveche prin care un bărbat și o femeie pot trăi împreună în absolută respectabilitate. Se numește căsnicie.

Ea însăși înlemni, îngrozită de ceea ce tocmai spusese.

Ian se holbă la ea.

–Sally, tocmai m-ai cerut în căsătorie?

Ea aprobă din cap în tăcere, cu fața arzându-i de rușine.

Incapabil să o privească în ochi, medicul se duse la fereastră și se uită în jos pe Harley Street, unde amurgul care se lăsa proiecta umbre prelungi. Trebuia să fi știut că avea să se întâmple așa ceva, cu inima ei deschisă și gata să ofere dragoste. Știuse și refuzase să se gândească la consecințe. Însemnase atât de mult să aibă parte de tovărășia lui Sally încât negase, chiar și față de el însuși, realitatea că devenise mai mult decât atât.

–Am fost căsătorit o dată, spuse el brusc, simțind un nod în stomac. Trecuseră ani de zile de când nu mai vorbise despre căsnicia lui, dar timpul nu alinase durerea.

–Vorbește-mi despre ea, îl rugă Sally încet, din spatele lui.

–Elise și cu mine eram prieteni din copilărie. Era cea mai încântătoare ființă, delicată precum o zână.

Se făcuse destul de întuneric afară pentru a-i putea vedea chipul bântuit reflectat în fereastră. Fusese doar un băiat când se căsătorise. Trecuse o viață de om.

–Am știut dintotdeauna că vreau să studiez medicina. Era o chemare la fel de puternică precum cea a preoților. Citeam cărți, aveam grijă de animalele rănite, mergeam cu doctorul satului la vizite. Dar medicina nu este o ocupație pentru un gentleman. Elise era o doamnă și merita mai mult. Ne-am căsătorit când eu am absolvit facultatea la Cambridge și am locuit în Edinburgh, unde luasem o slujbă guvernamentală. Trase adânc aer în piept, cutremurându-se. La patru luni de la nuntă, Elise a căzut pe scările casei. Nu a părut rănită la început, dar în după-amiaza aceea a leșinat. Hemoragie cerebrală. A murit douăsprezece ore mai târziu.

–Îmi pare atât de rău, murmură Sally, cu vocea plină de compasiune. Ce groaznic pentru tine și pentru familia ei.

O simți aproape în spatele său, știa compasiunea pe care i-ar fi văzut-o în ochi și nu era sigur că putea suporta. Era atât de bună, atât de sinceră, și credea că și el era la fel.

–Nu știu dacă vreun doctor de pe pământul ăsta ar fi putut să o salveze pe Elise. Eu cu siguranță nu am putut face nimic. Îmbărbătându-se, se întoarse cu fața către Sally. Dar știu că dacă nu m-aș fi căsătorit cu ea, dacă mi-aș fi urmat cele mai profunde instincte și aș fi studiat medicina în loc să mă însor, Elise ar mai fi în viață. Ar fi ales o altă cale. S-ar fi căsătorit cu cineva mai bun, ar fi avut copii și ar fi fost fericită.

Sally dădu dezaprobator din cap.

–Ești prea dur cu tine, Ian. Nu poți ști care ar fi fost soarta lui Elise dacă nu vă căsătoreați. Dacă te-a iubit, poate ar fi ales să-ți fie soție patru luni decât să trăiască o viață fără tine.

–Nu pot ști ce soartă ar fi avut, recunoscu el cu amărăciune în glas. Dar știu că m-am folosit prost de ea, alegând iubirea în defavoarea vocației. După moartea ei am studiat medicina și chirurgia drept răzbunare. Am călătorit în toată lumea, am devenit chirurg militar, învățând și practicând peste tot. Uneori cred că doctorii fac prea puțin bine, dar sunt situații când știu că mi-am adus o contribuție importantă. Acesta a fost scopul vieții mele: să-mi aduc contribuția. Nu căsătoria, nu banii, nu ambiția, asemenea majorității oamenilor.

–A fost vorba și despre singurătate? Vocea ei era blândă.

Îi venea să se îngroape în părul ei moale, să caute consolare în căldura spiritului ei. În schimb, trebuia să arate cât de lipsit de noblețe era, ce păcate săvârșise în ciuda conștiinței sale prezbiteriene.

–Bineînțeles că m-am simțit singur. Unele femei mi-au fost recunoscătoare pentru ceea ce am făcut pentru ele sau pentru cei dragi și au dorit să-și exprime gratitudinea într-un mod foarte personal. De cele mai multe ori le-am refuzat. După cum spuneam, am fost crescut ca un gentleman. Dar alteori... sunt doar un om, cu slăbiciuni omenești.

Expresia ei arătă că înțelesese la ce se referea, însă nu se arătă îngrozită.

–Și cu puteri omenești. Nu uita asta, Ian.

Forțat să vorbească pe șleau, îi spuse aspru:

–Ești recunoscătoare pentru că l-am ajutat pe fratele tău. Nu face greșeala de a confunda recunoștința cu dragostea.

În mod surprinzător, ea zâmbi.

–Acordă-mi măcar meritul de a avea puțină minte, Ian. Sigur că sunt recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut. Aș fi dat bucuroasă toți banii pe care i-am avut vreodată ca să-l ajut pe David. Se întinse și puse mâna pe brațul lui. Dar recunoștința nu m-ar fi făcut să te iubesc, așa cum simt acum pentru tine. Dragostea a fost inspirată de felul tău de a fi – bun, rău, chiar prostesc, așa cum ești acum.

Se trase din calea atingerii ei, încercând să păstreze indiferența cuvenită unui om de știință față de reacțiile corpului său, dar răspunse cu o voce aspră.

–Aș fi un soț de coșmar, Sally. Sunt absorbit de ceea ce fac și pierd noțiunea timpului. Nu am deloc simțul banilor și nu voi avea niciodată mai mult decât un trai modest. Devin iritabil și mă rățoiesc la toată lumea și mă gândesc la munca mea timp de șaisprezece ore pe zi.

–Sunt perfect conștientă cât de importantă este munca pentru tine și nu m-aș împotrivi niciodată acestui lucru, rosti ea ferm. Uită-te la mine, Ian. Sunt dură și pragmatică, nu sunt o plantă fragilă care are nevoie de atenție specială. Poți munci cât de târziu dorești, atâta timp cât, în cele din urmă, te întorci acasă la mine. Iar eu voi munci alături de tine, pentru că priceperea mea te va ajuta să ai mai mult timp pentru a face ceea ce știi mai bine.

Imposibil să o contrazică în această privință. De când începuse să-i organizeze, pe nesimțite, viața era și mai fericit, și un doctor mai bun. Ideea de a-și petrece viața în compania ei era aproape irezistibil de tentantă.

–Te iubesc așa cum ești și nu am nici cea mai mică intenție să te schimb, spuse ea, ghicindu-i probabil starea conflictuală în privire. Îți fac doar o propunere modestă: vei continua să te ocupi de salvarea lumii, iar eu mă voi ocupa de salvarea ta.

El nu putu să nu râdă, în ciuda durerii provocate de sentimentele contradictorii.

–Sally, obrăznicătură mică, nu ai auzit nimic din ce-am spus?

–Am auzit fiecare cuvânt. Ridică privirea spre el, provocându-l să fie la fel de sincer și vulnerabil. Singurul lucru pe care nu l-ai spus este acela că nu ții la mine.

–Dar sigur că țin la tine! exclamă el, întrebându-se cum se putea îndoi de asta. Când suntem împreună sunt relaxat și fericit, așa cum n-am mai fost din pruncie. Tu... tu umpli golurile din mine, care dăinuiau de atât de mult timp încât am și uitat cum e să nu le ai.

Incapabil să mai reziste nevoii de a o atinge, îi mângâie trăsăturile delicate ale feței, maxilarul ferm și tenul mătăsos, moliciunea provocatoare a buzelor.

–Și când mă uit la tine, mă gândesc ce creație minunată și frumoasă este corpul femeiesc, într-un fel care nu are nimic de-a face cu profesia mea, murmură el. N-am îndrăznit să spun pe nume sentimentelor mele, dar, întrucât meriți adevărul, nu am încotro decât să-ți spun că te iubesc.

–Dacă tot părem să fim de acord, de ce nu facem ceva în privința asta? șopti ea, cu un zâmbet care îi transformă chipul mic într-o frumusețe uimitoare.

Cu o izbucnire de bucurie, Ian Kinlock se lăsă în mâna destinului, înfășurându-și brațele în jurul ei, într-o îmbrățișare care aproape o ridică de la pământ. Era ea mică, dar fiecare gram reprezenta o minunăție.

–Ah, Sally, iubito, ești o vrăjitoare galeză. Credeam că sunt prea bătrân și prea ursuz să mă mai îndrăgostesc din nou. Apoi ai apărut tu la spital, căutându-l pe chirurgul nebun, atât de adorabilă încât abia mi-am putut ține mâinile la locul lor. Și atât de curajoasă când m-ai ajutat la operația fratelui tău, deși erai albă ca un cearșaf scoțian. Mă tot gândeam cât de norocos este David să fi câștigat o asemenea loialitate. Mă rog la Dumnezeu să nu ajungi să regreți asta.

Adorabilă? Sally se gândi la asta o clipă; nu era un cuvânt pe care să-l fi asociat vreodată cu persoana ei, dar îi plăcea. Îi plăcea foarte mult.

–Nu voi regreta. Poți să te gândești la muncă șaisprezece ore pe zi, dar mie tot îmi mai rămân opt ore, și nu cred că vei dormi în tot acest timp.

El izbucni în râs, cu chipul copilăresc sub părul alb.

–Nu, presupun că nu o voi face, nu dacă te voi avea pe tine în preajmă să mă reții de la odihnă.

Își înclină capul către al ei într-un sărut care începu tandru și se transformă cu repeziciune într-o foame de trup și de suflet. Multă, multă vreme stătură în fața ferestrei, dându-se în spectacol în fața trecătorilor de pe Harley Street. Amețită fiind, Sally se gândi că, desigur, era de așteptat ca un doctor să sărute foarte bine, întrucât avea cunoștințe profunde de anatomie.

Ea s-ar fi dus numaidecât în camera lui de la etaj, dar în cele din urmă Ian, abia respirând, îi dădu drumul. Arăta straniu cu părul său alb ciufulit acolo unde își îngropase ea degetele.

–Îți sunt dator cu o cină, fetițo. Apoi mergem la Cromarty House să-i dăm vestea fratelui tău. Nu intenționez să-i cer permisiunea deoarece, dacă are măcar un dram de minte, are să mă refuze.

–Se va bucura să scape de mine înainte să mă transform într-o fată bătrână și acră. Își flutură genele lasciv, simțindu-se amețită și dorită, deoarece bărbatul pe care îl iubea o iubea la rându-i și o dorea. Să trasez un arbore genealogic pentru a primi aprobarea din partea mamei tale? Nu sunt lipsită de relații respectabile și voi câștiga cinci sute de lire pe an.

–Atât de mare este renta? întrebă Ian cu interes în timp ce o conducea la ușă. Dacă mi-ai fi spus că ești o femeie înstărită, te-aș fi cerut de soție mai devreme.

–Eu te-am cerut de soț, nu uita. Și nu-ți face griji, când voi termina cu cabinetul tău, vei câștiga bani frumoși. La urma urmei, nu ești tu cel mai bun doctor și chirurg din Londra?

Pe treptele din fața ușii, el se opri și îi mângâie obrazul cu o mână puternică.

–Poate nu cel mai bun, spuse el, cu o voce blândă și accent scoțian. Dar, cu siguranță, cel mai norocos.

Fără să-i pese de cine i-ar fi putut vedea, domnișoara Sarah Lancaster, fostă guvernantă puritană, își apucă logodnicul pe după cap și îl sărută pasional.

capitolul 21

David se simțea ca și cum ar fi trăit într-o bulă fermecată, nederanjat de grijile firești ale lumii. El și Jocelyn petreceau mare parte din timp împreună și, pe măsură ce trecea vremea, o dorea tot mai mult. După vizita la Grădina Medicinală începură să facă expediții regulate prin Londra. Totuși, nu ieșiră împreună la evenimente mondene. Era mai ușor să nu fie nevoie de explicații cu privire la relația dintre ei.

Partea mai dificilă era să-și ascundă atracția. Jocelyn era o prietenă încântătoare, cu excepția puținelor ocazii în care el își manifestase interesul pentru ea. Întotdeauna se retrăgea repede și complet. Încerca să evite până și cele mai mărunte atingeri, chiar și atunci când o ajuta să coboare din trăsură. Poate îi simțise dorința și nu era interesată deloc.

Dar bulele fermecate se sparg într-un final. Era jumătatea lunii august și vara era în toi. Mult prea curând păsările călătoare aveau să pornească spre țările calde, lumea avea să se întoarcă în Londra și Jocelyn avea să înainteze oficial actele pentru anularea căsătoriei. Intuitiv, își dădu seama că dacă nu o făcea să se răzgândească până atunci, avea să fie prea târziu. Avea să piardă ceea ce nu avusese niciodată cu adevărat, în ciuda faptului că ea părea să se simtă bine în compania lui.

Era o zi caldă, iar cei doi luau masa de prânz în pavilion, în capătul grădinii. Amândoi își aduseseră cărți și părea că aveau să-și petreacă întreaga după-amiază în compania exclusivă a lui Isis, care era așezată cu lăbuțele adunate în fața sa și privirea alertă la orice pasăre suficient de nechibzuită încât să se aventureze în preajma ei.

–Mai dorești cafea, David?

–Te rog.

O privi cum toarnă cafea pentru amândoi, dorindu-și să se aplece și să-i sărute ceafa, vizibilă sub părul bogat răsucit fără mare atenție. Pe măsură ce își recupera puterile, era din ce în ce mai dificil să-și ascundă asemenea gânduri.

Mai bine să se gândească la vestea logodnei dintre Sally și Ian Kinlock. David fusese uluit. Cum reușise Sally să se îndrăgostească și să captiveze un soț admirabil chiar sub nasul lui, fără ca el să-și dea seama?

Jocelyn însă nu fusese surprinsă. Cu un zâmbet care îi amintea de Isis, ceruse șampanie și ciocniseră în cinstea logodnei. Nu ar fi crezut că doctorul mereu încordat putea fi atât de relaxat, dar evident iubirea îi vrăjise atât pe Sally, cât și pe Ian. Fusese invidios și totodată cu adevărat bucuros pentru cuplul fericit.

–Kinlock nu numai că va fi un soț demn de Sally, dar nu pot să nu mă gândesc cât de nimerit va fi să avem un doctor în familie, remarcă David, luându-și privirea de la Jocelyn.

Ea râse.

–M-am gândit la asta. L-aș putea împrumuta dacă va fi nevoie?

Preferă să se uite în zare, amintindu-și că Jocelyn nu intenționa să rămână parte a familiei Lancaster. Privirea lui se opri asupra lui Dudley, care se apropia însoțit de un bărbat înalt, cu mină serioasă, ce părea a avea o funcție importantă în cadrul municipalității. Majordomul avea o privire dezaprobatoare, ca de obicei, de altfel.

–Îmi cer scuze, Lady Jocelyn, dar acest domn pretinde că are o chestiune urgentă cu domnul maior Lancaster, spuse Dudley, ajungând la pavilion.

Privirea acestuia se opri asupra lui David.

–Dumneavoastră sunteți onorabilul David Edward Lancaster, născut la Westholme, în comitatul Hereford, în anul 1783?

David simți furnicături pe gât. O asemenea introducere în jargon judiciar nu prevestea nimic bun.

–Eu sunt, spuse el cu răceală. Scuzați-mi îndrăzneala, dar de ce vă interesează?

–Permiteți-mi să mă prezint. Sunt James Rowley. Poate nu vă aduceți aminte numele meu, dar familia Rowley a reprezentat interesele legale ale familiei Lancaster timp de trei generații.

Trebuia să-și fi dat seama că era avocat.

–Fără îndoială, frații mei au auzit că sunt pe moarte și v-au trimis să confirmați fericitul eveniment, rosti David scurt, străduindu-se să-și înfrâneze furia stârnită de Rowley. Puteți să le spuneți că nu au avut noroc. Sunt perfect sănătos acum și nu intenționez să le fac pe plac pierind curând. Pot să sper că voi fi ignorat de ei timp de încă douăzeci de ani?

–Nu de-asta sunt aici, protestă avocatul, surprins și jenat. Mă bucur să vă găsesc sănătos – Rowley făcu o pauză, apoi adăugă cu emfază – Lord Presteyne.

David înmărmuri, la fel de amorțit ca atunci când fusese lovit de fragmentele letale de obuz. De partea cealaltă a mesei, Jocelyn fu uimită, îndreptându-și privirea spre el când înțelese ce spusese avocatul.

–Ar fi mai bine să luați loc și să explicați, domnule Rowley, spuse David, trăgând adânc aer în piept.

Avocatul intră în pavilion și își trase un scaun, așezându-și servieta de piele pe jos.

–Este o chestiune simplă. Cei trei frați ai dumneavoastră au decedat, fără a lăsa moștenitori, deci de câteva săptămâni sunteți cel de-al șaptelea baron Presteyne.

–Toate cele trei brute și-ai dat duhul în același timp? întrebă David, incapabil să scape de sentimentul că totul

era o glumă de prost gust. Probabil cineva a dat foc casei cu ei înăuntru.

–Nu a fost chiar atât de melodramatic. Avocatul își drese glasul. Fratele mijlociu, Roger, s-a înecat în urmă cu trei ani într-un accident cu barca. Apoi, anul acesta, la începutul lunii iulie, ceilalți doi frați, Wilfred și Timothy, s-au îmbătat și s-au luat la harță. Se uită la Jocelyn, care asculta fascinată. Cauza nu este importantă. Au ales să se dueleze pe Malul de Sud pentru a regla conturile. Cu toate defectele lor de caracter, amândoi țineau excelent. Timothy a murit pe loc. Wilfred s-a chinuit câteva zile înainte să-și dea sufletul.

–Pot să sper că a suferit îngrozitor? interveni David, incapabil să-și controleze amărăciunea.

Cu ochii mari, Jocelyn se întinse spre el peste masă. El o luă de mână, ținând-o de parcă ar fi fost colacul lui de salvare. Poate chiar era, în timp ce el se lupta cu valurile de amintiri de mult îngropate.

–Aveți tot dreptul să fiți furios. Fratele dumneavoastră cel mai mare, în special, s-a purtat îngrozitor când v-a evacuat împreună cu mama și sora dumneavoastră din Westholme. A fost mare păcat că tatăl dumneavoastră nu s-a îngrijit mai bine de cea de-a doua lui familie, dar era prea încrezător, comentă Rowley sobru. Însă asta a fost în trecut. Ei sunt morți, iar dumneavoastră sunteți în viață. Acum sunteți cel de-al șaptelea Lord Presteyne, cu tot ceea ce implică acest titlu.

Cu efort, David își ascunse emoțiile tulburătoare.

–Din ce-mi aduc aminte de la Wilfred, implică un număr mare de datorii. Va mai rămâne ceva după achitarea acestora? N-ar fi ezitat să pună Westholme drept gaj.

–Proprietatea este ipotecată, dar nu fără speranță, răspunse avocatul. Creditorii, printre care mă număr și eu, nu i-ar fi permis fratelui dumneavoastră să o ipotecheze în măsura în care ar fi vrut.

Erau vești bune. Westholme fusese proprietatea familiei de peste trei secole. Ar fi fost nespus de ironic să moștenească titlul fără proprietatea care a fost sufletul familiei Lancaster.

–Presupun că nu vor rămâne bani, dar atâta timp cât proprietatea supraviețuiește, există speranță, conchise el, începând să asimileze magnitudinea veștii.

–Nu le-am dorit conștient moartea fraților dumneavoastră, dar sunt foarte bucuros că ați moștenit dumneavoastră averea, declară Rowley solemn. Am ținut legătura cu mama dumneavoastră după ce a plecat de la Westholme și v-am urmărit cariera militară. Împreună cu sora dumneavoastră sunteți croiți dintr-un cu totul alt material decât frații dumneavoastră vitregi.

–Asta este evident, bombăni Jocelyn. Frații aceștia par îngrozitori.

–Familia mamei lor a fost afectată de nebunie, îi explică avocatul. Au fost mai mult decât dezagreabili. Cred că aveau probleme mintale.

David puse mâna stângă pe masă cu palma în jos. O cicatrice subțire, albicioasă, se întindea de la încheietură până la degete, alături de alte câteva urme mai ușoare.

–Vedeți liniile acestea? Timothy mi le-a făcut cu un stilet italienesc de care era foarte mândru. Amenința că va continua să taie până când aveam să spun că mama este curvă. Aveam șase ani.

Jocelyn fu îngrozită, la fel și avocatul.

–A fost cineva care să-l oprească? întrebă ea.

–M-am împotrivit cât am putut, având în vedere că el avea treisprezece ani și era de două ori cât mine. Șansele de a câștiga în fața lui erau nule, dar strigătele au atras doi valeți care ne-au despărțit.

–A fost pedepsit? se interesă Jocelyn, palidă la față.

–Wilfred i-a spus să nu mai facă glume copilărești, spuse David sec.

–Glume copilărești!

David își studie cicatricele, amintindu-și durerea cumplită și umilința și mai și în fața insultelor fratelui mai mare.

–Tatăl meu nu a aflat. Nici eu, nici mama nu am vrut să-i spunem cât de nemernici sunt fiii săi mai mari. Ar fi suferit foarte tare.

Rowley clătină din cap uluit.

–N-am știut că situația era atât de gravă.

–Îmi cer scuze. Nu intenționam să vă provoc coșmaruri. E o poveste veche. Mama, Sally și cu mine am fost fericiți în căsuța noastră și ne-am bucurat să locuim departe de Westholme. Ar fi fost imposibil să mai rămânem după moartea tatei.

Avocatul se aplecă spre el cu atenție.

–Înțeleg că s-ar putea să nu doriți să vă întoarceți la locul unor amintiri atât de neplăcute, dar Westholme are nevoie de dumneavoastră. Proprietatea a fost neglijată, servitorii sunt demoralizați. Mă aflu azi aici nu doar să vă informez despre moștenirea dumneavoastră, ci și ca să vă conving să preluați controlul cât mai repede cu putință. Când o veți face, împreună cu ceilalți creditori, vom da drumul banilor care mai rămân pentru îmbunătățiri imediate.

David aproape izbucni în râs. Avocatul părea să creadă că nu dorea să aibă nimic de-a face cu Westholme.

–Nu trebuie să vă faceți griji în această privință. Pe frații mei i-am urât. Westholme însă – ezită o clipă –, am iubit întotdeauna Westholme. Lăsați-mi vă rog adresa dumneavoastră și vă voi face o vizită mâine pentru a discuta chestiunea pe larg. Cred că pentru azi avem deja la ce să ne gândim.

Rowley se ridică și zâmbi.

–În numele servitorilor și al angajaților proprietății Westholme, îmi permiteți să vă felicit pentru noul titlu, Lord Presteyne?

David zâmbi ușor și îi întinse mâna.

–Mulțumesc.

–Lady Presteyne. Avocatul înclină capul în direcția lui Jocelyn, apoi porni pe aleea din grădină.

–Acum îmi cunoști secretul sumbru, spuse David, încercând să fie hazliu, dar străduindu-se să asimileze amploarea celor întâmplate.

–Faptul că de atâția ani ești „onorabil" și ascundeai acest lucru? Nu prea a funcționat – am știut că ești onorabil de la bun început, spuse Jocelyn, punându-și mâna peste a lui și privindu-l atent. Ce părere ai despre toate astea, David? Tocmai ai moștenit o avere imensă care presupune responsabilități la care nu te-ai așteptat.

–Ai dreptate. Chiar nu m-am gândit niciodată că voi avea parte de o asemenea moștenire, având trei frați mai mari. Zâmbi amar. Cred că Wilfred și compania tocmai au contrazis zicala potrivit căreia numai cei buni mor tineri.

–Ori asta, ori adevărește faptul că în unele cazuri justiția divină își face treaba. Părea gânditoare. În dimineața în care ți-ai revenit din sevraj, te-am întrebat încotro te îndreptai și răspunsul a fost Hereford. Asta înseamnă că te bucuri să te întorci?

–În ciuda a tot ce s-a întâmplat, sunt bucuros, mărturisi el. Nu există un loc mai încântător pe pământul acesta.

Jocelyn zâmbi cu generozitate și înțelegere.

–La fel cum simt eu pentru Charlton.

–Exact. David își retrase mâna, dându-și seama care erau consecințele averii moștenite. Va trebui să plec la Westholme în curând pentru a vedea ce trebuie făcut. Vrei să vii cu mine? Cred că știi mult mai multe despre administrarea unei proprietăți și aș aprecia părerea ta.

Își ținu respirația, observând cum chipul lui Jocelyn trecu de la surprindere la încântare și apoi la precauție. S-ar fi simțit inconfortabil, singură cu el pe moșia lui, în loc de propria ei casă unde toți servitorii îi erau loiali?

–Mi-ar face plăcere, spuse ea, hotărându-se. Întrucât trebuie să părem cu adevărat căsătoriți înainte de a depune actele pentru anulare, aș face bine să mă comport ca o soție adevărată, adăugă apoi, înainte ca el să fie prea încântat.

Nu atât de asemănător unei soții adevărate pe cât și-ar fi dorit el, însă. Se ridică în picioare.

–Merg să-i dau vestea lui Sally. Va dura un timp până când banii vor fi disponibili, dar la un moment dat va primi partea care i s-ar fi cuvenit la moartea tatei. Ezită, după care urmă: Te-ar deranja dacă l-aș vizita singur pe Richard? Știu că plănuiserăm să mergem împreună, dar aș dori să discut unele lucruri în particular.

Păru afectată, dar își ascunse reacția sub un zâmbet larg.

–Sigur că nu. Transmite-i gândurile mele bune. Mi-aș fi dorit să fi venit aici pentru a se recupera după operație. Nu ar fi fost nici un deranj.

–A avut motivele sale, sunt sigur. Salutând-o printr-o înclinare a capului, plecă din pavilion. De fapt, Richard îi spusese că un oaspete în casă ar fi intervenit în relația care s-ar fi putut înfiripa între David și Jocelyn. Deși, având în vedere progresele pe care le făcea David, Richard ar fi putut la fel de bine să accepte invitația lui Jocelyn.

capitolul 22

David hotărî să meargă pe jos până la spitalul York, atât pentru exercițiu, cât și pentru că astfel avea timp să-și pună în ordine sentimentele haotice. Din cele mai multe puncte de vedere, moștenirea neașteptată era o mare binecuvântare. Cu siguranță nu mai era nevoie să-și facă griji despre cum să își ocupe timpul; din spusele avocatului părea că Westholme necesita multă atenție.

Avea multe de învățat despre agricultură, întrucât nu fusese pregătit să moștenească într-o bună zi proprietatea și plecase de acolo la vârsta de doar doisprezece ani. Totuși, era o provocare relativ simplă să învețe cum să conducă moșia. Mai puțin sigură era întrebarea îngrijorătoare despre cum avea această moștenire să afecteze relația lui cu Jocelyn.

Spitalul York era la fel de mizerabil ca întotdeauna, deși mai puțin aglomerat acum când pacienții fie decedaseră, fie plecaseră acasă. Când intră în salonul lui Richard, prietenul său citea. Piciorul rănit fusese pus în atele și legat și abia după câteva săptămâni avea să poată folosi din nou cârjele. Dar șansele de recuperare erau excelente, ceea ce îl menținea binedispus.

–Bună. Fără Lady Jocelyn azi?

David dădu mâna cu prietenul său.

–Nu, am decis să vin singur. Îți transmite toate cele bune.

–Te rog să-i mulțumești pentru cărțile pe care mi le-a trimis. Cu tomurile, florile și mâncarea pe care le trimite regulat sunt cel mai răsfățat pacient din spital.

–Regretă că nu ai venit la Cromarty House, ca să te poată răsfăța mai bine. David se așeză pe singurul scaun

de lemn din încăpere. Am veşti remarcabile de când te-am vizitat ieri. Pentru început, sora mea şi Ian Kinlock se vor căsători.

–Excelent! chicoti Richard. Ai fost un peţitor impresionant de pe patul de moarte.

–Nu m-am gândit la asta. Îi voi spune lui Sally că trebuie să-mi mulţumească pentru că am fost grav rănit. Făcu apoi o pauză, surprinzător de emoţionat cu privire la cealaltă veste. Asta nu e tot. În cele din urmă, voi părăsi totuşi armata. Am găsit altceva în afara ei. Sau, probabil, ar trebui să spun că m-a găsit altceva.

–Este un mod indirect de a-mi spune că relaţia cu Jocelyn progresează aşa cum ţi-ai dorit?

–Nu am atâta noroc. Îşi trecu neliniştit degetele prin părul ciufulit de vânt. Ţi-am povestit despre cei trei fraţi cu care nu mă înţelegeam. Ceea ce nu am menţionat este faptul că tatăl meu a fost al cincilea Lord Presteyne. În această dimineaţă am aflat că toţi cei trei fraţi ai mei şi-au încheiat socotelile cu viaţa. Astfel că am devenit, brusc, baron.

–Dumnezeule mare! exclamă Richard uluit. Vei mai sta de vorbă cu noi, oamenii de rând?

David îl privi vădit mânios.

–Richard, să nu mai spui niciodată aşa ceva, nici măcar în glumă.

–Îmi cer scuze. Ştiu că nu ţi-ai abandona niciodată prietenii vechi dintr-un asemenea motiv. Studie chipul lui David. Arăţi de parcă ai fost trăsnit.

–Aşa mă simt. Făcu o grimasă. Nu sunt nemulţumit din cauza moştenirii, dar am nevoie de timp să mă obişnuiesc cu ideea.

–Îmi pot imagina. Din fericire, tatăl meu a fost un dulgher hoinar, deci nu voi avea parte de asemenea surprize în viitor. Poziţia de lord mi se pare a fi o ocupaţie foarte restrictivă.

David întoarse o mână cu palma în sus.

–Într-adevăr, e restrictivă, mai ales că proprietatea nu este într-o stare financiară prea bună. Dar... rădăcinile mele sunt la Westholme. Nu mă simt nicăieri la fel de acasă ca acolo.

–Atunci, mă bucur pentru tine. Richard se încruntă gânditor. Presupun că acest lucru îţi elimină grija de a avea o poziţie inferioară lui Lady Jocelyn.

–Titlul şi averea ei sunt încă mult mai mari decât ale mele, dar diferenţa este minoră faţă de cum era înainte.

David bătu darabana pe braţul scaunului său.

–Dezavantajul acestei schimbări de circumstanţe este legat de pasiunea ei pentru pământ. Mă întreb dacă nu cumva s-ar hotărî să rămână căsătorită pentru Westholme. Fiind un prost sentimental, nu sunt sigur că aş vrea să rămână pentru un asemenea motiv.

–Şi dacă ar face-o, ar fi chiar atât de rău? Deja vă înţelegeţi foarte bine. O pasiune comună pentru moşia ta ar putea fi o temelie solidă pentru o relaţie mai profundă.

–Este un mod foarte impersonal de a privi căsnicia, observă David. Nu cred că ai fi atât de pragmatic dacă te-ai îndrăgosti.

–Probabil că nu, recunoscu Richard. Dar cred că-ţi faci prea multe griji. Dacă este cu adevărat îndrăgostită de acel bărbat misterios, moştenirea ta nu va schimba absolut nimic. Dacă alege să rămână cu tine, va fi dintr-un motiv bun.

David oftă.

–Probabil ai dreptate. Trebuie să recunosc, această moştenire mă face să înţeleg de ce Jocelyn îi evită pe vânătorii de avere. Au trecut doar câteva ore de când am aflat de moştenire şi deja mă gândesc la ce e mai rău.

–Te vei obişnui şi cu asta, Lord Presteyne.

Era ciudat să audă titlul rostit de prietenul lui, dar după cum spusese şi Richard, avea să se obişnuiască.

–Mă va însoți la Hereford. În următoarele săptămâni ar trebui să aflăm cum stăm.

–Vei ajunge și acolo. Ai fost întotdeauna un candidat de prim rang.

–Aș vrea să fiu la fel de încrezător ca tine. David se gândi la silueta grațioasă a lui Jocelyn, la tandrețea din dimineața în care se treziseră în același pat. Își încleștă fălcile.

–Dacă eșuez, nu va fi din cauză că nu am încercat.

Obosit de plimbarea lungă, opri o trăsură, dar în loc să meargă direct la sora lui, îi dădu birjarului adresa lui John Crandall, avocatul lui Jocelyn. Discuția cu Richard îl ajută să își pună gândurile în ordine. Era timpul să-și ia măsuri de precauție.

Din fericire, Crandall era liber când ajunse David. Expresia lui, de obicei mohorâtă, se lumină când auzi despre moștenire.

–Asta înseamnă că veți rămâne căsătoriți? Ar fi foarte potrivit.

–Decizia trebuie să fie a ei. Până acum, preferă anularea, spuse David, atent să fie neutru. Vom merge împreună să evaluăm proprietatea din Hereford. Cred că este mai bine să depunem actele pentru anulare înainte să plecăm.

Crandall se încruntă.

–Credeți că este necesar?

–Da.

David nu mai oferi alte informații. Deși voința lui fusese întotdeauna puternică în trecut, se temea că, stând prea mult timp în compania lui Jocelyn, și-ar fi putut pierde intențiile onorabile de a-i îngădui să-l părăsească. Era mult mai bine să înceapă demersurile pentru anulare imediat, pentru a nu putea opri procesul nici dacă ar fi încercat. Puterea trebuia să fie în mâinile lui Jocelyn, întrucât nu putea avea încredere în sine însuși.

–Am discutat îndelung cu proctorul – adică avocatul ecleziastic – care va prezenta cazul curții administrative, spuse Crandall, observând că David nu avea de gând să intre în amănunte. Tribunalele bisericești sunt diferite de cele de stat prin faptul că cei implicați nu depun mărturie. Dovezile constau în depozițiile martorilor. Tuși sec. Vor fi necesare două declarații medicale pe proprie răspundere care să certifice gravitatea rănilor dumneavoastră. Presupun că aveți doctori care să certifice acest lucru.

David aprobă din cap, destul de sigur că acest lucru nu avea să constituie o problemă. Și, dacă mai târziu avea să decidă să se căsătorească pentru a avea un moștenitor, ei bine, putea să susțină că avusese loc un miracol.

–Ce se întâmplă cu dovezile legate de Lady Jocelyn?

–Va avea loc o examinare, desigur, răspunse Crandall, stânjenit. Probabil vor aduce o moașă, pentru a respecta sensibilitatea lui Lady Jocelyn.

Era o idee bună, deși examinarea avea să fie neplăcută, indiferent cine ar fi efectuat-o.

–Credeți că tribunalul va fi înțelegător față de cazul nostru, date fiind circumstanțele neobișnuite?

Crandall se lăsă pe spătarul scaunului și își împreună degetele, mult mai relaxat, acum că discuția revenise la chestiuni legale.

–Cred că da. Ar fi considerată drept firească dorința contelui de Cromarty ca fiica sa să-i ducă linia mai departe, dacă nu și numele. Faptul că doamna și-a urmat inima, căsătorindu-se cu un erou galant de la Waterloo, iar apoi s-a trezit într-o poziție care nu îi permitea să aibă copii... da, cred că tribunalul va privi cu compasiune aceste chestiuni.

Descrierea înflorită a avocatului îl făcu pe David să suspecteze că bărbatul citea în secret romane gotice, dar nu conta, atâta timp cât cunoștea problemele legale.

După ce mai discutară alte câteva chestiuni, David plecă, sigur pe faptul că demersul de anulare avea să înceapă numaidecât. La naiba.

În seara dinainte, Sally menționase că avea să fie la cabinetul lui Kinlock în cursul după-amiezii, astfel că David merse acolo. O găsi aplecată deasupra unui registru contabil, cu o pană de scris într-o mână, dar ridică privirea când îl auzi intrând.

–Privește, sora ta a ajuns funcționară, spuse ea vesel.

O sărută pe obraz, apoi se așeză pe o bancă.

–Această muncă pare să-ți prindă bine. Sau poate e doar strălucirea noii iubiri?

–Amândouă. Sunt ordonată din fire, deci mă bucur foarte mult să văd cabinetul lui Ian mergând bine. Este mai bine pentru el, mai bine pentru pacienți. Cât despre Ian – ei bine, mă pișc din oră în oră să mă asigur că nu cumva visez.

Fericirea ei îl binedispuse.

–Nu cred că ți-a luat prea mult până să accepți când te-a cerut de soție.

Ea roși.

–De fapt, eu l-am cerut. Și a trebuit să-l și conving!

După o clipă de mirare, David izbucni în râs.

–Ești o femeie hotărâtă. Dar când ne-ați dat vestea, era evident încântat la gândul că te va lua de soție. Amuzamentul îi pieri. Azi am primit o vizită de la un anume domn Rowley, avocatul familiei Lancaster.

Sally se încordă, la fel de îngrijorată cum fusese și el.

–Așa?

–Cei trei frați ai noștri au murit. Toți trei, spuse el fără menajamente. Eu sunt cel de-al șaptelea Lord Presteyne.

Pana de scris se rupse între degetele ei.

–Dumnezeule mare! Ce... incredibil. Ce s-a întâmplat? Presupun că ar trebui să fiu o bună creștină și să regret, dar nu pot, spuse ea după ce David termină de explicat. Au cules ceea ce au semănat.

Făcură schimb de priviri sumbre. În toată lumea, numai ei doi aveau să știe vreodată adevărata poveste a abuzurilor. Părinții lor împiedicaseră cele mai rele excese, dar nu știuseră de micile umilințe zilnice pe care Sally și David le îndură seră. Acea persecuție împărtășită era baza apropierii lor neobișnuite. Poate că într-o zi vor putea să simtă milă față de cei trei frați Lancaster, dar pe moment nici unul dintre ei nu avea nici cea mai mică dorință să încerce.

David fu cel care rupse tăcerea.

–Proprietatea este în lipsă acută de fonduri acum, dar într-un final, vei primi acea zestre care ți s-ar fi cuvenit.

–Bun. Logodna mă face incredibil de pragmatică. Sally chicoti. Lui Ian nu-i place să recunoască, dar este fiul unui baron scoțian. Mi-a pomenit odată că mama lui se temea că avea să cadă pradă unei femei total nepotrivite, deci ar trebui să se bucure că sunt sora Lordului Presteyne.

–Ai fost întotdeauna.

Chipul ei se înăspri.

–Aș fi preferat să fiu orfană decât să recunosc înrudirea cu Wilfred.

Tocmai atunci, Kinlock se întoarse din vizita la un pacient. Intră în sala de recepție cu trusa medicală balansându-se într-o mână, fluierând ca un școlar. Era cu siguranță fericit la gândul apropiatei căsătorii.

Chirurgul își salută jovial vizitatorul, apoi se cocoță pe birou, ținându-și logodnica de mână, în timp ce David îi povestea despre cele întâmplate. Kinlock fu intrigat, dar nu foarte impresionat. Titlurile îl interesau mult mai puțin decât oamenii.

–Aș putea discuta în particular cu tine, Kinlock? întrebă David după ce termină de explicat.

–Desigur.

–Nu are nimic de-a face cu tine, Sally, spuse David, văzând sprâncenele ridicate ale surorii sale. Nu uita că sunt un fost pacient.

Kinlock îi făcu semn să intre în cabinet.

–Arăți destul de voinic, remarcă el după ce intrară. Crezi că e ceva în neregulă la felul în care te recuperezi?

–E vorba de un alt aspect al stării mele. David ezită, întrebându-se cum era mai bine să pună problema. Nu știu dacă Sally ți-a spus că Jocelyn va înainta o cerere de anulare a căsătoriei pe motiv de impotență.

Kinlock fu uimit.

–E mult prea devreme să te gândești la asta, flăcăule. Nu ți-ai revenit complet încă și nu cred că rănile pe care le-ai suferit vor avea un astfel de efect pe termen lung. Dați-i naturii șansa să își urmeze cursul. Grijile în sine pot cauza afecțiunea despre care vorbești.

David ridică o mână.

–Ai dreptate. E prea devreme ca să fim siguri. De aceea m-am gândit că cel mai bine e să obțin depozițiile medicale acum, când nu vor presupune probleme de conștiință.

–Înțeleg. Kinlock își încrucișă brațele la piept. Și totuși, poate nu înțeleg. Poate ar fi mai bine să-mi explici.

David traversă încăperea către fereastră, iritat că trebuia să discute probleme atât de personale, deși presupunea că, odată procesul început, lucrurile aveau să se înrăutățească.

–Miracolele pot avea repercusiuni neașteptate, rosti el în silă. Căsătoria noastră... nu trebuia să dureze.

–Rănile grave la coloană, cum au fost ale tale, pot fi foarte complicate, spuse Kinlock după o tăcere lungă. Cu siguranță nu este imposibil ca funcția sexuală să fie afectată. Trimite-ți avocatul și îi voi da o astfel de declarație.

–Mulțumesc. David se îndepărtă de fereastră, simțindu-se obosit. Atâta timp cât poți face asta cu sinceritate. Nu vreau să abuzez de faptul că vom fi în curând cumnați.

Kinlock dădu din umeri.

–Poate că legea are căi complicate și căi ușoare. Dar nu și medicina. Nu sunt eu în măsură să decid dacă tu și Lady Jocelyn trebuie să rămâneți căsătoriți sau nu. Deși, personal, cred că faci o mare greșeală.

David zâmbi amar.

–Ți-ai dori să o ții pe Sally într-o căsătorie împotriva voinței ei?

–Nu, presupun că nu, răspunse el, încruntându-se.

David plecă, alegând să meargă pe jos din nou, în ciuda oboselii. Poate că soarele de după-amiază avea să-i mai înseninеze starea.

Era de-a dreptul ironic. Făcea tot ce îi stătea în putință să se asigure că Jocelyn va fi liberă să aleagă – dar, în sufletul lui, își dorea ca anularea să nu fie posibilă, iar el și soția sa să își ducă mariajul mai departe.

capitolul 23

Trei zile mai târziu porniră spre Hereford. Jocelyn se bucură să plece din Londra. Se gândea că David fusese înțelept să pună în mișcare procedura de anulare, dar examinarea medicală care trebuia să confirme că era *virgo intacta* fusese extrem de umilitoare. Era dezgustată de problema anulării. Pe de altă parte, totuși, nu era la fel de urâtă ca un divorț.

Rhys Morgan stătea în cabină lângă vizitiu și juca rolul de paznic, o întrebuințare excelentă a experienței sale militare. Deși trecuse o vreme până să i se vindece piciorul suficient pentru a putea pune o proteză, își făcuse deja un rost la grajdurile lui Jocelyn, lucrând cu caii.

Marie fu de-a dreptul încântată la gândul de a sta alături de Hugh Morgan timp de câteva zile. Hugh trecuse de la statutul de infirmier al maiorului la acela de valet personal. Deși abilitățile lui nu erau încă perfecte, entuziasmul său compensa din plin. Per ansamblu, alcătuiau un grup fericit. Singura nemulțumită era Isis, care se lamentase la plecarea lui Jocelyn, dându-și seama, probabil, după numărul de bagaje că era vorba de o călătorie îndelungată.

Merseră pe un drum ocolit, luând-o mai întâi spre vest, până în Țara Galilor, pentru a-i lăsa pe frații Morgan acasă la familia lor, lângă orășelul Abergavenny. Rhys nu-și mai văzuse părinții de ani de zile și plănuia să stea cu ei cel puțin două săptămâni. Hugh avea să stea și el o săptămână, urmând să meargă apoi la Westholme pentru a i se alătura stăpânului său.

Jocelyn nu mai fusese în Țara Galilor și era încântată de peisajul superb. La sugestia ei, se opriră pe creasta

unui deal de unde se vedea orașul, pe drum înspre destinația lor.

–Familia mea locuiește pe muntele de deasupra orașului Abergavenny, îi spuse Hugh lui Marie, în timp ce Rhys se uita către casa lui cu ochi suspect de luminoși. Vezi firul acela de fum care se ridică dintre copaci? Cred că acolo e casa.

Marie își puse mâna deasupra ochilor și se uită peste vale.

–E un loc minunat în care să crești, observă ea cu încântătorul accent franțuzesc. Cum se numește muntele?

–Ysgyryd Fawr.

Făcu ochii mari.

–Cum ai spus?

Răbdător, Hugh încercă să o învețe pronunția corectă, dar ea nu putu să rostească acele sunete nefamiliare. Când Marie și Jocelyn izbucniră în râs, Hugh mormăi ceva binevoitor pe sub mustață, în galeză.

Spre surprinderea lui Hugh, David îi răspunse într-o galeză fluentă. Valetul rămase uluit.

–Vorbiți galeza, domnule?

David râse și îi răspunse tot în galeză. Pe fața lui Hugh se citi groaza.

–Îmi cer scuze pentru orice aș fi putut spune, domnule. Zâmbi cu tristețe. Trebuia să știu că sunteți galez când am aflat că numele mic este David.

–Mama mea a fost galeză, iar eu am învățat ambele limbi, explică David. Nu-ți face griji, nu ai spus niciodată nimic jignitor.

Jocelyn îi privi cu amuzament, bucurându-se de această fațetă inedită a maiorului. Nu era genul de om cu care să ajungi să te plictisești.

Urcară toți în trăsură din nou pentru ultima bucată de drum și, în curând, traseră în curtea din fața casei Morgan. Instantaneu se dezlănțui veselia. Rhys se grăbi să își

ia cârjele și coborî din trăsură, în timp ce Hugh își uită manierele și sări jos.

–Rhys! Hugh! O femeie solidă, cu obraji rotunzi, ieși grăbită din casă și, în ciuda înălțimii lor, încercă să-și îmbrățișeze amândoi fiii în același timp. În câteva clipe, trei copii mai mici și domnul Morgan se alăturară zarvei generale, împreună cu doi câini și câteva găini, al căror scop principal fusese acela de a scăpa.

Neobservați de soții Morgan, David o ajută pe Jocelyn să coboare din trăsură. Cum nu voia să deranjeze emoționanta reuniune de familie, Jocelyn admiră priveliștea splendidă a munților Brecon Beacon, la vest, și valea râului Usk, mai jos.

–Trebuie să fie dificil să părăsești acest loc. Sunt puține locuri mai frumoase în Anglia.

–E frumos, într-adevăr, dar nu prea este de muncă, spuse David pragmatic. Toate pământurile celtice sunt frumoase și neroditoare. Uneori mi se părea că armata e formată din irlandezi, scoțieni și galezi. Hugh și Rhys se pot considera norocoși că au slujbe bune acum. Îmi imaginez că, de ani de zile, fiecare dintre ei trimite o parte din salariu acasă.

Ea își mușcă buzele.

–Nu m-am gândit niciodată la asta. Uneori mă simt rușinată că am fost atât de norocoasă.

–Nu e nimic rău în a te bucura de avere atâta timp cât ești generos cu cei mai puțin norocoși. Și din ceea ce am văzut, ești foarte generoasă.

Căldura din ochii săi îi trezi un amestec ciudat de plăcere și stânjeneală. O aprecia mai mult decât merita.

După ce bucuria revederii se atenuă, Hugh o luă de mână pe Marie și o aduse în fața părinților săi.

–Aș vrea să v-o prezint pe Marie Renault.

Franțuzoaica păru agitată, dar după o privire rapidă și vicleană, doamna Morgan o îmbrățișă.

–Bun venit, copilă, spuse ea cu accentul galez melodios.

Radiind, Marie o îmbrățișă la rândul ei. Apoi, doamna Morgan se întoarse către Jocelyn.

–Știu că nu este ceea ce sunteți obișnuită să aveți, milady, dar am fi onorați dacă, împreună cu soțul dumneavoastră, ați dori să luați ceaiul cu noi, spuse ea.

–Onoarea este de partea noastră, răspunse Jocelyn cu căldură.

Pentru cei șapte membri ai familiei Morgan, Jocelyn, David, Marie și vizitiul, abia dacă era suficient spațiu înăuntru, dar masa fu încântătoare. Ceainicele mari fură însoțite de pâine proaspătă, ceapă murată, brânză sfărâmicioasă și prăjituri cu afine delicioase, care fuseseră coapte în tavă. Așezat între părinții săi, Rhys râdea tot timpul, așa cum îi stătea bine unui tânăr, soldatul mohorât din spital rămânând doar o amintire.

Ciugulind dintr-o prăjitură cu afine, Jocelyn studia căsuța. Era extrem de curată, lemnăria ceruită contrastând plăcut cu pereții văruiți. În capătul celălalt al camerei, Hugh și cei trei frați mai mici stăteau cocoțați pe un cufăr din lemn sculptat ce părea vechi de secole. Lângă acesta, o biblie uzată ocupa un loc de cinste pe raftul unei vitrine vechi din lemn de stejar. Ar fi putut fi fericită într-o astfel de casă, având alături bărbatul potrivit. Apoi zâmbi, nereușind să și-l închipuie pe Candover trăind în condiții atât de umile. Era aristocrat până în măduva oaselor.

Când veni timpul să plece, soții Morgan îi mulțumiră lui Jocelyn cu sinceritate pentru ceea ce făcuse pentru fiii lor. Din nou, se simți stânjenită. Făcuse atât de puțin, după părerea ei, iar ei erau atât de recunoscători.

–Sunteți sigur că nu doriți să vă însoțesc la Hereford, domnule? întrebă Hugh încet, în timp ce David o ajuta pe Jocelyn să urce în trăsură. Tatăl meu spune că mai sunt tâlhari în munți.

David clătină din cap.

–Nu e nevoie să-ți părăsești familia. Sunt doar vreo treizeci de mile până la Westholme și vom ajunge înainte de lăsarea întunericului.

–Foarte bine, milord, răspunse Hugh, părând bucuros că oferta lui fusese refuzată.

David urcă în trăsură lângă Jocelyn.

–Va trebui să-l învăț pe băiatul acesta să nu mă mai domnească atât, spuse el când trăsura se puse în mișcare. Îmi ia titlul mult mai în serios decât mine.

–E normal. Jocelyn zâmbi. Însemnătatea unui servitor depinde de cea a stăpânului. Nu-i așa, Marie?

Camerista ei, care acum stătea singură pe bancheta din fața lor, aprobă viguros din cap.

–*Mais oui*, milord. Sunteți etalonul nostru.

David păru amuzat, dar nu contrazise afirmația. Jocelyn se gândi că el nu avea să se ia niciodată prea în serios. Era încă un lucru care îi plăcea la el.

Vremea era uscată, drumul era bun și merseră cu viteză excelentă către Hereford. Schimbaseră caii pentru ultima dată și erau undeva la granița dintre Țara Galilor și Anglia când tâlharii.

David picotea în trăsură. Deși își recăpătase mișcările normale, puterea și energia erau încă scăzute și dormea mai mult decât de obicei. Își dădu seama că sunt atacați când auzi o voce urlând.

–Dați-vă jos și dați tot ce aveți!

Intră în alertă, auzind împușcături asurzitoare. Trăsura se opri brusc, mai, mai să se răstoarne. Marie fu aruncată în partea cealaltă a vehiculului. La timp, David o prinse înainte de a se ciocni de Jocelyn.

–Jos! Însoți comanda de o împingere puternică, forțându-le pe femei să se culce la podea.

Pe fereastra din stânga văzu doi călăreți cu eșarfe legate peste față și cu pistoale în mâini. O voce necunoscută dădea ordine din față. Cel puțin trei atacatori, poate mai mulți.

Era mai bine să se lase jefuiți? Respinse gândul pe loc. Cu două tinere atrăgătoare în trăsură, cooperarea supusă putea fi o politică dezastruoasă.

Alternativa era să lupte, iar David învățase pe propria piele că în luptă, fiecare secundă conta. Era timpul să acționeze acum, în timp ce caii nechezau și se agitau în hamuri, ocupând atenția tâlharilor și a vizitiului.

–Rămâneți culcate. Nu coborâți din trăsură. Ca măsură de precauție, își pusese cele două pistoale în buzunarul de la ușa sa înainte de a pleca din Londra. Le scoase, împreună cu praful de pușcă și gloanțele de rezervă, apoi ieși pe ușa din dreapta, afară din raza vizuală a atacatorilor.

Odată ajuns afară, se aruncă imediat la pământ și se târî sub spatele vehiculului care se balansa. Rugându-se să nu fie călcat de roată, amorsă și ridică piedica celor două pistoale. Reîncărcarea avea să dureze secunde prețioase, deci trebuia să spere că primele două focuri aveau să fie suficiente pentru a pune tâlharii pe fugă. Nu avea să primească ajutor de la vizitiu, ale cărui mâini erau ocupate cu strunirea cailor panicați.

Cu armele pregătite, înaintă până când avu vizibilitate bună asupra celor doi atacatori. I se opri sângele în vene când cel dinspre el sări de pe cal și îi aruncă frâiele partenerului lui. Cu pistolul armat, acesta deschise ușa trăsurii. David țintă, dar înainte să apuce să tragă, tâlharul o târî afară pe Marie care țipa.

–Hai aici, scumpo, mârâi el. Sunt sigur că ai ceva ce ne poate fi de folos. Uitându-se înăuntru, făcu ochii mari. Hei, Alf, am nevoie de ajutor. Mai e o afurisită aici, chiar mai bună.

David fu orbit de mânie, dar nu-l putea împușca pe ticălos fără să o pună în pericol pe Marie. Cu dinții încleștați, ridică un pistol și trase un glonț în cel de-al doilea atacator. Acesta urlă răgușit când cămașa i se înroși de sânge.

Din față apăru cel de-al treilea tâlhar, îmboldindu-și calul.

–Ce mama naibii se întâmplă aici? strigă el.

Cu mintea limpede, David folosi cel de-al doilea pistol pentru a-l doborî pe acesta de pe cal. Panicat, animalul fugi. Calul celui care o ținea pe Marie se smuci și o luă și el la goană. În debandada creată, rănitul fugi să-și salveze viața, lăsându-l pe cel de-al treilea fără mijloc de scăpare.

Știind că acesta avea să fie la fel de periculos ca un mistreț încolțit, David sări în picioare, încercând să reîncarce un pistol, pentru a-l împușca pe tâlhar înainte să-i facă rău cameristei. Cu ochii scăpărând de frică, bărbatul se retrase cu spatele peste drum, ținând într-o mână pistolul și cuprinzând cu cealaltă gâtul lui Marie, pe care o folosea drept scut. Era o brută musculoasă și probabil îi putea frânge gâtul dintr-o mișcare, dacă încerca. David renunță la atac, nedorind să o pună în pericol.

Oprindu-se, deveni o țintă ușoară. Tâlharul ridică pistolul și ochi direct către inima lui David. Rugându-se pentru un miracol, plonjă într-o parte. Când se izbi de pământ și se rostogoli, auzi o împușcătură asurzitor de aproape, dar nu fu lovit de glonț.

În schimb, tâlharul urlă și căzu pe spate. Marie profită de ocazie pentru a se elibera din mâinile lui și se adăposti în spatele trăsurii.

David se ridică în picioare și o văzu pe Jocelyn stând în ușă, cu un pistol fumegând în mâinile tremurătoare. Trăgând din unghi diferit, îi salvase pe tovarășii săi de călătorie, dar era extrem de palidă, la un pas de a leșina.

Tâlharul rănit nu mai reprezenta o amenințare, iar vizitiul potolise caii, astfel că David își putu îmbrățișa soția care tremura.

–Bună treabă, fata mea dragă!

Ea se prinse de el, în vreme ce teroarea pe care abia avusese timp să o simtă o năpădea în valuri de greață. Cunoscuse soldați toată viața, fusese legănată pe genunchii unchiului său militar, dansase și flirtase cu ofițeri și le ascultase poveștile de război. Dar nu mai văzuse un soldat în acțiune până atunci.

Era uimită de violența rapidă și precisă a lui David. Pentru prima dată, își dădu seama cu adevărat că prietenul său cu privire zâmbitoare și înțelegere tăcută era un războinic, capabil să se miște cu forța și viteza unui leopard în atac.

Era totodată și un conducător, prin simpla putere a curajului și a prezenței sale. Își adăposti fața în umărul lui, cutremurându-se la amintirea momentului terifiant când tâlharul, cu o furie oarbă, ațintise arma asupra lui David. Până atunci, fusese paralizată de iuțeala evenimentelor, dar văzându-l în pericol, trebuise să acționeze. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi întârziat chiar și o secundă? Imaginea mentală a lui David întins la pământ, sângerând de la o rană care de data asta ar fi fost cu adevărat fatală, îi făcu rău.

–Nu mi-am dat seama că poți mânui arma atât de bine, murmură el. De unde ai avut pistolul?

–Tatăl meu m-a învățat să trag și am întotdeauna două pistoale în trăsură, spuse ea poticnit. Dar nu aș fi putut reacționa dacă nu dădeai tu exemplul.

O îmbrățișă mai strâns.

–Indiferent de motiv, ai fost foarte curajoasă.

Ea închise ochii, în timp ce mângâierea lui îi liniștea nervii agitați. Nu era prima dată când se atingeau, dar simțea ceva fierbinte înăuntrul ei, poate o reacție la atac.

Dorea să-l îmbrățișeze pentru totdeauna. Dorea să-l sărute, să se întindă lângă el...

Alarmată, își dădu seama că dorința se împletea cu șocul și cu teama resimțite. Atracția crescuse treptat și în momentul acela era gata să izbucnească. Îl dorea pe David cu o putere care depășea tot ceea ce simțise vreodată pentru un alt bărbat.

Umezindu-și buzele, se uită la el. Privirile lor se întâlniră și David rămase nemișcat. Apoi îi ridică bărbia cu un deget și își apăsă buzele peste ale ei.

Gura ei se deschise sub sărutarea lui și Jocelyn fu cuprinsă de un curent de energie, arzându-i simțurile și învălmășindu-i mintea. O mai sărutase o dată când delira și ea se întrebase cum ar fi sărutul lui atunci când e deplin conștient. Acum știa și experiența era zdrobitoare.

Închiseră ochii și, preț de câteva clipe prețioase, ea nu mai gândi, nu se mai îndoi de nimic, pur și simplu există. Avea parte de putere, de un port sigur...

Nu. Porturile sigure erau o iluzie periculoasă. Deschise ochii, dorind să scape de intimitatea înfricoșătoare a atingerii lui.

Simțind schimbarea în reacția ei, David puse capăt sărutului, cu o privire întrebătoare. Jocelyn nu avea idee ce se citea pe fața ei, dar el îi dădu drumul și se îndepărtă, cu obișnuita lui expresie calmă și detașată.

Jocelyn își aranjă părul cu mâini tremurătoare, ca și cum astfel și-ar fi putut recăpăta autocontrolul.

–Tâlharii sunt morți?

David merse la cel pe care îl împușcase el și îngenunche, verificându-i pulsul.

–Acesta da.

Părând ostenit, se duse la celălalt tâlhar și îi dădu jos masca, descoperind o față tânără, dar aspră. Bărbatul era inconștient de la căzătură și rana de la umăr sângera, dar respirația era puternică.

–Acesta probabil va supraviețui până la spânzurătoare.

Jocelyn răsuflă cu zgomot, deși nu fusese conștientă că își ținuse respirația.

–Mă bucur că nu l-am omorât, deși probabil ar fi meritat-o.

David ridică privirea.

–Și eu mă bucur. Crima pătează sufletul, indiferent cât de justificată ar fi. Vocea îi era sumbră.

–Am făcut ceea ce era necesar. Dumnezeu va decide dacă am făcut ce era drept.

Coborând privirea, David scoase o batistă și începu să bandajeze strâns rana tâlharului.

Jocelyn îl urmări în tăcere, incapabilă să-și ia privirea de la el. Deși nu arăta diferit, percepția ei asupra lui se schimbase radical. Nu vedea în el gentlemanul elegant, ci trupul musculos, puterea perfect controlată. Era complet conștientă de puterea sa pur masculină și nu mai fusese niciodată atât de conștientă că era femeie.

–Milady?

Scoasă din reverie, se întoarse și o văzu pe Marie care luase o ploscă de coniac din trăsură și i-o oferea stăpânei sale. Jocelyn reuși să zâmbească.

–Bea tu prima. Tu ești cea brutalizată de bestia aceea.

Fără să se încurce cu manierele politicoase, Marie duse plosca la gură și luă o dușcă sănătoasă. Se înecă puțin, dar mâinile îi fură mai stabile când turnă băutura în capac, pe care îl folosea drept pahar, și i-l întinse lui Jocelyn, care înghiți ceva mai încet decât camerista ei. Închise ochii o clipă, simțind cum băutura o ardea pe interior.

–Ești bine? o întrebă Jocelyn, cu mintea mai limpede.

–Mai bine decât aș fi fost dacă nu îl împușcați, milady.

O trecu un fior involuntar.

Jocelyn îi zâmbi.

–Dacă dorești să bei toată plosca și să te îmbeți cum plit, promit să trec cu vederea.

Marie chicoti.

–Nu e nevoie, dar voi mai lua o gură.

–Jocelyn, poți să ții caii pentru ca eu și vizitiul să-l urcăm pe individ în trăsură? strigă David. Trebuie dus la închisoarea din Hereford.

Jocelyn prinse de căpăstru calul din stânga, mângâindu-l pe bot. Căldura emanată de patruped era foarte liniștitoare după haosul atacului.

Cu greu, David și vizitiul aruncară cadavrul unuia dintre tâlhari pe acoperișul trăsurii, apoi îl puseră pe cel rănit pe bancheta din spate. Nedorind să stea lângă el, Marie alese să i se alăture vizitiului, pe capră. Ultima parte a călătoriei către Hereford fu liniștită. David supraveghe cu atenție prizonierul, cu pistolul încărcat la îndemână, dar bărbatul nu își recăpătă cunoștința.

Jocelyn se retrase încordată în colțul său, cu gândurile în dezordine. Însemnase ceva acel sărut? Înclina să creadă că nu. Scrisorile schimbate cu mătușa sa Laura de-a lungul anilor o lămuriseră că exista o conexiune întunecată între violență și pasiune.

Extenuată de munca de infirmieră după asediul de la Badajoz, Laura își vărsase toată groaza provocată de ceea ce văzuse, explicând că dacă orașul ceda ușor în fața atacului armatei, de obicei era tratat cu milostenie. Dar dacă atacatorii fuseseră forțați să ducă o luptă îndelungată și costisitoare, după logica barbară a războiului orașul era făcut una cu pământul atunci când îl cucereau, clădirile jefuite și incendiate, locuitorii măcelăriți și violați. Badajoz fusese o astfel de victorie însângerată a britanicilor, iar Wellington își lăsase oamenii să-și răzbune pierderile timp de două zile și două nopți. Violurile și crimele se împletiseră ca sforile unei funii de spânzurătoare.

Experiența periculoasă prin care trecuseră era un ecou slab al luptei eterne dintre amenințarea morții și pasiunea pentru viață. David îi salvase de la necaz, iar apoi o sărutase. Un impuls masculin trecător, satisfăcător și imediat uitat.

Reacția lui Jocelyn era cu siguranță izvorâtă din același amestec supărător, neînțeles, de frică și de bucurie a supraviețuirii, dar, ca orice femeie, nu avea să uite prea repede. Îmbrățișarea însemnase o percepere fizică intensă a bărbatului care se întâmpla să fie soțul său. Era extrem de conștientă că umărul lui David îl atingea pe al ei și că îl dorea la modul cel mai antic și primitiv. Închise ochii, parcă învinsă de atac, și se rugă să își revină din această nebunie înainte de a ajunge la destinație.

capitolul 24

Când ajunseră la Hereford, David le instală pe cele două femei într-un salon privat la Green Dragon, apoi plecă să dea tâlharul pe mâna justiției. Jocelyn și Marie băură un ceai înviorător, iar la întoarcere maiorul o găsi pe Jocelyn destul de calmă.

–Ce se va întâmpla cu tâlharul? întrebă ea, oferindu-i o ceașcă de ceai.

–Juraţii au o întâlnire aici în Hereford, deci va fi judecat repede, spuse el, refuzând ceaiul printr-un gest al mâinii. Probabil peste o săptămână.

–Vom fi chemați ca martori ai atacului?

–Nu va fi necesar. Eu și vizitiul putem depune mărturie mai bine decât tine și Marie. Întrucât nu are antecedente, voi cere clemență. Tâlhăria la drumul mare este o infracțiune capitală, desigur, dar influența titlului meu ar trebui să ajute și astfel îl vor deporta, în loc să îl ducă la spânzurătoare. David se plimbă prin salon, incapabil să-și ascundă nerăbdarea. Este timpul să mergem. Aș vrea să ajungem la Westholme înainte de căderea nopții.

–Desigur. Jocelyn își luă șalul și săculețul de mână, dându-și seama că el îi evita la fel de mult privirea pe cât o evita ea pe a lui. Dacă nu reușeau să uite această intimitate stânjenitoare, aveau să petreacă un sejur neplăcut în Herefordshire.

La patruzeci și cinci de minute de orașul Hereford, David începu să dea semne de tensiune.

–Recunoști locurile? întrebă Jocelyn.

El aprobă din cap.

–Aproape am ajuns. Cea mai veche parte a moșiei se află într-o buclă a râului Wye, deși cu timpul s-au mai adăugat pământuri.

Trăsura încetini și vira între un stâlp de piatră și un chioșc gol. În lumina slabă, vizitiul înaintă pe o alee lungă cu copaci deși și noduroși.

–Ce copaci sunt aceștia, David? se interesă Jocelyn. Nu îi cunosc.

–Castani spanioli, mai bătrâni de două sute de ani, răspunse el, fără a se întoarce de la fereastră. Această alee are aproape o jumătate de milă.

Trupul lui era încordat ca un arc. Cu o zi înainte, ea și-ar fi pus mâna peste a lui pentru a-și manifesta compasiunea față de sentimentele sale legate de reîntoarcerea la căminul de mult pierdut. Acum, nu îndrăznea să îl atingă.

Când se opriră în fața casei, David coborî din trăsură cu o expresie întunecată.

Jocelyn îl urmă, privind cu interes structura haotică. Casa fusese extinsă în stiluri variate, dar piatra locală, cu o tentă caldă de roșu, îmbina toate secțiunile. Deși îi lipsea grandoarea conacului Charlton, era frumoasă, iar dealurile din jur și pădurile erau într-adevăr încântătoare, așa cum promisese David.

Locurile fuseseră crunt neglijate însă. Observând mișcare cu colțul ochiului, ea văzu câteva căprioare care scăpaseră din parc și ciuguleau acum tufișurile în voie.

David părea să fie cu mintea departe, iar Jocelyn putea doar să ghicească la ce se gândea.

–Intrăm? propuse ea, abia atingându-i mâneca.

Trezit din visare, el aprobă din cap și urcară scările largi. David bătu la ușă cu ciocănelul în formă de cap de leu. Sunetul reverberă sinistru.

–Știau că venim azi? întrebă Jocelyn, în timp ce așteptau să le deschidă cineva.

El privi fațada clădirii.

–Am trimis un mesaj, dar după cum arată locul, Westholme nu prea mai e populat.

După câteva minute de așteptare, ușa se deschise și apăru un bărbat de vârstă mijlocie, cu un început de chelie. Un zâmbet larg îi apăru pe față.

–Domnul David! Bine ați venit acasă.

Făcu o plecăciune adâncă.

–Sau mai bine zis, Lord Presteyne. Toți din casă v-au așteptat întoarcerea cu nerăbdare.

Intrând într-un hol înalt, David se uită la bărbat, apoi exclamă.

–Stretton, pe onoarea mea! Tu ești majordom acum?

Bărbatul se înclină din nou.

–Am onoarea, domnule.

–Îți amintești lupta cu fratele meu de care îți spuneam? îi explică David lui Jocelyn. Stretton a fost unul dintre valeții care m-au salvat. Este o plăcere să văd un chip familiar, îi spuse el majordomului. Nu m-am gândit că mă va recunoaște cineva. Mă bucur să văd că ai avansat.

Îi întinse mâna. După un moment de ezitare, majordomul i-o strânse cu putere. Jocelyn se gândi că pe viitor cei doi se vor păstra în limitele rolurilor de stăpân și servitor, dar în acea zi, recunoașterea învinsese protocolul.

–Aceasta este soția mea, Lady Presteyne, și camerista domniei sale, *mademoiselle* Renault, continuă David. Sper că ne-au fost pregătite camerele?

–Da, domnule, dar mă tem că nu veți găsi lucrurile așa cum ar trebui să fie. Fratele dumneavoastră, răposatul lord, nu a cheltuit bani pentru gospodărie. De asemenea, tuși Stretton delicat, din cauza... înclinațiilor lordului Presteyne și ale domnului Timothy, a fost dificil să convingem fete tinere, decente, să vină să lucreze aici.

–Ești singurul servitor care a mai rămas? întrebă David, arcuindu-și sprâncenele.

–Nu chiar, domnule. Avocații nu au dorit să angajeze personal nou înainte de sosirea dumneavoastră, dar soția mea, care gătește bine, este în bucătărie și câteva fete din sat vin în fiecare zi să ajute la curățenie. Majordomul oftă. Mă tem că va dura ceva timp pentru a orândui casa.

Jocelyn se uită împrejur, observând simplitatea lemnăriei și starea șubredă a mobilei. Aerul general de neglijare era suficient pentru a face orice majordom serios să își ceară scuze.

–Mă bucur că bucătăria funcționează. Poate să ne prepare soția ta o cină ușoară în, să zicem – David se uită întrebător la Jocelyn –, o jumătate de oră?

Ea aprobă din cap, bucuroasă că avea ocazia să se odihnească și să se aranjeze.

–Se face.

Stretton sună un clopoțel de trei ori, probabil un semnal convenit cu soția sa, apoi îi conduse pe David și Jocelyn la etaj.

Dormitorul ei era la fel de ponosit ca și restul casei, dar proporțiile erau grațioase, iar perdelele și așternuturile uzate fuseseră spălate recent. Stătuse la hanuri mult mai urâte.

Marie fu mai puțin înțelegătoare, bolborosind în barbă în franceză în timp ce despacheta pentru stăpâna sa.

Jocelyn se opri la o fereastră pentru a studia proprietatea. Casa era amplasată pe o ridicătură care îi oferea o priveliște încântătoare asupra câmpurilor și a pădurilor, acum strălucind în lumina aurie a soarelui la apus. Curbura râului Wye se zărea la jumătatea distanței. Deși peisajul nu era la fel de impresionant ca și cel din munții galezi la vest, era foarte primitor. Nu era de mirare că David dorise să se întoarcă la Hereford când delirase.

Avea să fie un stăpân bun, asemenea tatălui său. Mai puțin ostentativ ca stil, dar cunoscând recoltele și oamenii, făcându-și timp să împartă o carafă de bere

cu un angajat și fără să-i fie frică să își murdărească mâinile dacă trebuia să facă ceva.

Zâmbind la o asemenea imagine, exploră restul camerelor. La stânga, găsi un salon mic într-un colț al casei, cu vedere pe două părți. O altă ușă ducea la o cameră de garderobă spațioasă, care conținea câteva dulapuri goale. Deschise ușa din celălalt capăt și descoperi încă un dormitor. Bagajele lui David se aflau lângă pat, deși, din fericire, el nu se afla în cameră.

Închise repede ușa. Desigur că li se pregătiseră apartamentele stăpânilor. Se gândi să verifice dacă ușa are încuietoare, apoi se certă singură. Avea să fie în siguranță aici, așa cum fusese și în propria ei casă.

Întrebarea era, dată fiind reacția ei alarmantă față de propriul soț, dacă el avea să fie în siguranță.

David înghiți în sec când Jocelyn i se alătură în salonul de lângă sufrageria familiei.

Proaspătă ca o floare de primăvară, se schimbase într-o rochie verde de muselină care îi scotea în evidență nuanțele de verde ale ochilor și îi descopereau gâtul zvelt și o parte ademenitoare a umerilor de culoarea laptelui. Judecând după zâmbetul ei, își revenise în urma atacului. Pe drumul către Hereford fusese încordată ca un arc.

Reamintindu-și sieși că un gentleman nu trebuia să privească mai jos de fața unei doamne – sau cel puțin nu trebuia să fie prins astfel –, îi trase un scaun. Stretton le aranjase locurile alături, nu la capetele opuse ale mesei. Conversația peste o masă lungă de doi metri tindea să fie limitată.

–Dacă aș fi știut în ce stare este casa, nu ți-aș fi cerut să vii cu mine, spuse David, luând loc.

Ea râse.

–Este un palat în comparație cu casa în care am locuit împreună cu unchiul și mătușa mea în Fuente Guinaldo.

–Am uitat că ești o veterană călită a Peninsulei. Se întrebă dacă lucrurile ar fi stat altfel dacă s-ar fi întâlnit atunci. Poate inima ei ar fi fost mai disponibilă? Desigur, cu doi ani înainte el nu avea alte planuri decât să moară pe câmpul de luptă și, probabil, nu ar fi îndrăznit să o curteze.

Trecuse mult timp de la ceaiul familiei Morgan, astfel că nu întârziară să mănânce. Așa cum spusese majordomul, soția lui gătea bine, iar mâncarea era consistentă și satisfăcătoare.

–Mâncare bună și vinuri excelente, remarcă Jocelyn după ce farfuriile fură luate.

–Nu mă surprinde, spuse David fără entuziasm. Cred că și caii sunt la fel de buni. Se pare că ultimul lord a cheltuit o grămadă de bani pe propriile plăceri și a ignorat restul în totalitate.

Jocelyn alese o piersică proaspătă din bolul cu fructe și începu să curețe coaja pufoasă cu un cuțit subțire și ascuțit.

–Casa nu a mai avut nici o stăpână de la plecarea mamei tale?

–Câțiva ani, nu. Fratele meu mijlociu, Roger, a fost însurat, dar locuia mai mult la Londra decât aici. Nu au avut copii, iar văduva lui s-a recăsătorit de atunci. Și Wilfred a fost căsătorit, dar soția lui a murit la naștere cu mulți ani în urmă, la fel și copilul, iar el nu a mai găsit o altă femeie suficient de disperată pentru a-l lua de soț.

–Sunt bani destui pentru a te ocupa de tot ce este nevoie aici? Tăie o felie de piersică zemoasă și o savură cu plăcere evidentă.

–Rowley așa crede, dacă fac economii și investesc și ultimul bănuț în proprietate, spuse el, dorindu-și să sărute buzele cu aromă de piersică. Îmi va lua ani de zile să le pun

pe toate la locul lor, dar se poate face, și asta este tot ce contează. Învârti absent vinul în pahar, gândindu-se la copilăria lui la Westholme. Au fost mai multe momente bune decât rele. Nu cred să existe o slujbă care să-mi facă mai mare plăcere.

–Să vorbesc cu Stretton să angajăm niște fete în casă? Acum că frații tăi nu mai sunt, nu ar trebui să fie dificil să găsim femei care să lucreze aici.

–Ar fi de mare ajutor, dacă nu te deranjează.

Ea zâmbi.

–Îmi place să angajez oameni și să dau ordine. Chiar tu ai spus că sunt una dintre cele mai descurcărețe femei pe care le-ai cunoscut.

–A fost mai degrabă un compliment. Nu înțelesese niciodată cum unii bărbați erau atrași de femei neajutorate ca niște pui de găină.

Preț de o clipă, o conștientizare intensă plană deasupra lor.

–E cea mai ciudată zi de naștere pe care am avut-o până acum, spuse ea la întâmplare, lăsând privirea în jos.

–Dumnezeul mare, chiar azi împlinești faimoșii douăzeci și cinci de ani? De ce nu mi-ai spus? exclamă el. Știam că e în perioada aceasta, dar nu îmi aduc aminte să-mi fi spus data exactă. Data de 20 august. Va trebui să țin minte pe viitor.

Deși, probabil, era prostesc să facă referire la un viitor în condițiile în care căsătoria lor urma să dispară asemenea ceții de dimineață. Se întrebă dacă aveau să se întâlnească ocazional în Londra, salutându-se politicos din cap, sau poate avea să își scrie o dată pe an, ca și cum nu ar fi fost la un moment dat, pentru o scurtă perioadă de timp, soț și soție.

–Westholme are o pivniță faimoasă de vinuri și sunt sigur că asta include și șampania, zise el, amintindu-și

că mariajul nu fusese încă anulat. Coborâm să vedem ce a mai lăsat Wilfred?

–Arată-mi drumul. Înghiți ultima bucată de piersică. Mai bine sărbătorim o aniversare cu șampanie, decât cu tâlhari și gloanțe.

capitolul 25

Stretton aduse două sfeșnice cu lumânări, un tirbușon și două pahare și îi conduse către pivnița de vinuri.

–Pentru partea aceasta din Westholme nu sunt necesare scuze, îi informă majordomul, descuind ușa masivă armată cu benzi de fier. Am avut ordine ferme din partea defunctului Lord Presteyne ca pivnița de vinuri să aibă prioritate în fața sarcinilor generale. Am devenit expert în hrănirea vinului de Bordeaux. Tonul său sarcastic dădea de înțeles că și-ar fi putut folosi timpul mult mai bine.

Când Stretton deschise ușa, David scoase un fluierat.

–Nici Prințul Regent nu s-ar rușina cu o astfel de pivniță.

Luă unul dintre sfeșnice, lăsându-l celălalt majordomului pentru a lumina drumul pe scările întunecate.

–Te poți întoarce la treburile tale. Eu și Lady Presteyne vom explora pivnița singuri.

Stretton îi dădu lui Jocelyn cele două pahare de vin, apoi plecă. Ridicând sfeșnicul pentru a vedea pe unde calcă, David o invită pe Jocelyn înăuntru, cu un gest curtenitor.

–Bun venit în ceea ce a fost, cu siguranță, partea preferată a lui Wilfred din Westholme.

–Dumnezeule! exclamă ea, intrând în aerul rece și uscat. Cred că depășește pivnița de vinuri de la Charlton. N-aș fi crezut că e posibil așa ceva.

Și David era impresionat. Multe locuri păreau mai mari în copilărie decât la maturitate, dar nu și pivnița de vinuri de la Westholme. Locul era imens, cu rânduri peste rânduri de butoaie. Deasupra fiecăruia atârna un afiș pedant pe care scria data, calitatea și originea vinului dinăuntru.

De-a lungul pereților erau rafturi pline cu sticle, atent înclinate pentru a păstra dopul umed, iar într-un colț se afla o masă de lucru lângă un dulap în care erau probabil dopuri de plută, sticle și pâlnii.

Jocelyn se îndreptă spre cel mai apropiat culoar, zgomotul pașilor săi fiind atenuat de stratul gros de rumeguș care acoperea podeaua.

–Locul acesta e mai curat decât sala de operații de la spital.

–Din păcate așa este. El o urmă. Până și rumegușul este proaspăt, așa cum impun toți viticultorii serioși. Cred că îi lua ceva timp lui Stretton să se ocupe de asta.

–Ce a vrut să spună cu hrănirea vinului de Bordeaux? Îl privi peste umăr. Umărul său gol, îmbietor. Îmi imaginam că îi aruncă bucăți de pâine și brânză.

El chicoti.

–Vinul de Bordeaux nu este foarte bogat, astfel că se recomandă adăugarea ocazională de mici cantități de coniac bun, franțuzesc în butoi. La fel se face adesea și cu burgundul, în vreme ce, uneori, se adaugă lapte proaspăt muls pentru a îndulci vinurile albe.

–De unde știi atât de multe despre vinuri? întrebă ea curioasă, urmărind cu degetele doagele de stejar ale unui butoi cu vin de Xeres.

–Vinul a fost un fel de hobby pentru tatăl meu. De aceea e pivnița atât de mare. Obișnuia să mă aducă aici și să-mi explice cum se pun sticlele pe raft, cum se slăbesc vinurile prea aspre și alte trucuri asemenea. Lui David îi plăcuseră acele incursiuni cu tatăl său, dar se cutremură când își aminti un eveniment de-a dreptul sinistru.

–Ți-e rece? întrebă Jocelyn, observându-i reacția.

–Mi-am amintit doar când m-a închis Wilfred aici. Nu m-au găsit până a doua zi, când majordomul a coborât pentru vinul de cină.

–Ce lucru îngrozitor! exclamă ea șocată. Câți ani aveai?

–Opt sau nouă. Nu a fost chiar atât de rău. Era și una dintre pisicile de la bucătărie închisă aici. Mi-a ținut de urât. Îl ajutase să nu înnebunească în întuneric, punându-i-se în poală și torcând. De atunci îi plăceau felinele – și se ferise să afle frații lui asta, de teamă să nu ucidă pisicile din bucătărie și din hambar dacă ar fi aflat că astfel îl puteau supăra.

Jocelyn mîji ochii.

–Îmi pare rău că nu am fost eu cea care l-a împușcat pe Wilfred. Mi-ar fi făcut plăcere.

–Mai bine să fie acest păcat pe umerii lui Timothy. Își reluă cercetarea. Avem o rezervă bună de cidru de Westholme. Mă bucur să văd ca s-a păstrat tradiția.

–Aveți o presă de cidru pe moșie?

–Da, Herefordshire este recunoscut pentru cidru. La Westholme avem hectare întregi de livezi de meri. Lovi ușor un butoi. Astea sunt pentru servitori. Puteau să aleagă între cidru și bere slabă la masă și, când eram mic, alegeau aproape întotdeauna cidru. Vrei să guști?

Ea întinse un pahar.

–Te rog.

Răsuci robinetul și Jocelyn colectă o cantitate mică de cidru maroniu și limpede în fiecare pahar. Gustă și David. Aroma bogată de măr îi aduse aminte numaidecât de copilărie, de zilele frumoase de toamnă când se făcea prima presare a cidrului. Această ocazie fusese întotdeauna motiv de sărbătoare la moșie, cu dansuri și ospețe în livadă. Se hotărî să reinstituie acest obicei dacă Wilfred îl descurajase. După o înghițitură precaută, Jocelyn termină restul paharului dintr-o suflare.

–E bun. Nu e prea dulce și are exact atâta alcool cât să îl facă interesant. Privirea ei se îndreptă spre pivnița de vinuri. Nu va trebui să mai cumperi vreodată vin nici dacă trăiești o sută de ani.

–Cred că vinurile valorează o avere. Dacă le-aș vinde aș putea strânge niște bani pentru moșie.

–Atâta timp cât nu vinzi tot, spuse Jocelyn, puțin surprinsă. Tatăl meu obișnuia să spună că vinul bun este distincția mesei unui gentleman.

–Voi păstra suficient cât să-mi păstrez reputația. Acum, unde o fi șampania? Sau crezi că era o băutură prea frivolă pentru Wilfred?

–Poate pe un raft de pe perete?

Ce-i drept, un raft întreg era dedicat șampaniei. El studie opțiunile, lumina ametitoare a lumânărilor alunecând peste rândurile de sticle.

–Al naibii să fiu dacă știu care e cea mai bună. Va trebui să presupun că Wilfred nu ar fi ținut nimic care să nu fie de primă clasă. Doamnă, alegeți.

–Asta, spuse ea, lovind ușor o sticlă, după ce se gândi puțin.

El puse sfeșnicul pe o masă de lucru din apropiere, apoi deschise șampania. În ciuda grijii lui, vinul țâșni din sticlă când sări dopul. Râzând, Jocelyn îi întinse paharele.

–Sunt sigură că un purist ar fi oripilat să ne vadă bând din pahare pentru cidru, dar nu voi spune nimănui, dacă păstrezi și tu secretul.

–Așa facem. După ce turnă vinul spumant, ridică paharul în cinstea ei. La mulți ani, fata mea dragă. Îți doresc ca anul care vine să fie așa cum îți poftește inima.

Sorbi șampania dintr-o singură înghițitură prelungă, gândindu-se că dacă n-ar fi existat termenul acestei aniversări, nu ar fi cunoscut-o.

–Ahhh… făcu Jocelyn încântată după ce termină băutura. Cidrul a fost bun, dar prefer șampania.

–E destulă cât să te scalzi în ea, dacă dorești.

–Ar fi o mare risipă! Întinse paharul pentru încă un rând. În lumina slabă, părul ei părea închis la culoare, cu excepția reflexelor roșcate ce scânteiau la lumina lumânărilor. Deși aerul era rece, pielea ei nu părea înfrigurată, atât cât se vedea din decolteu. Cât despre el – nu îi era frig deloc. Dimpotrivă. Încălzit și puțin nechibzuit, reumplu paharele.

–Uneori, seara târziu la popota ofițerilor, când bărbații încep să se prostească, ne încrucișam brațele în timp ce beam din pahare în cinstea cuiva. Zâmbi. Probabil ca să nu cădem. Ritualul presupunea să golești paharul dintr-o singură înghițitură.

–Sună interesant. Jocelyn ridică brațul drept și îl încolăci pe după al lui. Diferența de înălțime o făcu să râdă. Ești prea înalt, domnule.

–Între un bărbat și o femeie se pot face întotdeauna ajustări. Se aplecă puțin pentru a reduce din diferență. În mod ciudat, deși ea îl considera prea înalt, el nu o găsea prea scundă. Era... exact cum trebuie.

–În cinstea ta, milady, spuse el, privind-o în ochi.

Râsul ei se stinse și îl urmări cu ochi mari și vulnerabili, în timp ce își sorbeau amândoi băuturile.

Bulele care-l pișcau de limbă păleau în comparație cu fierbințeala din sânge în timp ce inhala parfumul de iasomie, șampanie și femeie. Erau atât de apropiați, încât falduriile rochiei sale de muselină se frecau de coapsele lui.

Cu pulsul accelerat, el luă cele două pahare și le puse cu grijă pe masă, lângă sfeșnic. Apoi, cu și mai mare grijă, îi prinse fața în palme și o sărută tandru. Ea expiră cu un murmur și se retrase doi pași în spate, până când se lipi de perete, însă buzele ei moi erau primitoare, iar brațele i se deschiseră și apoi se odihniră pe ale lui.

Limbile li se atinseră și pulsul lui accelera până ajunse se semene cu bătăile unei tobe de luptă.

–Ai gust de piersici și de șampanie, șopti el, plimbându-și degetele prin părul ei și scoțând agrafele care îl țineau prins. Una după alta, agrafele căzură la pământ cu un sunet ascuțit până când părul castaniu se revărsă în valuri peste umerii ei. Își afundă fața în părul mătăsos, îmbătat de mirosul iasomiei.

–Este... este greșit, șopti ea, în ciuda faptului că își arcui gâtul pentru ca el să-și poată trece buzele peste pielea albă și sensibilă.

–Suntem soț și soție, Jocelyn. Îi urmări curbura urechii cu limba. Cum poate să fie ceva greșit? Te dezgust?

–Nu. O, nu. Trase aer în piept. Dar... e vorba despre altcineva. Știai asta de când ne-am cunoscut.

Își mută atenția asupra celeilalte urechi și simți cum sânii ei se lipesc de el când inspira.

–Acest altcineva – cum aș putea să-i spun, de dragul conversației?

Ea închise ochii.

–Spune-i... ducele.

David își reprimă un oftat. Trebuia să fie un duce.

–Ești cu adevărat îndrăgostită de acest duce?

Mâinile lui alunecară de-o parte și de alta a trupului ei, urmărind formele suave ale taliei și șoldurilor în timp ce încerca să-i mângâie fiecare bucățică de piele.

–Puțin, da, spuse ea, cu glas gâtuit. Este... suficient.

I se păru interesant că voia să fie doar puțin îndrăgostită. Ulterior avea să se gândească din nou la acest lucru. Mâinile lui îi mângâiau spatele, un paravan între formele pline și moi și peretele aspru de piatră.

–Mi-ai spus odată că îi plac femeile experimentate. Dacă veți fi împreună, nu va fi dezamăgit, poate chiar furios, să descopere că ești mai puțin experimentată decât se aștepta?

După pauza pe care o făcu până să răspundă, își dădu seama că se gândise și ea la asta.

–Credeam că bărbații apreciază inocența, spuse ea nesigur.

–Depinde de bărbat și de circumstanțe. Îi cuprinse cu palmele sânii plini, încântători, frecându-i cu degetul mare până când sfârcurile se întăriră sub materialul rochiei. Ești o femeie pasională, Jocelyn. Ar trebui să înveți ce înseamnă asta.

Jocelyn deveni rigidă.

–Nu voi fi pasională! Mama mea a fost și ne-a distrus pe toți.

Durerea din glasul ei îi străpunse inima. Cu tandrețe îi mângâie părul și își frecă buzele de ale ei, delicat, neamenințător, până când se relaxă din nou.

–Îți jur pe Dumnezeu, șopti el, dacă permiți unui bărbat experimentat să te introducă pe tărâmul pasiunii când tu îl dorești mai mult decât te dorește el, el îți va pune stăpânire pe suflet, însă tu, pe al lui, nu. Asta îți dorești?

–Nu, niciodată, răspunse ea, pulsul accelerându-i sub buzele lui.

David trase de fundele care îi legau rochia la spate.

–Atunci trebuie să mă lași să îți arăt ce înseamnă pasiunea, pentru a fi mai puternică. Mai în siguranță.

Scoase un sunet între râs și plâns.

–Ești lipsit de scrupule.

–Desigur. Rochia odată desfăcută, el îi dezveli umerii, scoțând la vedere cămașa de corp cu borduri de dantelă.

–Sunt bărbat și te doresc, normal că sunt lipsit de scrupule, murmură el, văzând-o alarmată la gândul iubirii. Eu te doresc pe tine, iar tu dorești să fii educată. Sigur ne putem înțelege.

Avu nevoie doar de încă o clipă pentru a-i dezlega corsetul. Bărbatul înghiți în sec când acesta se desprinse de trupul ei, lăsând sânii moi să ia forma lor naturală, provocatoare. Dându-i jos cămașa, îi acoperi sânul cu gura, limba jucându-se cu sfârcul întărit.

–Încerci... încerci să mă derutezi, spuse ea, încercând să o spună pe un ton acuzator, nu exaltat.

–Așa e, replică el simplu, căldura respirației sale umplându-i distanța dintre sâni. Vreau să nu te gândești la nimic altceva decât la locul acesta, la prezent și la noi.

Îi supse celălalt sân în timp ce îi ridică fusta cu o mână, unghiile lui zgâriindu-i genunchiul. Apoi își strecură mâna între coapsele ei, mângâind-o cu blândețe în părțile ei intime.

Se simțise dezgustată și umilită când o examinase moașa, dar atingerea lui era diferită, atât de diferită încât îi înecă amintirile într-un val de căldură, umezeală și dorință. Se zvârcoli, fără a fi sigură dacă voia să scape sau încerca să se frece de degetele lui cunoscătoare. Își înfipse mâinile în talia lui, în căutarea unui sprijin.

Oare avea dreptate că trebuia să capete mai multă experiență pentru a avea șanse să-i mențină interesul lui Candover?

Dacă atingerea ducelui avea să o supună și mai mult decât a lui David, avea să fie de-a dreptul blestemată. Nu putea să gândească, nu putea.

–Este o greșeală, exclamă ea, cu o notă de disperare în glas. O greșeală teribilă.

El înmărmuri pe loc, cu privirea căutătoare.

–Chiar simți asta cu adevărat?

–Da, șopti ea, lacrimile șiroind în timp ce căldura și dorința îi răscoleau venele.

–Îmi pare rău, Jocelyn. Îndreptându-se, o cuprinse cu brațele, mângâindu-i spatele gol. Nu vreau să-ți fac ceva ce nu-ți place.

Trupul lui era o barieră caldă, puternică în fața lumii. Își ascunse fața în umărul lui, simțind materialul rece pe lângă fața ei înfierbântată, în timp ce inima îi bătea cu putere. Îi veni să-l muște și nu își putu da seama dacă

de furie sau din nevoia de a-l gusta, așa cum o gustase el. Să îl absoarbă până când aveau să devină un singur trup.

Închise ochii strâns, străduindu-se să se controleze.

–Nu... nu mi-a displăcut ce ai făcut, îngăimă ea, dar nu știu dacă e o dovadă de înțelepciune sau de nebunie să cedez în fața argumentelor tale.

Degetele lui îi mângâiară ușor ceafa, provocându-i fiori pe șira spinării.

–Nici eu nu știu sigur, spuse el pe un ton mucalit. Poate ar fi mai bine să te gândești la asta mai târziu, cu mintea limpede. Cu siguranță nu pot gândi clar când te țin în brațe.

Râse înecat, gândindu-se că, după acea noapte, avea să fie imposibil să-și mai imagineze o minte clară vreodată.

Adormi foarte greu în noaptea aceea, cu privirea pierdută în întuneric. Când conducea patrule pe teritoriu periculos, își perfecționase arta de a-și limpezi mintea, astfel încât fragmentele de informații să plutească, să se rotească și să se combine intuitiv pentru a-l îndruma pe el și pe oamenii lui prin pericol, către siguranță.

Acum încercase să facă același lucru cu Jocelyn. În tot acest timp, avusese impresia exasperantă că nu reușise să-i înțeleagă esența evazivă. În noaptea aceea, ea mai dezvăluise câteva piese lipsă din întreg. Se temea de pasiune, de iubire, și mama pe care spusese că abia și-o amintea avea de-a face cu toate astea. Majoritatea divorțurilor erau aprobate din cauză că femeile comiteau adulter flagrant și probabil acesta fusese și cazul părinților lui Jocelyn, distrugând familia în văpaia durerii și a scandalului.

Și totuși, în ciuda temerilor lui Jocelyn, era avidă de căldură și de iubire. Îi aducea aminte de un pisoi neîmblânzit care își dorea să se apropie, dar o lua la goană la prima mișcare. Cu toate acestea, trupul ei răspundea chiar și atunci când mintea ei se retrăgea. Trebuia să încerce

să o câștige prin pasiune și prietenie, fără a folosi vreodată cuvântul periculos „iubire". Era un mod ciudat de a-și curta nevasta, în special ținând seama că majoritatea femeilor râvneau la suspine dulci și la jurăminte, dar el avea să facă tot ce era necesar pentru a se apropia suficient de mult încât să creeze legături trainice.

Oftă și închise ochii, obosit după ziua lungă, plină de evenimente. Nu ar fi fost rău să își aducă aminte că fusese pe patul de moarte cu doar câteva săptămâni înainte.

Întorcându-se pe cealaltă parte și îmbrățișând o pernă, un substitut al naibii de slab pentru soția sa, se rugă să aibă dreptate cu privire la misterioasa Lady Jocelyn.

capitolul 26

Sângele înfierbântat îi aduse o noapte fără odihnă. Jocelyn se foi și se răsuci, alternând gândurile negre despre întâlnirea ei cu David cu disprețul față de sine pentru că se bucurase, ca o târfă nenorocită, de sărutările și mângâierile sale. Fusese întotdeauna de părere că avea un temperament ferm. Petrecuse ani de zile căutând atent bărbatul care să fie un partener de viață potrivit. Și acum că îl găsise, se lăsa tulburată de un altul.

Trebuia să recunoască faptul David era un bărbat excelent – bun, hazliu, prietenos și atrăgător pe deasupra. Dar asta nu îi dădea dreptul să își ofere trupul unui bărbat în timp ce mintea ei era la altul.

În mod paradoxal, pe când se ridică din pat, își dădu seama că David avusese dreptate să îi spună că trebuia să învețe ce era pasiunea, chiar dacă argumentul său fusese, fără îndoială, în propriul interes. Dacă voia să-și controleze corpul, trebuia mai întâi să îl înțeleagă.

În plus, gustând deja din cupa pasiunii, înțelese mai bine că ignoranța ei nu l-ar fi fermecat pe Candover. O considera eligibilă numai datorită statutului de femeie măritată, deci trebuia măcar să învețe cum să sărute.

Deși jenată de propria-i nerușinare, trebui să admită că i-ar fi făcut plăcere să mai ia câteva lecții de dragoste de la David.

Marie intră, aducând ceaiul pe o tavă. Jocelyn se gândi să nu uite să comande ciocolată, preferința ei pentru micul dejun.

–Cum e camera ta de la mansardă? întrebă ea, amestecând lapte în ceai.

Nu fu o întrebare potrivită.

–Nu seamănă cu Cromarty House, mărturisi Marie cu o expresie chinuită.

–Presupun că așa este. Jocelyn sorbi din ceai. Înveselește-te. Peste o săptămână, galezul tău va fi aici, să împartă cu tine exilul din civilizație.

–Ha! Unde a fost când am avut nevoie de el, când eram atacată de bandiți sălbatici? spuse camerista, indignată.

–Lordul Presteyne s-a dovedit capabil să ne protejeze pe toți, o atenționă Jocelyn.

Marie pufni.

–Ar fi fost mult mai romantic să fiu salvată de bărbatul meu, nu de al dumneavoastră.

Jocelyn se înecă cu ceaiul.

–Nu este bărbatul meu.

–Este soțul dumneavoastră, nu-i așa? Și dacă îl lăsați să scape, va fi o nechibzuință fără seamăn. Marie o privi pe Jocelyn ca o dădacă severă.

–Ajunge, *mademoiselle!* spuse Jocelyn cu o voce de gheață, trântind ceașca în farfurioară.

Uneori se gândea la avantajele de a avea servitori care să fie intimidați de stăpân, și acesta era unul dintre cazuri.

–Ce rochie purtați în dimineața aceasta, milady? întrebă Marie, deloc intimidată.

–Cea albastru-închis de muselină.

Jocelyn se aștepta să ajungă în locuri pline de praf în acea zi, astfel că trebuia să poarte ceva ce nu se murdărea ușor. Rochia de zi avea și un guler înalt, mai sever, lucru care se potrivea cu dispoziția ei.

Se îmbrăcă, apoi coborî, tremurând pe dinăuntru, nesigură cum avea să dea ochi cu David după intimitățile din noaptea precedentă.

–Lordul Presteyne a coborât? întrebă ea prudent, văzându-l pe Stretton.

–A ieșit foarte devreme, milady. Doriți să luați micul dejun?

Relaxându-se, Jocelyn comandă un ou fiert și pâine prăjită, apoi se așeză la masă și începu să lucreze la o listă cu întrebări pentru Stretton. Majordomul avea să fie un aliat capabil, dar avea nevoie de îndrumări cu privire la necesitățile lui David, cel puțin în primele faze de repunere pe picioare a gospodăriei.

Își terminase micul dejun și părăsea încăperea, când David intră în casă.

Cu cizmele de călărie și pantaloni din piele de căprioară, putea să lumineze ziua oricărei femei – mai puțin dacă femeia se simțea stânjenită și vinovată.

Înainte ca Jocelyn să apuce să roșească, el îi ridică bărbia și o sărută, cald și ferm. Preț de o clipă, înmărmuri, șocată. Dar nu fusese un sărut de seducție, dominație sau posesiune, ci mai degrabă o manifestare prietenoasă, necomplicată, de afecțiune care o făcu să se simtă extrem de bine.

În clipa în care îi dădu drumul, stânjeneala ei din noaptea precedentă dispăruse.

–Bună dimineața. Văd că te-ai trezit devreme, spuse ea, cu respirația întretăiată.

–L-am chemat pe vechil să discut cu el ce ar trebui făcut. Trebuie să găsesc un cal, ca să pot vedea totul cu ochii mei. Prinzând-o de braț, o conduse către ușă. Să mergem să verificăm grajdurile împreună. Pricepându-te la cai, probabil ești la fel de curioasă ca mine.

Optimismul său era contagios. Pe când ajunseră, conversau la fel de relaxat ca întotdeauna. Totuși, amândoi tăcură când intrară în grajd. Asemenea pivniței de vinuri, grajdurile erau întreținute perfect și caii erau superbi. Jocelyn se uită lacomă la bidiviii eleganți de vânătoare, o pereche superbă de telegari pentru trăsură

și caii musculoși folosiți la munci grele. Până și tatăl ei ar fi fost impresionat.

–Aproape că te face să-i ierți lui Wilfred toate păcatele, observă ea, oprindu-se la boxa unei iepe cenușii superbe. Cel puțin câteva dintre ele, adăugă tânăra, amintindu-și cum Wilfred îl închisese pe David în pivnița de vinuri.

–Fratele meu chiar se pricepea la cai. David se uită cu tristețe la culoarul lung cu boxe. Păcat că nu s-a gândit să investească banii în creșterea animalelor sau în culturi mai bune.

Vizita lui la vechil părea să fi fost instructivă. Jocelyn mângâie botul catifelat al iepei cenușii.

–Tu le vei face pe amândouă, nu-i așa? Vei avea o fermă prosperă și cai frumoși.

–Cu timpul, așa sper. Suspină, pierzându-și din entuziasm. Dar nu chiar acum.

Cu averea ei, ar fi putut să le facă pe toate pe loc, fără să vândă vin și cai, se gândi ea, scoțând sunete prostești în fața iepei. Împreună ar fi făcut o partidă excelentă – numai că el nu era partenerul pe care și-l dorea și nici ea nu era aleasa lui.

–Dumneavoastră sunteți noul lord? întrebă o voce politicoasă. Eu sunt Parker, grăjdarul.

Jocelyn și David se întoarseră spre nou-venit. Parker părea emoționat, deși se relaxă la întrebările ușoare ale lui David. Jocelyn presupuse că fostul baron fusese temperamental și servitorii învățaseră să fie prudenți în preajma lui.

David îl rugă pe Parker să pună șaua pe un murg cenușiu.

–Vrei să mă însoțești la călărie? o întrebă pe Jocelyn, în timp ce Parker îi pregătea calul. Pot pune să ți se pregătească iapa până te schimbi în costumul de călărie.

Ea șovăi, tentată, dar apoi clătină din cap.

–Probabil e mai bine să vezi Westholme singur.

–Cred că ai dreptate.

–Cu permisiunea ta, voi sta de vorbă cu Stretton ca să aflu ce trebuie făcut în casă.

El zâmbi, dându-i acea senzație de căldură interioară.

–Ți-aș fi adânc recunoscător. Pot să conduc o companie de soldați, dar despre cum se conduce o gospodărie știu chiar mai puține decât despre agricultură.

–Atunci merg să-mi văd de treburi, spuse ea, bucuroasă că îi putea fi de folos.

Merse la pas cu ea.

–Parker va avea nevoie de ajutor la grajduri. Crezi că l-aș putea lua pe Rhys Morgan, dacă vrea și el?

–E o idee bună. Și-a făcut de lucru, însă nu este destul de muncă pentru el și grăjdarul din Londra. Cred că se va bucura să își găsească un rost atât de aproape de familie.

Murgul îl aștepta pe David afară, astfel că acesta urcă în șa și își luă rămas-bun până la ora cinei. Ea îl privi îndepărtându-se, constatând fără surprindere că era un călăreț excelent. Făcea totul bine într-o manieră modestă, fără pretenții. Se întrebă cum avea să se descurce în societate, unde pretențiile erau adesea un mod de viață. Dar chiar și acolo, caracterul și adevărata valoare aveau să-i atragă respectul din partea oamenilor care contau. Dacă dintr-un motiv sau altul nu s-ar fi căsătorit cu Jeanette, nu ar fi dus lipsă de femei tinere, dornice să devină Lady Presteyne.

Și cu acest gând deosebit de deprimant, se întoarse în casă.

David o sărută pe Jocelyn din nou când se întâlniră la prânz. De data aceasta, în loc să tresară, îi răspunse la sărut cât se poate de fermecător. Făcea progrese. Zâmbind, o însoți în sufragerie.

–A fost o zi productivă?

–Casa are mare nevoie de ceară de albine și multă muncă, dar structura e sigură, cu excepția unei mici probleme cu apa, în pod. Am găsit niște mobilă veche superbă acolo, deci majoritatea încăperilor pot fi redecorate cu costuri minime. Mâine vor veni opt sau zece femei din sat să ajute. Surâse în timp ce-și aranja șervetul. Toate ard de curiozitate să viziteze conacul și să te zărească pe tine, dacă au noroc.

–Le va face mai mare plăcere să vadă o doamnă distinsă din Londra, cred. Ce crezi despre casă în sine?

Ea se aplecă în față, cu ochi strălucitori.

–E de-a dreptul superbă. Camerele sunt dispuse cum trebuie, iar ferestrele mari din aripile mai noi oferă priveliști încântătoare. Și lumina e splendidă. Putem...

Vocea ei ezită.

–Poți transforma casa într-o atracție turistică.

–Ar fi o mană cerească dacă ai putea să redecorezi cu mobila existentă, spuse el, mulțumit la aluzia neintenționată la acel „noi". Mă tem că, pentru moment, nu vor fi bani pentru casă.

Ea gustă o lingură de supă de măcriș.

–Ce ai descoperit în turul moșiei?

–Rowley și vechilul nu au exagerat cu privire la ceea ce trebuie făcut. Se strâmbă. De asemenea, este remarcabil cum te dor mușchii de la călărit după câteva luni de pauză.

Ea chicoti, dar se abținu să comenteze.

–Aș aprecia opinia ta despre moșie. Când ai putea să vii cu mine într-o plimbare călare?

Ea se gândi.

–Ar trebui să rămân acasă mâine dacă vin femeile la curățenie. Poimâine ar fi bine?

El aprobă din cap, puțin dezamăgit. De-abia aștepta să îi arate Westholme. Cu siguranță dragostea lui pentru acel loc avea să se reverse și asupra ei. Îi plăcea deja casa

și îi plăcea să fie sărutată. Dacă avea să se îndrăgostească de moșie, poate că, într-un final, avea să se îndrăgostească și de el.

capitolul 27

Găsise casa din pur noroc. Sally, așezată pe podea, unde alcătuia tot felul de liste, ridică privirea, uitându-se fericită prin camera de zi goală. Când se întâlnise cu avocatul familiei Lancaster, pomenise din întâmplare despre căsătorie. Rowley știa despre o casă goală la doar o stradă de cabinetul lui Ian, astfel că Sally și logodnicul său merseseră să o vadă.

Se îndrăgostiseră amândoi de casă și semnaseră, pe loc, contractul de închiriere. Casa era perfectă – convenabilă pentru afacerea lui Ian, dar, din fericire, bine compartimentată și mult mai spațioasă decât camerele înghesuite de deasupra cabinetului. Lui Sally îi convenea să rămână în acea zonă pentru a putea continua să-i viziteze pe soții Launceston, acum în calitate de prietenă, nu ca angajată. Deși aduseseră deja o nouă guvernantă, soții Launceston fuseră generoși și o lăsaseră să locuiască la ei până la nuntă. Acum, Sally își petrecea zilele făcând planuri pentru noua casă și ajutându-l pe Ian. Erau vremuri fericite, pline de posibilități.

Ridicându-se în picioare, traversă camera, admirând mulurile splendide și felul în care lumina strălucea pe podeaua lustruită din lemn de stejar. Nimic nu era la fel de grandios ca la Cromarty House, ceea ce i se potrivea foarte bine lui Sally. Era loc suficient pentru un trai elegant și decent și într-o zi, cu voia lui Dumnezeu, pentru copii. Își putea imagina să trăiască tot restul vieții în acea casă, zilnic recunoscătoare pentru cât de binecuvântată fusese.

Într-un acces de exuberanță cum nu mai simțise din copilăria sa la Westholme, își întinse brațele și se învârti

pe podea de parcă ar fi avut din nou șase ani. Fu oprită de auzul unui râset venind din capătul celălalt al camerei.

Cu obrajii arzând, își îndreptă privirea spre ușa de la intrare și văzu că Ian tocmai intrase, folosind cea de-a doua cheie. Cu umerii lui lați conturați de razele soarelui, arăta atât de chipeș încât aproape o durea inima.

–Speram să te găsesc aici. Aruncându-și nepăsător pălăria pe podea, se îndreptă către ea, cu ochi aprinși. Văd că te distrezi de minune, fetițo.

Se abandonă în brațele lui, răsucindu-l pe jumătate în exuberanța ei.

–Într-adevăr. O, Ian, nu-mi vine să cred că totul e adevărat. Că tu ești adevărat.

Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut cât se poate de adevărat. După o îmbrățișare care îi dădu lui Sally furnicături până în vârful degetelor, el se retrase și îi privi fața mânjită.

–Văd că ai fost în mansardă și ai adunat tot praful pe tine.

–Mă tem că nu voi fi niciodată la fel de strălucitoare ca Jocelyn.

–Dacă te-ar interesa strălucirea, nu mi-ai fi de nici un folos. Cuprinzându-i umerii cu un braț, o conduse până în sufrageria care se deschidea din camera de zi. Ai terminat cu listele?

–Da. Casa e în stare bună. E nevoie de curățenie și, probabil, de zugrăveală, dar am putea să ne mutăm și mâine dacă vrem.

–De fapt, spuse el ezitând, mă gândeam să ne căsătorim mâine.

Sally se întoarse, privindu-l surprinsă.

–Mâine? Nu în octombrie?

–Am primit o scrisoare de la mama mea azi. Fratele meu, Diarmid, se căsătorește peste două săptămâni și vor fi și unul sau două botezuri în familie. Îi luă mâinile

într-ale sale. La sfârșitul verii am cel mai puțin de lucru și m-am gândit că ar fi o vreme perfectă să te duc în Scoția, ca să-mi cunoști familia. Mi-ar plăcea să mă laud cu tine. Și în plus, nu am mai fost acasă de ani de zile.

Deci Scoția încă era acasă, în ciuda tuturor locurilor îndepărtate pe care le văzuse. I se părea înduioșător.

–Desigur, dacă este să călătorim împreună, trebuie să fim căsătoriți.

–Da. Fața lui fu luminată de un zâmbet lent. Și am descoperit că nu mă pricep deloc să aștept.

Căldura din ochii lui aproape că o topi. Restul lumii vedea doar doctorul tăios și genial, dar acest aspect tandru, devotat al firii sale era numai pentru ea. Cu inima plină ochi de iubire, își trecu degetele prin părul său alb și bogat, pentru simpla plăcere a atingerii.

–Atunci, cu orice preț, draga mea, să ne căsătorim mâine-dimineață.

După două zile de munci casnice anevoioase, Jocelyn avea nevoie de distracție. Îmbrăcată în costumul de călărie preferat, albastru, în stil milităresc, coborî scările de la Westholme, gândite perfect pentru intrări grandioase, strălucind acum de la lac.

David citea o scrisoare, dar când ridică privirea rămase fermecat.

–Bună dimineața, Jocelyn. Un costum extrem de elegant. Croit după uniforma Regimentului 10 Husari, dacă nu mă înșel?

–Desigur. Își înălță capul, pentru a primi sărutul lui de bun venit. Buzele lui erau, în același timp, liniștitoare și provocatoare. Un efect de-a dreptul remarcabil.

–Atâtea șnururi aurii sunt irezistibile, zise ea cu respirația tăiată, când sărutul luă sfârșit.

El zâmbi.

–Ar fi o lezmajestate dacă aș spune că uniforma arată mai bine pe tine decât pe Prințul Regent?

–Nu lezmajestate, domnul meu – trădare! Dar nu te voi da în vileag, spuse ea cu mărinimie.

David ridică scrisoarea pe care o citea.

–Asta tocmai a sosit de la Londra. Sally și Ian s-au căsătorit și sunt pe drum spre Scoția.

–Chiar așa! Ce i-a făcut să nu mai aștepte până în toamnă?

–După spusele surorii mele, consultă David scrisoarea, „Îmi pare rău că nu ați fost prezenți la nuntă, dar este o perioadă excelentă pentru a vizita Scoția și, desigur, nu pot rezista gândului de a-l avea pe Ian doar pentru mine timp de o lună întreagă. Poate ne vom opri la Westholme când ne întoarcem în sud."

–Splendid! Deci au parte de un voiaj de nuntă în toată puterea cuvântului. Sunt sigură că Sally a fost o mireasă frumoasă.

David se uită din nou la scrisoare.

–„Spune-i lui Jocelyn că la nuntă am purtat rochia verde de mătase cu decolteu remarcabil, distrăgându-i lui Ian atenția până într-atât încât a trebuit să i se reamintească să spună da. Am fost foarte mândră de mine."

Jocelyn râse.

–Și chiar ar trebui să fie mândră. Datorită lui Sally, Ian Kinlock va fi un bărbat mai fericit și, probabil, chiar un doctor mai bun.

Ridicându-și fusta bogată, ieși pe ușa pe care David i-o deschise, simțindu-se puțin tristă. Trebuia să fie minunat să fii atât de sigur ca Ian și Sally. În seara în care își anunțaseră logodna, văzuse foarte clar cât de potriviți erau unul pentru celălalt. Înfloreau împreună. Jocelyn nu se simțise niciodată atât de sigură, despre nimeni și nimic. Se decise repede să nu se indispună. Era o zi de vară perfectă și avea

un cal superb de călărie, o moșie frumoasă de văzut și o companie excelentă.

Deși Westholme fusese crunt neglijată, pământul era bun, cu o combinație judicioasă de terenuri agricole și pășuni pentru animale. Strategia îi părea corectă – prețul pieței fluctua, iar varietatea avea să mențină un venit constant. Pe lângă cereale, iepuri și mere, aveau porci, o cireadă mică de vaci de lapte și o cireadă mult mai mare de vaci de carne denumite după ținutul Hereford.

–E nevoie de mai multe animale. Un taur bun ar trebui să rezolve problema, spuse ea, în timp ce studiau vitele.

Pe fața lui nu se mișcă nici un mușchi, dar mintea ei zbură la ceea ce făcea un taur bun. Roșind puțin, își umbri ochii și privi în zare.

–Văd o turlă de biserică. Ai fost în sat deja?

–Nu, dar cred că e un moment potrivit pentru asta.

După zece minute de călărit, ajunseră în satul Westholme. Construit din piatră locală, era atrăgător, deși un ochi avizat putea observa semnele lipsei de întreținere.

–Unele acoperișuri sunt dezgustătoare. Sper că au prioritate pe lista lucrurilor ce trebuie făcute.

El aprobă din cap.

–Am dormit în destule cocioabe ponosite în Spania. Nu cred că ar trebui să treacă și alții prin asta.

Conversația lor luă sfârșit când toți cei din sat, cu mic, cu mare, ieșiră din case pentru a-l vedea pe noul lord. Având experiență cu salutarea locuitorilor și lăudarea copiilor, Jocelyn acceptă cu ușurință atenția. Deși rolul de moșier nobil era nou pentru David, și el se descurca foarte bine. Așa cum îi plăcea tatălui lui Jocelyn să spună, un adevărat gentleman nu era niciodată pus în încurcătură.

În timp ce ea și David își luau rămas-bun, o fetiță ieși în fugă dintr-o casă, împingând un buchet de flori în mâinile lui Jocelyn.

–Pentru dumneavoastră, milady.

–Mulțumesc, spuse ea, mișcată de gestul fetei. Acești oameni aveau mare nevoie să creadă în noul Lord Presteyne. Deja le câștigase pe jumătate inimile. Până la Crăciun aveau să-i fie loiali până la moarte – așa cum și el avea să le fie loial.

Puțin tristă, adulmecă trandafirii încărcați cu parfumul verii târzii. Ce aveau să creadă sătenii când ea avea să plece, fără să se mai întoarcă? Oare David avea să le spună că mariajul luase sfârșit? Cu siguranță ar fi fost mai ușor să îi lase să creadă că murise. Sau poate avea să se întoarcă într-o zi cu o altă soție, fără a da vreo explicație. Așa ar fi făcut un lord.

–Ne oprim? întrebă Jocelyn, trecând pe lângă biserica aflată la marginea satului.

–E o idee bună. El descălecă și priponi calul, apoi ridică brațele pentru a o ajuta să coboare. Strânsoarea fu puternică, masculină. O ținu puțin mai mult decât ar fi fost strict necesar. Suficient de mult pentru a-i aminti de pivnița răcoroasă de vinuri și de îmbrățișările fierbinți.

La naiba, totul îi aducea aminte de acel moment! Își ridică fusta de la pământ și intră în biserică. Era foarte veche, cu o turlă pătrată care data din perioada normanzilor. Se plimbă de-a lungul culoarului central, bucuroasă că vicarul nu era acolo. Absența lui însemna că se putea bucura de lumina caldă și de parfumul subtil de tămâie și de pietate fără a fi nevoită să poarte vreo conversație.

Cea mai izbitoare caracteristică era o fereastră mare cu vitralii, deasupra altarului. În locul unui subiect religios, desenul reprezenta un soare la răsărit, revărsându-și razele peste copaci și flori, și un porumbel alb în zbor, simbolizând Sfântul Duh.

–Vechea fereastră a fost grav deteriorată, iar tatăl meu a înlocuit-o cu aceasta, spuse David, văzând încotro era îndreptată privirea ei. A rugat-o pe mama mea să facă

desenul pentru vitralii, ca un omagiu adus dragostei lor pentru natură. Inițialele ei sunt în partea de jos.

–Ce mod frumos de a-ți arăta prețuirea, murmură ea. Charlton nu avea nici un monument închinat mamei sale. Până și ecoul numelui fostei contese dispăruse de mult.

Puțin melancolică, deschise o ușă lăturalnică și intră în curtea umbrită de copaci a bisericii.

–Presupun că aici sunt înmormântați părinții tăi? întrebă ea peste umăr.

–Fratele meu nu a permis ca mama mea să fie înmormântată aici, deși tata și-ar fi dorit, spuse David sec. În ochii lui Wilfred, mama lui era adevărata și unica soție.

–Poate că a reușit să țină trupul mamei tale departe de acest cimitir, dar cu siguranță nu i-a putut ține spiritul departe de al tatălui tău. Se gândi la strălucirea ferestrei din vitralii. Am convingerea că acum sunt împreună.

Privirea lui se înduioșă.

–Sunt sigur că ai dreptate.

În capătul cimitirului se afla un monument mare, inscripționat cu numele Lancaster. Jocelyn se îndreptă către el, dar se opri, zărind două morminte noi în partea dreaptă. Gravurile proaspete marcau locurile de veci ale lui Wilfred Lancaster, cel de-al șaselea Baron Presteyne, și onorabilului Timothy Lancaster. Lângă Wilfred se găsea un mormânt mai vechi, acoperit cu iarbă moale. Onorabilul Roger Lancaster.

Cu tristețe, contemplă locurile veșnice ale celor trei frați. Odată fuseseră copii, simboluri ale speranței. Cineva îi iubise. Oare se iubiseră unii pe alții? Oare ce defect al minții îi făcuse atât de nepăsători și de cruzi?

Încă mai avea buchetul în mâini, astfel că, din impuls, așeză câte un trandafir pe fiecare mormânt. După

ce îl puse pe ultimul, simți cum David se apropiase în spatele ei.

Își puse o mână pe umărul ei.

–Ai un suflet generos.

–Mie îmi este ușor să fiu generoasă. Nu eu am fost chinuită, răspunse ea. Ei au murit, tu ești încă în viață. A trecut vremea mâniei.

Îi strânse mai tare umărul.

–Ești înțeleaptă. Voi încerca să fac așa cum sugerezi.

Își puse rapid mâna peste a lui. Era întotdeauna mai ușor să oferi înțelepciune decât să te folosești de ea tu însuți. Numai de-ar fi putut să-și lase propriul trecut în urmă.

–Unde e înmormântat tatăl tău?

–Aici. Ținând mâna ușor pe spatele ei, o conduse de cealaltă parte a monumentului familiei. Se uită gânditor la piatra de mormânt.

–Am trecut pe aici o dată, când mergeam să mă alătur regimentului meu. A fost singura vizită de la moartea tatălui meu încoace.

Jocelyn îi înmână în tăcere restul buchetului. El scoase un boboc auriu, înainte de a pune restul florilor pe mormântul tatălui său. Apoi se întoarse și puse bobocul la reverul hainei lui Jocelyn, palma lui atingându-i ușor sânul în timp ce fixa floarea la butonieră. Intimitatea fugitivă, neintenționată, fu ciudat de provocatoare. Amicii păstrau o anumită distanță între ei. Ea și David renunțaseră la spațiul acela fără a se gândi.

–Am adus tot ce trebuie pentru picnic, spuse el. Vrei să mâncăm în livadă?

Zâmbind, îl luă de braț și se întoarseră la cai. Nici nu observă cât de ușor își potriveau pasul.

Livada se întindea pe câteva dealuri, iar David o duse pe creasta celui mai înalt, care oferea o priveliște peste

râul Wye și câmpiile colorate din Westholme. Avea de gând să-i îmbete simțurile cu frumusețe, pentru ca ea să nu mai vrea să plece.

O ajută să descalece, bucurându-se de greutatea mâinilor ei pe umerii lui, de atingerea fustei grele pe picioarele lui. Ea nu se mai trase înapoi. În schimb, îi acceptă atingerea, poate chiar o mențînu puțin, conștient provocatoare.

Dându-se la o parte, Jocelyn culese un măr din cel mai apropiat pom.

–Cred că livada arată spectaculos primăvara, când toți copacii înfloresc.

–Așa e. Îmi plăcea să mă întind aici și să ascult zumzăitul albinelor. Mirosul era îmbătător. Umblă în sacul atârnat de șa și scoase o pătură pe care o întinse pe iarbă.

–Pomii nu au fost tăiați și îngrijiți așa cum trebuie, dar majoritatea sunt încă sănătoși și fac mere. Un an, doi, de îngrijire atentă și recolta va fi din nou ca pe vremea tatălui meu.

După ce-i dădu un măr calului, ea se uită către casă, a cărui acoperiș era vizibil de la distanță.

–În liniștea de la țară, e greu să crezi că agitația din Londra chiar există.

–Londra are farmecul său, dar îmi voi petrece cu plăcere mare parte a timpului aici. Scoase din saci pachete cu mâncare și o carafă de lut cu cidru. Tot ce avem la masă provine de pe moșie.

Ea se așeză grațios într-o spumă de falduri în timp ce el scoase brânză, șuncă și pâine proaspătă.

Până și ceapa fusese cultivată și murată la moșie, în oțet de Westholme. După plimbarea călare de dimineață, amândoi se înfruptară cu o poftă sănătoasă. Îi plăcea că Jocelyn nu ciugulea din mâncare ca o pasăre.

–Absolut perfect, oftă ea după ce termină de mâncat. Să te plimbi pe pământul tău, să mănânci fructele rodite

de câmpurile tale – nimic nu poate fi mai satisfăcător. Tatăl meu spunea mereu că puterea Angliei vine din faptul că avem suflet de țărani, nu ca aristocrații francezi care trăiau la Curte și pierdeau contactul cu rădăcinile lor.

–Nu limita zicala la Anglia. Spune în schimb că este puterea britanicilor, sugeră el, terminând ultima bucată de brânză.

–Îmi cer scuze. Cu o aroganță tipic englezească, uit adesea de celelalte popoare britanice.

–Dacă ai fi crescut aici, nu ai uita, spuse el leneș, întinzându-se pe pătură. Acestea sunt Mărcile Galeze, zonele de graniță pe care lorzii englezi le-au apărat de celții sălbatici. Timp de secole s-au purtat lupte pentru țara asta, iar amintirile merg până departe în urmă.

–De unde din Țara Galilor se trăgea mama ta?

–Caerphilly. Tatăl său era învățător. El și tatăl meu împărtășeau pasiunea pentru clasificarea florilor sălbatice și au corespondat pe teme academice ani de zile. S-au întâlnit când tata era în apropiere de Caerphilly și a dorit să-i arate corespondentului său ceea ce el considera o nouă specie de orhidee sălbatică.

Zâmbi amintindu-și povestea pe care mama sa le-o spusese de nenumărate ori.

–Orhideea s-a dovedit a fi fost deja clasificată, iar tatăl meu s-a ales, în schimb, cu mama. Nu prea ieșea în lume și a fost absolut fericit să se îndrăgostească de cineva sub rangul său. Probabil credea că dacă el o iubea pe mama, oricine altcineva avea să o iubească.

–Asta cu siguranță nu se întâmplă în societatea noastră, remarcă Jocelyn sec.

–Prima lui soție a fost nepoata unui duce și pe fiii ei i-a învățat că rangul este totul. Mama nu a avut nici o șansă să-i câștige de partea ei.

Jocelyn luă o gură de cidru, apoi îi întinse carafa.

–Te simți mai degrabă galez sau englez?

David se gândi în timp ce bău din carafă.

–La exterior, cu siguranță, englez, un produs al locului unde am crescut și al felului în care am fost educat. Dar la interior... chicoti el. Iezuiții spun că dacă au parte de un băiat până la vârsta de șapte ani, e al lor pe viață. Cei mai mulți dintre noi avem mame, nu iezuiți, deci din punctul acesta de vedere sunt un galez ascuns prin vrajă în trupul unui ofițer și gentleman englez.

Jocelyn întoarse privirea fără vreun comentariu, iar David își aduse aminte că ea nu avusese parte de mama ei nici măcar șapte ani. Câți ani avusese când familia ei se destrămase? Destul de mare, probabil, pentru a fi marcată pe viață.

–Dacă ești mai mult galez decât englez, probabil că îți plac prazul și narcisele, spuse ea pe acel ton detașat și rece pe care nu-l mai auzise de mult, chiar când el se gândea dacă era cazul să o întrebe despre mama sa.

–M-ai prins, veni replica promptă. Primăvara, Westholme e acoperit cu narcise. Eu și Sally am ajutat-o pe mama să planteze bulbii când eram mici.

Jocelyn zâmbi, relaxată din nou.

–Și acum te-ai întors acasă. Uneori, viața aduce finaluri fericite neașteptate.

–Îmi pare rău că nu vei avea parte de același lucru cu Charlton, spuse el, întrebându-se dacă mariajul lor se încadra în categoria finalurilor fericite.

Ea își ridică genunchii la piept și îi cuprinse cu brațele.

–Stă în firea lucrurilor ca femeia să fie luată de acasă pentru a crea un cămin nou. Într-o bună zi îmi voi găsi o altă casă.

Incapabil să lase o asemenea ocazie să treacă pe lângă el, se ridică într-un cot, cu privirea intensă.

–Westholme ar putea fi casa ta.

Jocelyn înghiți în sec și întoarse privirea, iar el simți că afurisitul de duce era prezent între ei, însoțindu-i la picnic.

–Prețul ar fi prea mare, șopti ea, cu glas gâtuit.

–Crezi? Adăugă o nuanță de ordin vocii sale, iar ea se întoarse, fără tragere de inimă, cu fața către el. Îi întinse mâna. Nesigură, i-o strânse, iar el se lungi pe spate, trăgând-o deasupra lui.

–Acesta este un preț mare? murmură el, prinzându-i capul în mâini și trăgându-i buzele peste ale lui.

–Știi că nu e așa, ticălosule, suspină ea, înainte ca buzele lor să se întâlnească languros în căldura verii.

Avea gust de raze de soare și de cidru. Sărutările din ultimele zile o făcuseră mai puțin timidă, astfel că îi exploră gura cu entuziasm inocent, delicios de excitant. În timp ce sărutul continua, el își folosi mâinile pentru a o aranja în așa fel încât șoldurile lor să fie aliniate, fusta ei învăluindu-l.

–Ahhh... murmură el. Stai foarte bine așa.

Îi trase fusta suficient de sus pentru a-și putea strecura o mână între picioarele ei acoperite de dresuri, peste formele calde și ferme. Când degetele îi mângâiară interiorul coapsei, Jocelyn își presă șoldurile de ale lui. El gemu, simțind erecția provocată de presiunea trupului ei și fiind deranjat de prea multele straturi de material care le stăteau în cale.

–Nu cred că în acest moment ai putea să convingi un tribunal că ești incapabil să îți îndeplinești datoriile conjugale, îl atenționă ea, înecată de râs.

–Din fericire, am dat deja declarațiile și nu este nici un judecător prezent aici.

Prinzând-o de mijloc, se rostogoli peste ea, gâtul ei fiind perfect poziționat pentru ca el să poată să o sărute, delicat și provocator.

–Nu e prea dificil să te abții atât de mult? spuse ea, cu respirația tăiată.

Era în același timp o întrebare și un avertisment că nu voia să meargă prea departe. Nici el nu voia, nu încă.

–Prefer să sufăr puțin aici decât să fiu calm și întreg la minte oriunde altundeva.

Îi acoperă din nou buzele, mângâindu-i curbele ascunse ale sânilor până când amândoi începură să gâfâie.

–Trebuie să-ți fie cald în costumul acesta gros, șopti el, dornic de mai mult.

Cu o mână desfăcu șnururile aurii care legau jacheta în partea din față. Haina se desfăcu, materialul închis la culoare făcându-i pielea să-i pară nespus de moale și delicată. Sub jachetă avea un corset alb, care lăsa la vedere puțin din decolteu. O linse, ca și cum ar fi fost un tort de înghețată pentru desfătarea lui.

Jocelyn îi mângâie ceafa cu vârful degetelor, unghiile trimițând mici șocuri de excitare în corpul lui.

El își mută mâna mai jos. Fusta i se răsucise deasupra genunchilor, astfel că era mai ușor să o mângâie acolo unde coapsele se atingeau între ele. Icni când el atinse partea aceea sensibilă. După prima clipă de șoc, își desfăcu picioarele și începu să se miște în ritmul mângâierilor lui.

Scoase un geamăt profund, gâfâit, incredibil de erotic. Înfierbântat, duse mâna la nasturii de la pantaloni, trăgând de ei până îl izbi un moment de luciditate. La naiba, uitase de tot, mai puțin de nevoia de a se îngropa în ea. Preț de o clipă, oscilă pe marginea prăpastiei, fluxul de sânge luptându-se cu rațiunea.

Rațiunea învinse. Poate că trupul lui Jocelyn dorea, dar mintea și inima ei nu fuseseră câștigate încă, iar seducția putea aduce un moment de plăcere cu prețul pierderii încrederii ei.

Cu un oftat, se întoarse pe spate, întregul trup pulsându-i atât de puternic încât abia putea respira.

–Am ajuns la limita abținerii, e timpul să ne oprim.

–Încerci să mă înnebunești? întrebă ea, împletindu-și degetele printre ale lui, cu o voce înecată de frustrare și râs.

–Cu siguranță mă înnebunesc pe mine, fără măcar să încerc. Întoarse capul, fiind acum față în față. În timp ce studia adâncimea și emoția lipsită de apărare din ochii ei căprui, simți cum îl cuprindea un sentiment de tandrețe.

În fiecare zi se apropiau tot mai mult, ceea ce însemna că până și nebunia își merita prețul.

capitolul 28

Dacă intenția lui David era să o scoată din minți, se descurca destul de bine, își spuse Jocelyn ironic.

Următoarele zile fură liniștite, la suprafață, dar ființa lui, precum și senzațiile euforice pe care le trăise, îi erau mereu prezente în minte. Pasiunea era ceva atât de periculos, încât pentru prima dată în viață înțelese de ce femeile alegeau să se călugărească.

Dar ea nu era făcută pentru mănăstire și, în plus, mănăstirea nu era un loc pentru o englezoaică modernă, cu atât mai puțin pentru una care își dorea copii. Fără îndoială că reacția ei la mângâierile lui David se datora în mare măsură faptului că totul era nou pentru ea. Și, bineînțeles, faptului că îl plăcea foarte mult...

Ori de câte ori gândurile ei ajungeau în acel punct, începea să viseze cu ochii deschiși cum se abandona în brațele lui, apoi trebuia să se trezească din nou la realitatea lumească, de care nu ducea lipsă. Revitalizarea casei și a personalului reprezenta o sarcină dificilă.

Femeile sârguincioase venite la curățenie alungară ani întregi de murdărie în doar câteva zile, și unele dintre ele fură angajate permanent. Hugh Morgan sosi cu două zile înainte de data la care era așteptat. După expresia satisfăcută a lui Marie, ea fusese cea care îl ademenise să-și scurteze vacanța. Jocelyn îl puse prompt la muncă.

Mobila uzată din cauza anilor de neglijare fu urcată în mansardă, în timp ce alte piese bine făcute de pe vremea bunicului lui David fură aduse jos pentru a fi curățate și reparate. Câteva trebuiau retapițate, dar una dintre femeile din sat se dovedi a fi maestră la așa ceva. Un set

de draperii nefolosite din brocart fu transformat în cuverturi splendide pentru scaune și pentru sofa.

Pe lângă mobilă și draperii, Jocelyn descoperi covoare orientale superbe care fuseseră făcute sul și date uitării din motive de neînțeles. Împachetate în rămurele vechi de levănțică pentru a ține la distanță moliile, covoarele erau intacte și foarte frumoase. În combinație cu mobila restaurată și draperiile, cele mai bune făcură camerele principale să arate îngrijite și pline de viață. O transformare completă ar fi luat ani de zile; totuși se făcură multe într-un timp scurt, iar ea se bucura imens să facă această muncă.

Singura ei distracție erau plimbările călare de dimineață împreună cu David. Împreună, cei doi explorau câmpurile și cărările din Westholme. Dar nu se mai opriră la picnic sub meri. Era și așa destul de distrasă.

Cu toate acestea, îi accepta sărutările, ori de câte ori se întâlneau.

La începutul celei de-a doua săptămâni a lui Jocelyn la Westholme, Stretton le întrerupse întâlnirea de dimineață, dregându-și glasul în semn că intenționa să abordeze un subiect important.

–Da, Stretton? spuse Jocelyn răbdătoare, cunoscându-i deja obiceiurile.

–S-ar putea, Lady Presteyne, fiind proaspeți însurăței, să nu vă dați seama că mâine este ziua de naștere a domnului.

Ea puse creionul jos, indignată.

–Vai, afurisitul nu a pomenit nimic despre asta! Și când te gândești că m-a certat pentru că nu-l informasem despre ziua mea de naștere. Deci douăzeci și șapte august. Mi-e rușine să recunosc, dar nici măcar nu știu câți ani are. Nu... nu mi s-a părut niciodată important.

Se căsătorise cu un bărbat fără viitor.

–Împlinește treizeci și doi de ani, milady.

Ar fi zis că era mult mai matur când s-au întâlnit prima dată. Acum, treizeci și doi de ani părea vârsta potrivită.

–Trebuie să pregătim ceva special pentru cina de mâine.

Împreună alcătuiră un meniu cu mâncărurile preferate ale lui David și cât mai multe ingrediente de pe moșie. Jocelyn scria cuvântul șampanie – servită la masă, nu în pivniță – când Stretton își drese din nou glasul. Trebuia să îl învețe să vorbească direct.

–Da?

–Ar mai fi ceva potrivit pentru seara de mâine, spuse majordomul. Dacă nu vă deranjează, vreți să coborâți în camerele servitorilor?

Fusese în bucătărie și în cămară, desigur, dar nu intrase în camera lui Stretton. El se dădu la o parte, lăsând-o să intre, iar Jocelyn dădu cu ochii direct de un tablou de mărime medie, atârnat pe peretele opus.

Întruchipa un bărbat înalt, demn, de vârstă mijlocie, o femeie mult mai tânără și doi copii, în jur de trei și șapte ani.

Studiind portretul mai cu atenție, realiză că toți cei din tablou, cu excepția bărbatului, aveau ochii de acel verde deosebit.

–Familia lui David, murmură ea. Cum a ajuns tabloul aici?

–Portretul se afla în dormitorul bătrânului lord. După moartea sa, domnul Wilfred m-a pus să îl iau de acolo și să-i dau foc. Nu mi s-a părut că ar fi corect, milady, așa că l-am pus într-una dintre magaziile de la bucătărie, știind că tânărul lord nu avea să intre vreodată acolo. Când, într-un final, am devenit majordom, l-am mutat aici.

–Ai făcut bine.

Jocelyn nu-și putea lua privirea de la tablou. Fusese pictat de Sir Joshua Reynolds, renumit pentru felul în care reușea să surprindă esența subiecților săi. Tatăl lui David avea o mină erudită, un om nu foarte atent la aspectele vieții cotidiene. Mama sa era o femeie scundă, senină, cu păr brunet și obraji trandafirii, ca ai doamnei Morgan. Poate că acel ten luminos era caracteristic galezilor. Se vedea clar că Sally era fiica ei, având un aer hotărât până la încăpățânare, chiar și la vârsta de trei ani.

Cât despre David, arăta absolut adorabil. Oare fiul lui avea să aibă un aer la fel de năzdrăvan?

–Va însemna foarte mult pentru Lord Presteyne, spuse Jocelyn, reamintindu-și că astfel de speculații nu erau treaba ei.

Îl privi curioasă pe Stretton.

–De ce nu ai plecat? Wilfred pare să fi fost de-a dreptul groaznic.

–Așa a și fost, mărturisi majordomul. Dar acesta este căminul meu. Familia Stretton a servit întotdeauna familia Lancaster. Tonul său deveni ironic. Nu este nevoie să-i plăcem.

–Pare să-ți placă David.

–Cui nu i-ar plăcea? A fost întotdeauna diferit de frații săi. Foarte protector față de sora sa și lipsit de orice urmă de snobism. Influența mamei sale, desigur. A fost cu adevărat o doamnă, în ciuda sorginții umile. Ce povești v-aș putea spune... Clătină din cap, amintindu-și.

Jocelyn decise că nu ar fi fost o strategie bună să îl încurajeze pe Stretton să bârfească, oricât de fascinant ar fi fost.

–Pune, te rog, să fie adus tabloul sus pentru a decide unde să-l atârnăm.

După multe frământări, Jocelyn decise că portretul avea să arate cel mai bine deasupra șemineului din camera de zi. Aranjă cu Stretton să îl agațe acolo în timpul

cinei aniversare. Până atunci, majordomul avea să-l țină ascuns. Se gândi că avea să fie cel mai frumos cadou de ziua lui David.

Corespondența de după-amiază de a doua zi aduse vești de la mătușa Elvira. Jocelyn studie scrisoarea având o presimțire, sigură că nu avea să afle nimic îmbucurător. Fu aproape să o lase deoparte până după aniversare, dar curiozitatea o învinse. Deschise plicul și citi:

Draga mea nepoată,

În urma unor investigații am aflat că nu l-ai întâlnit niciodată pe maiorul David Lancaster în Spania și că așa-zisa „afecțiune care durează de ceva vreme" nu este decât un cinic mariaj de conveniență.

Avocatul meu a mai descoperit că ați depus actele pentru anulare. Nimic din toate astea nu este ceea ce bietul tău tată își dorea pentru singura sa fiică și am fost asigurată că orice instanță ar lua o poziție categorică față de încercarea ta de a ocoli condițiile testamentului său.

Deși nu am nici o îndoială că am putea câștiga un proces în instanță, nu am vrea să recurgem la astfel de măsuri neplăcute. De asemenea, sunt sigură că nu dorești să îți dezonorezi familia, așa cum a făcut-o mama ta.

De aceea, eu și Willoughby suntem dispuși să împărțim averea familiei Kendal, urmând ca tu să primești douăzeci la sută, iar restul să revină soțului meu, care ar fi trebuit să fie moștenitorul de drept de la bun început. Vei rămâne cu o situație foarte bună, așadar sunt sigură că vei aprecia justețea și generozitatea ofertei noastre.

Cu toate acestea, dacă refuzi acest compromis, mă tem că nu vom avea de ales și îți vom intenta proces.

Aștept răspunsul tău în decurs de două săptămâni.

Elvira Cromarty

Într-un acces de furie, Jocelyn mototoli scrisoarea și o azvârli în șemineu, dorindu-și ca focul să fi fost aprins chiar și în acel anotimp. Dar mânia ei se topi repede, lăsând-o cu o durere de tâmple.

Trebuia să fi știut că idilele rurale nu puteau să dureze la nesfârșit. Odată ce mătușa ei se hotărâse să investigheze, informațiile nu fuseseră greu de găsit. Câteva întrebări adresate tovarășilor de armată ai lui David, care nu ar fi avut nici un motiv să nu spună adevărul, și se adeverise că Jocelyn și David nu se cunoscuseră în Spania. Poate că anularea nu era o practică general cunoscută, dar fără îndoială avocații și angajații lor bârfeau între ei.

Toți ceilalți o făceau.

Probabil contesa fusese informată că nu erau dovezi puternice în cazul unui proces și optase pentru o tentativă de intimidare. Elvira, care trebuia să asigure viitorul progeniturilor sale, ar fi avut mai mult de pierdut în urma unui scandal, dar dacă numai câteva scrisori amenințătoare i-ar fi adus o parte din moștenirea lui Jocelyn, nu ar fi fost o pierdere de vreme.

Jocelyn se încruntă. Instinctul o îndemna să-i spună Elvirei să o dea în judecată și să se ducă naibii. Nu ar fi fost doar satisfăcător, ci și foarte posibil ca, dacă ea refuza să coopereze, unchiul Willoughby să intervină și să-i interzică soției sale să intenteze proces. Deși era precaut când venea vorba de personalitatea puternică a Elvirei, îi displăcea și mai mult notorietatea.

Dar dorința sa de a lupta putea fi greșită, întrucât izvora, probabil, din antagonismul permanent dintre ea și mătușa ei. Poate ar fi fost mai înțelept să negocieze un aranjament decât să se supună chinurilor unui proces.

Se cutremură amintindu-și divorțul părinților săi. Adulții din viața ei probabil crezuseră că o apăraseră de scandal, însă ea aflase. Îi auzise pe servitori șoptind între ei.

Văzuse curioșii stând la poarta casei Cromarty, citindu-le setea în priviri.

Cea mai rea era o imagine stacojie imprimată în mintea sa din ziua în care mătușa Laura o scosese la o înghețată.

Trecură pe lângă vitrina unei tipografii în care erau expuse cele mai recente benzi desenate politice și de scandal. Oamenii stăteau în fața vitrinei râzând în hohote și citind subtitlurile. Jocelyn auzise numele Cromarty, însoțit de cuvinte pe care nu le înțelese și văzuse desenele răutăcioase cu bărbați și femei făcând lucruri pe care nu le înțelegea. Mătușa Laura, palidă și supărată, o dusese de acolo cât putu de repede. Uitând de înghețată, se întorseseră acasă și nu vorbiseră niciodată despre acel episod. Amintirile îi făceau rău la stomac chiar și acum.

Deși nu îi plăcea să recunoască, Lady Cromarty avea dreptate: răposatul conte nu ar fi fost de acord cu faptele fiicei sale. Dacă îi dădea Elvirei douăzeci la sută din averea sa, tot ar fi rămas cu mai mulți bani decât ar fi avut nevoie vreodată.

Dar gândul de a o lăsa pe Elvira să câștige îi făcu sângele să-i fiarbă în vene. Poate le-ar fi putut da bani direct unora dintre verii săi mai tineri? Îi erau dragi și ar fi îndeplinit un scop dublu, ajutându-i să își câștige independența, fără să îi dea mătușii satisfacția unei victorii depline.

Trebuia să discute toate astea cu David; cu mintea lui calmă și logică ar fi ajutat-o să decidă ce era mai bine să facă. Dar nu în acea seară. Era ziua lui de naștere, nu era momentul pentru o conversație despre ceva atât de neplăcut precum amenințările mătușii ei.

capitolul 29

Dorind ca David să aibă parte de o cină cât mai specială, Jocelyn făcu eforturi suplimentare cu privire la aspectul său, îmbrăcând o rochie de mătase aurie cu paspoal negru și cu un decolteu spectaculos. Marie îi prinse părul sus într-o cascadă de onduleuri și bucle care îi accentuau lungimea grațioasă a gâtului. Ca bijuterii, alese o pereche de cercei și un colier asortat de aur țintuit cu topaze și smaralde mici care îi scoteau în evidență culoarea ochilor.

Eforturile sale fură justificate de admirația din privirea lui David când intră în salon.

–Arăți deosebit de fermecător în această seară, draga mea fată, spuse el zâmbind. E vreo ocazie specială?

Fără să aștepte răspunsul, o trase în brațele sale pentru sărutul de întâmpinare, mângâindu-i cu un deget spatele gol deasupra răscroielii rochiei într-un fel care îi provocă fiori lăuntrici. Se relaxă în îmbrățișarea lui, putând să uite de ultima mutare a mătușii sale.

–Cu adevărat specială, prietene misterios, replică ea, dezlipindu-se de el cu reticență. Este ziua ta de naștere.

–Dumnezeule mare, așa este, zise el în timp ce intrau în sufragerie. Ca să fiu sincer, am uitat. Au trecut ani de zile de când nu mai dau atenție zilei în care mai îmbătrânesc cu un an. Presupun că Stretton ți-a spus, adăugă el după ce o ajută să se așeze.

–Desigur. Cei mai vechi servitori ai familiei știu întotdeauna totul. Tu ești centrul acestei lumi și dacă aș fi avut mai mult timp aș fi organizat un ospăț pentru ca toți locuitorii din Westholme să poată sărbători alături de tine. Zâmbi cu răutate. Știi cum se face. Un taur la proțap

deasupra unui foc deschis, butoaie cu cidru și bere, jocuri, cântece, dansuri.

El se cutremură.

–Îmi pare bine că nu ai făcut așa ceva. Nu sunt încă pregătit să joc rolul de stăpân al conacului chiar până în cel mai mic detaliu.

Jocelyn zâmbi și ridică paharul în cinstea lui.

–Este o sarcină pe care o vei îndeplini la perfecție, Lord Presteyne.

El ridică paharul în răspuns.

–Așa sper, Lady Presteyne.

Expresia din ochii lui îi provocă fiori. Poate ar fi trebuit să sugereze să coboare în pivniță după șampanie. Ar fi putut deveni un obicei la Westholme...

Nu. Nu era treaba ei să instituie noi obiceiuri. În curând avea să părăsească Westholme, probabil fără a se mai întoarce vreodată. Dar pentru moment, aveau să sărbătorească ziua lui David așa cum el nu se așteptase.

Cina se desfășură mai pe îndelete, mai elaborat decât de obicei, schimbându-se tacâmurile de două ori și servindu-se o varietate de vinuri. Povestiră despre modul în care avansau proiectele lor, schimbând idei și oferindu-și sugestii. Uneori își atingeau mâinile și o dată ea îi dădu o bucată de tartă cu mere din furculița ei. Era o cină de îndrăgostiți, constată Jocelyn, simțindu-se la fel de spumoasă ca și vinul, căci privirile și atingerile erau mult mai importante decât supa sau salata. Da, era periculos, dar nu o lăsa inima să pună capăt acelui joc al seducției.

Întrucât erau doar ei doi, nu ajunseră la momentul în care doamnele se retrăgeau, lăsându-i pe bărbați cu ale lor. Rămaseră cu paharele de șampanie în față, conversația trecând de la viitoarea conferință de pace de la Paris la cel mai bun soi de grâu.

Studiind felul în care lumina lumânării contura trăsăturile chipului lui David, se întrebă când devenise atât de chipeș. Când se întâlniră pentru prima dată, fusese îngrozitor de slab, tenul era aproape transparent deasupra pomeților. Încă mai putea pune câteva kilograme, dar acum era un bărbat în toate puterile, radiind o stăpânire de sine tăcută și o virilitate aproape irezistibilă. Privirea ei zăbovi asupra buzelor sale, amintindu-și gustul lor, apoi urcă, descoperind că o scruta cu la fel de multă atenție.

Preț de o clipă, simți un fior care aproape îi sfâșie inima. Ar fi putut să rămână acolo, să renunțe la celălalt bărbat din viața sa, așa cum el renunțase la cealaltă femeie. Îi dăduse clar de înțeles că era dispus să își respecte jurămintele luate. Putea să-și facă loc pe această proprietate încântătoare, să petreacă nopțile în brațele lui...

Nu. Ar fi fost periculos de ușor să se îndrăgostească de David și nu avea tăria sau curajul să riște. Se ridică în picioare.

–Cât de târziu s-a făcut! exclamă ea vesel. E aproape ora zece și brusc sunt atât de obosită, încât abia mai pot ține firul conversației.

David se uită la ceasul de pe poliță.

–Ai dreptate, spuse el cu regret. Iar eu trebuie să mă trezesc devreme să merg la Hereford pentru judecarea tâlharului. Vise plăcute, Jocelyn.

Se ridică în picioare și vru să o sărute de noapte bună, însă ea se feri, de teamă să nu plângă. Trebuia să părăsească Westholme cât mai curând, își dădu ea seama, înainte să piardă orice urmă de bun-simț.

La etaj, somnoroasă, Marie o ajută să se dezbrace, îi perie părul și o înveli, după care se retrase în cămăruța ei de la mansardă. În ciuda oboselii, Jocelyn se răsuci de pe-o parte pe alta, incapabilă să adoarmă. Luna plină își revărsa lumina argintie prin fereastră, provocându-i o agitație intolerabilă, în timp ce mintea și trupul ei pulsau de dorință.

Se gândi să tragă draperiile în speranța că întunericul avea să-i potolească anxietatea, dar problema venea din interiorul său, nu din cer. Era inconfortabil de conștientă de propriul trup, de moliciunea transparentă a cămășii de noapte de muselină pe pielea sa, de greutatea ca de fulg a cearșafului care limita lățimea patului, de revărsarea razelor lunii care o făceau să dorească pasiunea mai intens decât siguranța. Era profund conștientă că era femeie și că stătuse prea mult timp departe de bărbați.

În cele din urmă, se dădu jos din pat și se îndreptă spre fereastră. Luna care o tulbura era sus pe cer, o zeiță primitivă a feminității pe care trupul ei striga să o venereze.

Undeva în casă, auzi bătăile unui ceas. Numără douăsprezece. Miezul nopții, ora magică.

Își aduse aminte că nu-i arătase lui David portretul de familie. Nu urcase în cameră încă, altfel l-ar fi auzit dincolo de ușa prin care comunicau dormitoarele lor.

Din impuls, refuză să lase lucrurile așa. Își puse un capot albastru de mătase peste cămașa de noapte și părăsi camera, luând un sfeșnic cu trei brațe de pe hol pentru a-și lumina drumul pe scări. Umbre fantastice o însoțiră prin casa tăcută, contribuind la atmosfera ireală.

David stătea încă acolo unde îl lăsase, cu cravata descheiată și haina aruncată neglijent pe un scaun în noaptea caldă de august. Părul îi era ciufulit, ca și cum și-ar fi trecut mâinile prin el, iar în față avea o sticlă de coniac pe jumătate goală.

Expresia lui era indiferentă când ea intră în cameră, dar deveni îngrijorată când o văzu.

–S-a întâmplat ceva, Jocelyn? întrebă el, ridicându-se.

Ea clătină din cap, simțind greutatea părului pe umeri.

–Nu chiar. Nu puteam să dorm și mi-am adus aminte că am uitat să-ți arăt ceva. Este un cadou pentru tine de la Stretton sau, poate, de la Westholme.

–Sunt intrigat. Zâmbi leneș, însoțind-o în camera cealaltă.

Profund conștientă de înălțimea și de puterea lui, îl conduse în camera de zi. Stretton nu o dezamăgise, iar tabloul familiei lui David se afla acum deasupra șemineului. Fără cuvinte, ridică sfeșnicul, luminându-l.

El trase aer în piept, privirea sa devorând imaginile pictate.

–Nici nu știam că acest tablou mai există încă. Am presupus că Wilfred l-a distrus.

–Așa a intenționat, dar Stretton l-a ascuns. Ea studie tabloul din nou, gândindu-se ce treabă minunată făcuse Reynolds, surprinzând spiritul acelei familii. Este un tablou frumos. Familia ta era fericită pe atunci?

–Da, în special când băieții cei mari erau plecați la școală. Tatăl meu se simțea mai bine cu a doua sa familie decât cu prima. Nu cred că a știut vreodată de ce răutăți erau în stare fiii săi mai mari. Privirea sa nostalgică studie din nou tabloul. Sau poate nu voia să știe. Era un om bun, căruia nu-i plăceau experiențele negative.

–Ai moștenit puterea de la mama ta?

–Probabil că da. A fost în stare să construiască o viață nouă pentru copiii ei și nu am văzut-o niciodată să-și plângă de milă pentru ceea ce pierduse. Atinse rama, degetele sale urmărind spiralele aurite. Poate că se bucura să nu mai fie stăpâna conacului.

Îl invidia pe David pentru încrederea sa, pentru faptul că accepta să i se spună că e puternic și nu punea niciodată la îndoială acest lucru. Ea nu credea să fi fost vreodată capabilă să accepte confortabil un compliment în toată viața ei. Căpătase foarte devreme convingerea că nu valora mare lucru.

Privirea lui se întoarse către camera de zi. Ea grupase mobila din mansardă în jurul a trei covoare orientale, creând zone confortabile de conversație pentru a diviza

spațiul imens. Lumina lumânărilor strălucea pe podeaua lăcuită și reflecta culorile bogate ale covoarelor.

–Camera asta nu a arătat niciodată atât de bine. Ai ochiul format pentru frumusețe.

Se uită din nou la ea, întâlnindu-i privirea. Jocelyn nu și-ar fi putut lua ochii de la el nici pentru toate comorile Arabiei.

–De ce stai singur atât de târziu? întrebă ea blând.

–Mă... mă gândeam. La tine. Tonul grav al vocii sale părea să o mângâie. Cât de frumoasă ești. Cât de greu îmi este să mă abțin de fiecare dată când te ating.

Ea se apropie, aproape atingându-l cu sânii, cu capul înclinat pe spate pentru a-i susține privirea.

–De ce te străduiești atât să te abții? îl întrebă, uluită de propria îndrăzneală.

El rămase complet nemișcat, fără să încerce să se retragă ori să se apropie de ea.

–Ți-am promis libertatea și trebuie să îmi țin promisiunea. Deja am mers mai departe decât ar fi trebuit.

–Am semnat actele pentru anulare și vom avea amândoi parte de libertate. Dar cum rămâne cu noaptea aceasta? Cine va ști, cui îi va păsa ce se întâmplă între noi?

–Mie îmi pasă, și sper că și ție. Pielea i se întinse peste obraji. Dar nu sunt sigur că tu știi ce vrei.

Își puse mâna pe brațul său, simțindu-i mușchii de oțel sub mâneca hainei.

–Știu că vreau să mă ții în brațe, murmură ea, cu voce răgușită și dornică. Știu că lecțiile de pasiune pe care mi le-ai dat până acum sunt doar o uvertură pentru marile simfonii ale vieții.

Mina civilizată, cuvenită unui ofițer și gentleman, dispăru.

–Ești sigură?

Gândul îi înteți respirația, făcând-o să vrea să fugă ca vântul – și să fie prinsă de leu.

–Pe cât de sigură pot fi în această lume imperfectă.

El îi luă sfeșnicul din mână și îl puse pe polița șemineului, dar orice urmă de control dispăru când gura i-o întâlni pe a ei. Dorința pe care amândoi o negaseră explodă într-o sete care nu putea fi stinsă doar cu sărutări.

O mai îmbrățișase și înainte abil și cu pasiune, dar acum era mult, mult mai mult, atât iască pentru foc, cât și promisiunea împlinirii. Brațele lui o cuprinseră, trăgând-o atât de aproape încât îi simți inima bătând prin sâni, nasturii hainei lui apăsându-i trupul prin cămașa de noapte.

Trase de cămașa lui, desfăcând-o pentru a-i putea atinge pielea caldă. Deși îl văzuse gol când fusese bolnav, dorea acum să-i redescopere trupul în deplină putere și virilitate. Își deschidea și închidea palmele convulsiv pe spatele lui, omagiindu-i parcă mușchii încordați. Când îi trecu mâna peste piept, degetele găsiră cercul plat al sfârcului. Întrebându-se dacă avea să simtă aceeași senzație ca și ea, strânse miezul între degetul mare și cel arătător. David gemu, întregul corp devenindu-i rigid.

–Dumnezeu să ne ajute pe amândoi.

Apoi, cu respirația istovită, o lipi de el.

–De data asta, o facem așa cum trebuie.

O purtă pe brațe ca și cum nu ar fi fost mai grea decât un copil. În timp ce urcau scările, își îngropă fața în umărul lui, lacrimile umplându-i ochii de înțelegerea faptului că ceea ce păruse sigur și înțelept în obscuritatea nopții era efemer precum lumina lunii care le lumina calea.

capitolul 30

Când ajunseră în camera ei, îi dădu drumul pentru a putea încuia ușa. Ea îl privi, o siluetă sculptată de lumina lunii și de umbre. David înghiți în sec văzând cum falduriile moi ale cămășii de noapte curgeau senzual peste trupul ei copt. Slujnica Dianei, o nimfă a nopții care fura sufletele bărbaților.

Așteptase și se rugase ca acest moment să vină, când inima ei avea să se deschidă către el, dar totul părea prea neașteptat.

–E ultima șansă să te răzgândești, Jocelyn, spuse el tremurător, zbătându-se între dorință și teama de a face ceva greșit.

–Nu am nici o îndoială.

Privindu-l intens, își desfăcu panglica halatului și se scutură pentru ca mătasea să-i alunece de pe trup, așezându-i-se la picioare.

–Tu ai vreo îndoială, domnul meu?

–Absolut nici una.

–Atunci lasă-mă să te văd, șopti ea.

Își smuci cravata de la gât. Apoi își trase cămașa peste cap și o aruncă pe podea. Admirația din privirea ei îl excită, fiind mai mult decât pregătit. Suspectând că nu era bine să lase o fecioară să vadă prea mult dintr-un bărbat nestăpânit, se apropie de ea și o luă în brațe.

Părul ei i se revărsă peste brat când se întoarse pentru a-l săruta. Cămașa ei era legată cu o panglică; el o desfăcu și lăsă hainele să-i cadă peste umeri, de-a lungul trupului, folosind asta drept scuză pentru a-i mângâia fiecare centimetru de piele caldă.

Ea se aplecă spre el, mângâindu-l. Sânii săi plini erau insuportabil de excitanți pe pieptul lui gol. Gâfâind, o așeză pe pat, apoi își dădu repede jos restul hainelor și se întinse lângă ea.

Lumina lunii aduse cu sine nebunia. Jocelyn ar fi trebuit să se simtă timidă, dar flacăra din ochii lui o aprinse și pe ea. Adora să îl privească, îi adora fiecare bucățică a corpului, atât de diferit de al său în lumina stranie, îi adora cicatricele care îi dovedeau curajul.

Gemu când el îi prinse sânii în mâini, ținându-i strâns în timp ce îi sărută și îi supse până când se temu să nu ia foc. O mânuia ca un muzician priceput care primise un instrument prețios, buzele și mâinile sale calde atingând niște coarde ce rezonau în întreaga ei ființă.

Agitate, mâinile ei dansau peste trupul lui, conștientizând textura pielii sale moi și a părului care o gâdila.

Nu exista timp, doar senzații. Mângâie umflătura caldă care o apăsa pe picior. El scoase un sunet profund, aspru ce o excită la fel de violent ca și mâna care i se strecurase între coapse. Exploră mai departe, prinzând capul sexului fascinant, ferm, dar elastic.

–Dacă vrei să dureze, e mai bine să ai grijă, doamnă, o atenționă el, smucindu-se.

Jocelyn îi dădu drumul repede, masându-i spatele și umerii în timp ce el îi săruta urechile și gâtul și gura, din nou și din nou. Abia putu să separe torentul de senzații, până când căldura din zona șoldurilor deveni un foc mistuitor. Nimic nu mai exista în afară de atingerea degetelor lui pricepute și de febra răspunsului ei. Se prăbușea, se prăbușea...

Îl mușcă de umăr, cutremurându-se în timp ce trupul îi era torturat de convulsii. Ar fi fost îngrozită dacă nu s-ar fi aflat în paradisul sigur al îmbrățișării lui, auzindu-i șoaptele satisfăcute.

–Da. Da...

Se agăță de el, tremurând.

–Deci asta este lecția de pasiune pe care voiai să o învăț, spuse ea, amețită.

–Ei, draga mea fată, este doar primul pas dintr-o explorare nesfârșită. Se mișcă între picioarele ei desfăcute, poziționându-se la intrarea în trupul iubitei sale.

Ea se încordă, prudentă în fața invaziei, dar el nu se grăbi, urmărindu-i buzele cu limba, atrăgând-o într-un nou sărut, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Ea se relaxă și în curând dorința începu din nou să îi curgă prin trup. Își frecă șoldurile de ale lui, invitându-l timid. Presiunea și frecarea creară senzații noi, un gol dureros și o dorință de împlinire.

În timp ce limbile lor se împreunau într-un dans erotic, mâna lui alunecă între ei, găsind un loc atât de sensibil încât îi tăie respirația. Atingerea lui o încălzi, urcând-o într-o spirală tot mai strânsă până spre culmea extazului, o promisiune a nebuniei, dar ori de câte ori se apropia de vârful de pe care se mai prăbușise înainte, mâna lui se oprea, până când Jocelyn simți că dorința avea să-i consume fiecare oscior.

–Și... și acum, domnul meu? întrebă ea când nu mai putu să îndure, arcuindu-și instinctiv șoldurile în sus, invitându-l fără cuvinte.

Îi întâmpină mișcarea împingându-se puternic, alunecând adânc în interiorul ei. Fu un moment de disconfort acut, care se stinse treptat pe măsură ce începu să simtă pulsul înfierbântat care îi unea. Aceasta era apropierea după care tânjise, fuziunea arhetipală dintre bărbat și femeie, ritualul antic al nopții.

Se legănă înspre el. El începu să se miște, mai încet la început, apoi mai repede, până când controlul său epuizat se sfărâmă.

–O, Dumnezeule, Jocelyn...

Cu un geamăt, își îngropă fața în unghiul dintre gâtul și umărul ei, revărsându-se în ea.

Ea îi strigă numele, răvășită de pasiunea care depășise tot ce își imaginase vreodată, și totuși purta un sâmbure de blândețe și grijă care aproape o făcu să plângă de recunoștință.

Răscolită de emoții peste puterea ei de înțelegere, poate ar fi plâns, dar el îi legănă trupul epuizat odată cu al lui, mângâindu-i părul cu blândețe, ca și cum ar fi fost cea mai scumpă ființă din lume. David adormi în curând, însă ea rămase trează, dorindu-și să nu se mai facă dimineață. În aceste câteva ore, mintea ei trecu dincolo de întrebări și de îndoieli, temându-se că nu avea să mai simtă niciodată o asemenea liniște.

El se trezi după apusul lunii și se întoarse pe spate, trăgând-o după el, astfel încât să o întindă de-a lungul trupului său, ca la picnicul din livadă. Dar de data aceasta erau goi, nu îi separa nimic. Mângâierile senzuale și suspinele languroase duseră la o nouă împreunare lentă, profund satisfăcătoare, ea impunând ritmul contopirii.

În sfârșit, cu capul legănat de umărul lui David, Jocelyn adormi, epuizată ca un copil.

David se trezi foarte devreme. Camera era umbroasă în lumina slabă, iar afară păsările își începuseră recitalul din zori. Simți o dorință absurdă să li se alăture cu propria lui euforie. Jocelyn stătea adunată sub brațul său, arătând mai degrabă ca o fată de șaptesprezece ani, decât ca o femeie de douăzeci și cinci.

O sărută ușor pe frunte și ea se întoarse către el cu un oftat. Arăta încântător cu părul roșcat răsfirat peste perne, dar și tulburător de vulnerabilă.

Rezistă tentației de a o trezi. În ciuda magiei nopții care tocmai trecuse, bănuia că pe lumină avea să se simtă puțin stânjenită. Urma să treacă ceva timp până când

doamna rece, stăpână pe sine să-și accepte pe deplin existența secretă de fecioară pasională a lunii. Numai bine că trebuia să meargă la Hereford pentru proces. Absența lui avea să-i dea timp lui Jocelyn să se obișnuiască cu schimbarea din relația lor, poate chiar să înceapă să plănuiască viața lor împreună.

Coborî tiptil din pat, trăgând cu blândețe pătura peste umerii ei. Dormea încă adânc, astfel că se limită să o sărute nespus de ușor, înainte de a se întoarce în camera lui pentru a se îmbrăca.

După ce îi lăsă un mesaj pentru când avea să se trezească, porni spre Hereford, nerăbdător să treacă orele lungi până avea să o întâlnească din nou.

Jocelyn se trezi lent, cu un amestec delicios de langoare și durere neașteptată. Obrazul îi era iritat, ca și cum ar fi fost zgâriat de ceva țepos. Îl atinse absentă, apoi amintirile năvăliră. Fața lui David lângă a ei, cuvintele șoptite în ureche. Pasiune, abandonare și împlinire, dincolo de cea mai vie imaginație a sa.

Întoarse capul și descoperi că era singură în pat. Se ridică șovăind. Perna de alături purta încă urma lui David și pe ea se afla un trandafir, cu un mesaj înfășurat în jurul tulpinii. Floarea fusese culeasă în cel mai potrivit moment, când petalele tocmai începuseră să se deschidă și câteva picături de rouă stăteau ca niște bijuterii pe suprafața purpurie. Roșu pentru pasiune. Ezită înainte să ridice floarea, avertizată de instinct că mesajul avea să îi schimbe lumea irevocabil.

Dar lumea se schimbase deja. Inspirând parfumul delicat al trandafirului, desfăcu biletul.

Jocelyn – cu infinit regret, trebuie să merg la Hereford pentru proces și nu te voi vedea până spre seară. Te iubesc, David.

Se holbă la scrisoare, simțind cum inima i se sfărâma în bucățele dureroase. Durerea fu mică la început, compusă din fracturi lente, apoi țâșni în toate direcțiile, sfărâmându-se de sentimentele de vină, teroare și singurătate care îi brăzdau spiritul.

Mâhnirea o copleși. Plângând cu sughițuri, își îngropă fața în palme, ținând trandafirul strâns în pumnul drept. Căutase prietenie și pasiune, nu agonia toridă a iubirii. Incapabilă să reziste, se jucase cu focul, iar acum se arsese.

Cum putuse fi atât de nesăbuită să creadă că putea evita devastarea? Se distrusese pe sine și îl rănise grav pe David.

Nu putea să o iubească, pentru că nu o cunoștea cu adevărat. În claritatea albă, fierbinte a patului conjugal, unde nimic nu putea fi ascuns, avea să-i vadă repede defectele. În acel moment, iluzia iubirii avea să dispară, înlocuită de indiferență, sau chiar mai rău.

Iar asta nu putea suporta. Se prăbușise deja în abis. Acum trebuia să plece, înainte de anihilarea finală care avea să vină, inevitabil.

Își plănuia amorțită fuga când Marie intră cu tava de dimineață.

– Buna dimineața, milady. O nouă zi superbă.

Veselia îi dispăru când își văzu mai bine stăpâna.

– Milady! Ce s-a întâmplat?

Punând tava pe masă, luă halatul de mătase albastră de pe jos și îl înfășură în jurul umerilor goi ai lui Jocelyn.

Jocelyn se uită la petele stacojii întinse pe cearșaful alb, acolo unde picăturile de sânge se scurgeau din mâna ei împunsă de spini. Tulpina trandafirului se rupsese sub spasmul ei de nefericire.

Conștientizarea durerii o ajută să-și limpezească mintea.

–Trebui să plecăm în dimineața aceasta, ne întoarcem la Londra, spuse ea cu glas tremurător.

Camerista se încruntă.

–Dar lordul Presteyne va fi la Hereford toată ziua.

–Dânsul nu vine cu noi. Spune-i vizitiului să pregătească trăsura, apoi strânge-mi lucrurile. Vreau să plec înainte de amiază.

Marie își mușcă buza, privirea ei perspicace interpretând dezordinea din cameră.

–Milady, sunteți sigură? Dacă a avut loc o ceartă, nu ar fi mai bine să așteptați și să discutați cu domnul?

–Fă cum îți spun, zise ea, pe punctul de a răbufni.

Tonul ei amuți protestele cameristei. Cu ochii mari și îngrijorați, Marie plecă să anunțe vizitiul despre plecarea grabnică.

Gândindu-se la tot ce era de făcut, Jocelyn se dădu jos din pat și își legă halatul în jurul taliei, apoi își duse cana cu ciocolată la birou. Căldura îi limpezi puțin mintea. Luptându-se cu un nou val de lacrimi, începu să-i scrie un bilet lui David. Avea destul timp să sufere pe drumul spre casă.

capitolul 31

Într-o oră fură gata de plecare. Jocelyn se uită o ultimă dată prin cameră. Deși stătuse acolo doar o scurtă perioadă, o întrista profund gândul că nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Marie o întrerupse din contemplație.

–Lady Jocelyn, în legătură cu Hugh Morgan.

Jocelyn se întoarse și citi anxietatea pe chipul cameristei.

–Da?

–Lucrează pentru dumneavoastră, sau pentru lordul Presteyne?

–Ah, nu m-am gândit la asta. Se încruntă. Deși ea îl plătea, tânărul era servitorul personal al lui David. Roagă-l să vină aici.

Marie reveni împreună cu iubitul ei.

–Morgan, întrucât ești valetul lordului Presteyne, mi s-ar părea normal să rămâi la dispoziția lui. A fost foarte mulțumit de serviciile tale și presupun că va dori să te păstreze.

Își apăsă tâmplele, încercând să ghicească ce reacție va avea David în urma plecării ei.

–Dacă lordul Presteyne decide să renunțe la serviciile tale din cauza asocierii cum mine în trecut, te poți întoarce la Londra. Același lucru e valabil și pentru fratele tău, Rhys, dacă preferă să lucreze pentru mine decât aici, la Westholme.

Hugh se uită la Jocelyn cu tristețe în ochi.

–Lady Jocelyn, v-a rănit cumva domnul? Dacă a făcut-o...

Arăta atât de protector încât Jocelyn simți un nod în gât când dădu să răspundă.

–Dimpotrivă, eu sunt cea care l-a rănit pe el.

Cu chipul rigid, părăsi camera, lăsându-i pe Marie și Hugh să se uite după ea.

–Ce s-a întâmplat, fetițo? întrebă galezul. Doamna arată ca și cum însuși diavolul i-a păsit pe mormânt

–Nu știu, răspunse Marie tristă. Ieri totul era lapte și miere între ei, apoi, în dimineața aceasta plângea de ți se rupea sufletul și uite că trebuie să plecăm numaidecât.

Hugh o îmbrățișă.

–Rămas-bun, draga mea. Cunoscându-l pe lordul Presteyne, vă vom urma la Londra de îndată ce se întoarce acasă.

–Nu vreau să te părăsesc, se tângui Marie, cu ochii plini de lacrimi. Lasă-mă să rămân sau vino cu noi la Londra. Poți fi din nou valetul doamnei.

–Nu, fetițo, i-ai văzut privirea. Deocamdată, milady are nevoie de tine și cred că lordul va avea nevoie de mine. O sărută cu putere, fiindu-i deja dor de ea. Vom fi împreună din nou, curând, promit.

Uitându-se în agonie o ultimă dată peste umăr, Marie luă cutia cu bijuterii a stăpânei și părăsi camera.

Hugh găsi o fereastră de unde putu să le urmărească pe cele două femei urcându-se în trăsura care le aștepta, ajutate de majordomul nemulțumit.

Și plecară.

Era după-amiaza târziu când David se întoarse acasă, deschizând nerăbdător ușa principală fără a mai aștepta să vină un servitor. Intrând în hol, fu întâmpinat de Stretton cu o privire sumbră. David își dădu jos pălăria și i-o aruncă majordomului.

–Unde este Lady Presteyne? Din nou în mansardă?

–Doamna a plecat la Londra în această dimineață, domnule, răspunse Stretton, arătând de parcă și-ar fi dorit să fie oriunde altundeva, dar nu acolo.

–A plecat? repetă David, neînțelegând.

–Da, domnule.

Probabil primise un mesaj urgent de la vreo rudă. O chestiune de viață și de moarte.

–Presupun că a lăsat o scrisoare pentru mine, spuse el, simțind deja un nod în stomac, prevestitor de dezastre.

–Da, domnule.

Majordomul îi înmână un bilet sigilat.

David îl deschise în grabă și citi:

David – îmi pare rău. Nu am intenționat niciodată să te rănesc. E mai bine să nu ne mai vedem niciodată.
Jocelyn.

Cuvintele îl loviră ca un trăsnet. Reciti biletul de două ori, încercând să îl înțeleagă, dar nu mai află nimic altceva. Nu era... nimic.

Trecu pe lângă majordom și urcă scările, sărind peste câte trei o dată. Spera să fie o glumă bizară.

Trântind la perete ușa de la camera ei, realiză că dispăruse orice urmă că fusese ocupată recent. Dezordinea elegantă de parfumuri și perii dispăruse de pe masa de toaletă, lăsând în urmă doar mireasma de iasomie.

Neîncrezător, atinse salteaua goală, vrând parcă să simtă căldura lăsată de noaptea precedentă, dar nu mai găsi nici o urmă a bucuriei pe care o împărtășiseră. Bucuria pe care el crezuse că o împărtășiseră.

Se uită prin cameră. Singurul semn că fusese ocupată era un ghemotoc de hârtie din șemineul gol. Îl ridică, sperând să fie o ciornă a scrisorii de adio care să dea mai multe explicații decât cea lăsată la Stretton.

Era gata să arunce foaia văzând că nu era scrisul ei, apoi o citi când observă că era de la Lady Cromarty. La naiba. Ce însemnau amenințările contesei?

Simți cum i se formează sloiuri de gheață în stomac, care apoi se extinseră în tot corpul în timp ce îi veneau în minte diferite posibilități. Oare Jocelyn se hotărâse că nu mai voia să anuleze căsătoria, întrucât asta avea să o facă vulnerabilă în fața încercării de extorcare a mătușii sale? Renunțarea la feciorie putea fi plănuită pentru a submina cazul doamnei Cromarty.

Sau – Dumnezeu să-l ajute – poate se hotărâse că era pregătită să se întoarcă la ducele său și nu voia să se prezinte înaintea lui ca o porumbiță inocentă. Cine ar fi fost mai potrivit să o elibereze de fecioria nedorită decât soțul ei temporar?

Cooperase cu ardoare. Fusese o elevă competentă și acum se putea oferi lumii ca femeie. Și totuși, îi venea greu să asocieze un asemenea sânge rece cu imaginea sa despre Jocelyn, cu sinceritatea și căldura ei.

Crezuse că era dispus să se culce cu ea doar pentru plăcerea momentului, fără a se atașa emoțional, iar apoi fusese îngrozită de declarația lui de dragoste?

Poate se înșelase intuind căldură și vulnerabilitate sub aspectul ei sofisticat. Crescuse într-o lume total diferită de a lui, în care domnii și doamnele se comportau într-un fel neînțeles pentru oamenii de rând.

Mototoli scrisoarea în mână. În mod normal, bărbații erau învinuiți că se foloseau de femei și apoi le abandonau, iar acest caz părea să fie complet pe dos. Nu putea aprecia ironia.

Își opri gândurile dându-și seama că nici măcar nu știa dacă erau logice sau nu. Singurele fapte incontestabile erau biletul care spunea că nu mai voia să îl vadă vreodată și scrisoarea de la mătușa ei care transforma un act de dragoste într-un pumn de cenușă.

Se holba absent pe fereastră când Morgan intră în cameră.

– Domnule, aș dori să vorbim despre Lady Jocelyn, spuse el șovăielnic.

– Nu prea avem ce să vorbim. Înghiți cu greu, străduindu-se să afișeze o expresie calmă față de cele petrecute. A fost... drăguț din partea ei să vină și să ajute la organizarea gospodăriei.

– Marie mi-a spus că în această dimineață doamna plângea ca și cum ar fi avut inima frântă, adăugă Morgan, neacceptând să fie ignorat. Când am întrebat-o pe doamna dacă i-ați greșit cu ceva, mi-a spus că, dimpotrivă, ea v-a rănit pe dumneavoastră.

Văzând expresia de pe chipul stăpânului său, Hugh roși.

– Nu vreau să fiu neloial față de dumneavoastră, domnule, dar dânsa va fi întotdeauna prioritară, datorită felului în care s-a purtat cu fratele meu.

Amintindu-și de Rhys, David se întrebă dacă o femeie care salvase un soldat deprimat și olog din simplă bunătate, putea să fie într-adevăr o seducătoare fără suflet. Încruntându-se, încercă să pună totul cap la cap. Jocelyn nu fusese îndurerată cu o noapte înainte, putea să jure asta. Doar dacă ar fi putut să mintă nu doar cu cuvintele, ci și cu trupul, venise la el mânată de dorință și experimentase plăceri euforice.

Oare era supărată pe el pentru consumarea căsătoriei? Prea multă șampanie i-ar fi putut încețoșa judecata, făcând-o să dea vina pe el pentru cele întâmplate. Ceea ce ar fi fost al naibii de nedrept, căci o întrebase de nenumărate ori dacă era sigură și, din experiența lui, soția sa fusese întotdeauna corectă.

Își dădu seama că nu avea rost să facă speculații; era puțin probabil ca purtarea lui Jocelyn să fie cauzată de ceva evident.

În ciuda fațadei calme, aparent încrezătoare, știa că se temea de însuși conceptul de iubire. Undeva în adâncul

ei avea niște răni redeschise acum de vulnerabilitatea pasiunii și de declarația lui de dragoste.

Gândurile sale confuze fură întrerupte de vocea hotărâtă a lui Hugh.

–Marie spune că Lady Jocelyn e îndrăgostită de dumneavoastră. Toți cei din casă văd asta.

Îndrăgostită de el? David înmărmuri. Ar fi fost nebun să accepte mesajul scurt, fără noimă al lui Jocelyn. Singurul mod în care avea să o lase să-l părăsească era ca ea să îl privească în ochi și să jure că nu îl dorea.

–Pune-mi câteva lucruri în geantă. Plec numaidecât la Londra, comandă el, îndreptându-se către ușă.

–Vă însoțesc, domnule, spuse valetul hotărât. I-am promis lui Marie că mă voi întoarce la ea cât mai repede cu putință.

–Atunci va trebui să le aducem pe amândouă înapoi acasă, spuse el, invidios pe relația acelor oameni cumsecade, mult mai simplă decât căsătoria lui greșit concepută.

capitolul 32

Jocelyn se întoarse la Londra atât de repede cât putură să o ducă o trăsură bună și caii de închiriat. Pe tot parcursul călătoriei studie inelul de logodnă pe care David i-l pusese pe deget și se gândi, cu tristețe, la trecutul său. Mulți pretinseseră că o iubeau și ea refuzase cu ușurință declarațiile lor, considerându-le semne de pasiune copilărească sau goană după avere.

David, în schimb, reușise să o transforme în cenușă cu doar câteva cuvinte. Se insinuase în viața ei cu bunătatea, curajul și râsul său. Gândindu-se că inima lui aparținea altei femei, își permise să se apropie prea mult, iar acum plătea pentru asta.

Ajunseră la Londra târziu în după amiaza celei de-a doua zile. Jocelyn era deja epuizată de gândurile care îi zdruncinaseră mintea în pas cu sunetul copitelor cailor. Concluzia inevitabilă era amară: durerea prezentului izvora din trecutul insuportabil pe care refuzase să-l recunoască.

Venise timpul să își înfrunte trecutul, cu orice preț. Poate era slabă dincolo de orice speranță de salvare, dar nu trebuia să fie și lașă.

În noaptea aceea avea să doarmă la Londra, iar a doua zi avea să se ducă în Kent, la Lady Laura, singura persoană care avea răspunsurile la întrebările ei.

Intrând în foaierul casei sale, studie grandoarea familiară. Grandios, dar incredibil de gol. Ce făcea o femeie singură cu atâta spațiu?

Ducând cutia cu bijuterii, Marie o luă în sus pe scări, Compasiunea ei tăcută o făcuse o bună însoțitoare în lunga călătorie din Hereford. Avea să rămână cu Jocelyn sau

avea să se întoarcă la Westholme, la iubitul ei, lăsându-și stăpâna și mai singură decât era?

Simțind că nu era în stare să urce cele două etaje, Jocelyn intră în salon, dându-și jos mănușile istovită.

Ceru ceai și abia ce-și savura băutura fierbinte, așteptând să se învioreze, când se deschise ușa.

În cameră intră Lady Laura, izbitor de atrăgătoare în rochia de seară albastră cu o croială modernă.

–Te-ai întors, ce surpriză plăcută, draga mea! exclamă ea plină de căldură. Unde e David?

Jocelyn se ridică și își îmbrățișă mătușa din toată inima.

–Ce mă bucur că ești aici, hohoti ea, înecându-se în lacrimi. Aveam de gând să vin la Kennington mâine, să te văd. A venit și unchiul Andrew?

–Da, are ceva treabă la gărzile călare. Ne întâlnim mai târziu la o petrecere.

Cu privirea îngrijorată, Lady Laura își conduse nepoata la sofa, așezându-se lângă ea.

–Ce s-a întâmplat, draga mea? Arăți răvășită.

Jocelyn se lăsă pe spate și se șterse la ochi cu dosul palmei.

–E complicat. Ai timp să vorbim înainte să pleci?

–Știi că am întotdeauna timp pentru tine, o asigură mătușa sa, devenind și mai îngrijorată. Ce dorești să discutăm?

De unde să înceapă? De la dezastrul pe care îl provocase în viața ei și a lui David? Sau poate de mai devreme, de la tragedia care îi stricase viața iremediabil?

–Povestește-mi despre mama mea, îi ceru, cu expresia feței rigidă.

–Ai refuzat întotdeauna să vorbești despre Cleo, spuse Laura surprinsă. De ce întrebi acum?

–Pentru că trebuie să înțeleg, replică Jocelyn aspru. Ce fel de persoană era? De ce a divorțat tata de ea? Chiar era o femeie ușoară, cum se vorbește?

–Draga mea fată, cine ți-a spus așa ceva? exclamă mătușa sa, îngrozită.

–Toată lumea! Îți amintești caricaturile pe care le-am văzut în vitrina tipografiei?

Laura tresări.

–Nu mi-am dat seama că erai destul de mare ca să înțelegi ce însemnau caricaturile și comentariile acelea.

Lady Laura nu avea mai mult de nouăsprezece, douăzeci de ani când se petrecuse acel episod, se gândi Jocelyn. Trebuie să fi fost la fel de supărată ca nepoata ei. Chiar mai mult, poate, deoarece trebuise să înfrunte bârfele răutăcioase din saloanele și din sălile de bal londoneze în fiecare zi. Nu era de mirare că fusese nerăbdătoare să fugă cu Andrew.

–Nu a fost singura ocazie. Buzele lui Jocelyn se schimonosiră. Servitorii o numeau curvă când credeau că nu aud. La fel și domnișoarele de familie bună de la internatul exclusivist din Bath la care m-a trimis tata, de unde am fugit. A mai fost acel lord care a încercat să mă seducă la balul de debut al propriei sale fiice, presupunând că nu eram mai bună decât ea. Așa mamă, așa fiică, asta mi-a spus înainte să-și vâre limba în gura mea.

–Dumnezeule mare, de ce nu mi-ai spus niciodată? Sau tatălui tău? Laura era șocată. Ai părut întotdeauna atât de... puțin preocupată. Aveai doar patru ani când a plecat mama ta, și nu părea să-ți fie dor de ea. Dacă ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu ea, eu nu am auzit.

–Bineînțeles că nu am întrebat! Jocelyn începu să tremure. Chiar și un copil mic știe că astfel de subiecte sunt interzise.

–Cleo era încăpățânată și a făcut niște greșeli grave, dar nu era o femeie ușoară, rosti Laura apăsat. Ea și tatăl

tău au avut o relație furtunoasă și s-au căsătorit după doar câteva săptămâni. Când flăcările de început ale pasiunii s-au stins, au descoperit că nu aveau mai nimic în comun.

Clătină din cap cu tristețe.

–Ar fi putut să ducă vieți separate, ca mulți alți oameni la modă, dar fiecare a vrut să... își îndeplinească visurile. Să fie un iubit perfect. Nu se puteau accepta unul pe altul așa cum erau. Certurile erau teribile. Se certau în public, se certau acasă. Între ei era un fel de dragoste ciudată care se manifesta prin mânie și ură. Nu îți amintești nimic din toate astea?

–O, ba da, șopti Jocelyn. Țin minte. Închise ochii strâns, amintindu-și cum strigase tatăl său. „Ești femeie, ceea ce înseamnă că ești o mincinoasă lacomă și o curvă. Blestemat fie ceasul când te-a cunoscut!" Mama sa îi răspunsese prin furie și porțelanuri sparte, blestemându-și bărbatul pentru cruzimea și lipsa de loialitate de care dăduse dovadă. Jocelyn se ghemuise neobservată într-un colț al camerei de zi imense de la Charlton, țintuită la vederea mâniei părinților săi, prea speriată ca să fugă. Cearta și toate celelalte îi erau imprimate în suflet.

Se apăsă cu mâna pe abdomen, încercând să aline durerea care se afla acolo de o viață întreagă.

–Amintirile mele sunt incomplete. Spune-mi ce s-a întâmplat, așa cum știi tu.

Laura își mușcă buzele.

–Când urma să îmi fac intrarea în societate, părinții tăi ajunseseră deja în punctul în care nu precupețeau nici un efort pentru a-și face rău unul altuia. Tatăl tău și-a luat drept amantă una dintre cele mai cunoscute curtezane din Londra, ceea ce era destul de grav. Explozia finală s-a produs când a îndrăznit să se afișeze cu ea la unul dintre balurile organizate de Cleo în chiar această casă.

Stăteam de vorbă cu Cleo când Edward a adus-o pe amanta lui în sala de bal. Cleo s-a făcut albă la față. Avea o țintă perfectă și cred că dacă ar fi avut un pistol, l-ar fi împușcat în inimă. În schimb, după o ceartă cu scântei purtată în fața a jumătate din lumea bună a Londrei, ea a plecat de la bal cu baronul von Rothenburg, un diplomat prusac care o curta insistent.

Cleo și Rothenburg au început o aventură flamboaiantă care i-a dat tatălui tău suficiente dovezi pentru divorț. Nu a mai pus niciodată piciorul în această casă după noaptea balului. Tatăl tău a refuzat să o mai lase să intre, nici măcar ca să-și adune lucrurile personale. A pus să se împacheteze tot și a trimis bagajele acasă la Rothenburg, împreună cu provocarea la un duel. Edward nu a fost rănit, dar Rothenburg a fost împușcat în plămân, lucru care a contribuit la moartea sa, cinci ani mai târziu.

Jocelyn își frecă tâmplele dureroase.

–Dumnezeule, câte vieți a distrus femeia aceasta?

–Nu trebuie să o învinovățești pe mama ta pentru divorț. A fost la fel de mult și vina tatălui tău. Poate chiar mai mult, spuse mătușa sa cu tristețe. I-am iubit pe amândoi, dar între ei exista o legătură catastrofală care scotea ce era mai rău din fiecare.

–Dar ea a fugit cu un alt bărbat, exclamă Jocelyn plină de dispreț. O soluție minunat de morală la problemele ei.

–Cleo nu a fost o femeie ușoară. Nu și-ar fi luat niciodată un amant dacă tatăl tău nu i-ar fi forțat mâna. A ajuns să îl iubească pe Rothenburg, dar el era catolic și familia lui nu ar fi sprijinit căsătoria cu o femeie divorțată. Deși ar fi luat-o de soție chiar și așa, ea nu a vrut ca baronul să se înstrăineze de familia lui, așa că a stat cu el ca amantă până la final.

–Cum a murit? întrebă Jocelyn, luptându-se cu o urmă de admirație pentru refuzul mamei sale de a distruge relația iubitului său cu familia.

–A doua zi după înmormântarea lui Rothenburg, a ieșit la o plimbare călare pe armăsarul lui și... a încercat să sară peste un canal care era prea lat. Au murit și ea și calul. Laura închise ochii, cu suferința întipărită pe chip. Te rog, nu o judeca prea aspru, Jocelyn. Poate că nu a fost înțeleaptă în ceea ce privește iubirea, dar avea o inimă mare și o oferea cu generozitate.

Deci asta era povestea nobilei, frumoasei, pasionatei Cleo, contesă de Cromarty. Chinul cu care Jocelyn trăise toată viața, încă de când era copil, izbucni în valuri sfâșietoare.

–Dacă a fost atât de minunată, atunci ce era în neregulă cu mine? strigă Jocelyn cu glas chinuit, abia capabilă să vorbească.

Se întoarse către mătușa sa cu lacrimile șiroindu-i pe obraz.

–Ce a fost atât de oribil, sau groaznic de greșit la mine pentru ca propria mea mamă să mă abandoneze fără nici un cuvânt? Fără nici o remușcare sau regret?

Încercă să continue, dar nu fu în stare. Se lăsă încet în genunchi, ghemuindu-se, cuprinzându-și picioarele cu brațele într-o încercare frenetică de a vindeca rana primordială care îi distrusese sufletul.

–Ce am făcut rău? se tângui ea, simțindu-se sfâșiată în două. Ce am făcut rău?

–Dumnezeule mare din ceruri! strigă Laura cu vocea tremurată. O clipă mai târziu, se așeză pe podea lângă Jocelyn și o luă în brațe, legănând-o ca pe un copil. Fata mea dragă, asta ai crezut în toți acești ani? De ce nu m-ai întrebat niciodată? Ți-aș fi putut spune adevărul.

–Știam adevărul. Jocelyn se schimonosi. Că mama era o femeie ușoară și că mă părăsise fără ca măcar să se uite în urmă.

–Dar nu așa au stat lucrurile! Cleo a încercat disperată să câștige custodia ta. O dată a mers la Charlton să te vadă

când credea că Edward era la Londra, dar era acasă și a amenințat-o cu un bici pentru cai. I-a spus că o omoară dacă mai încearcă să se apropie de tine. A încercat să-l convingă că, întrucât nu-i puteai moșteni titlul, trebuia să rămâi cu ea. Când a refuzat, a căzut în genunchi și l-a implorat să o lase să te vadă, dar el nu i-a permis. Laura începu să plângă. Am fost îngrozită, dar abia când am avut și eu copii am înțeles pe deplin câtă suferință a îndurat.

–Tata își dăduse, probabil, seama că eram folositoare drept armă cu care să-și pedepsească soția pe care o ura, conchise Jocelyn cu amărăciune. Și poate că ea mă dorea din același motiv. Să-i facă rău lui. Eu eram pionul prins la mijloc între rege și regină.

–Nu confunda furia lui Edward față de Cleo cu dragostea lui reală pentru tine, o atenționă Laura. Mi-a spus mai târziu că era îngrozit că avea să te răpească și să te ducă pe continent cu Rothenburg, și avea dreptate să se teamă. În cazul unui divorț, femeia nu are nici un drept. Cleo fusese catalogată drept adulteră în ochii lumii și justiția nu avea cum să o ajute. Dacă te-ar fi putut răpi, sunt convinsă că ar fi făcut-o. În următorii cinci ani, până la moartea ei, tatăl tău s-a asigurat să fie tot timpul un valet sau un alt servitor de încredere în preajma ta, să te păzească.

–A concediat-o pe bona mea, Gilly, de teamă că îi era loială mamei mele, nu lui?

Laura suspină.

–Mă tem că da. I-am spus că era o cruzime atât față de tine, cât și față de Gilly, dar se temea că avea să te ducă la mama ta. Poate ar fi făcut-o. Servitorii o adorau pe Cleo. Îi semeni în multe feluri.

Pierderea lui Gilly, caldă și iubitoare, fusese ca și cum și-ar fi pierdut mama a doua oară. Apoi o pierduse pe mătușa Laura din cauza căsătoriei. Până la vârsta de cinci ani, Jocelyn aflase deja că a iubi pe cineva însemna să-l pierzi.

–De unde știi atâtea despre gândurile și sentimentele mamei mele? întrebă Jocelyn, curioasă.

–Îmi devenise ca o soră și nu puteam suporta ideea să o pierd. Am corespondat până la moartea ei. Îi trimiteam desenele pe care le făceai, îi povesteam cum crești. După ce m-am căsătorit și am plecat de la Charlton, am pus-o pe menajeră să îmi scrie despre tine ca să-i pot povesti mamei tale. Cleo întreba dacă vorbeai vreodată despre ea, dar tu nu ai spus niciodată vreun cuvânt, murmură Laura. Nu suportam să-i sporesc nefericirea, așa că o mințeam și îi spuneam că o pomenești adesea.

–Mă gândeam la ea tot timpul, dar îmi era frică să întreb, șopti Jocelyn.

Laura îi mângâie părul cu tandrețe.

–De ce-ți era frică?

Jocelyn închise ochii strâns, încercând să înțeleagă această nouă perspectivă asupra lucrurilor.

–Cred că... credeam că dacă aș fi întrebat vreodată de ea, *papa* avea să mă alunge de acasă și pe mine.

–N-ar fi făcut niciodată așa ceva. Laura o îmbrățișă. Te-a iubit mai mult decât pe oricine și orice în viața sa. Întrucât nu întrebai de mama ta și păreai fericită, a crezut că era mai bine pentru tine să nu deschidă subiectul. Era mulțumit să creadă că scăpaseși neafectată.

–Neafectată? râse Jocelyn, cu o nuanță isterică în glas. Întreaga mea viață a avut de-a face cu divorțul lor.

–Nimeni nu s-a gândit că te-a afectat atât de tare sau că ai fost victima unor asemenea batjocuri și insulte. Dar să nu te îndoiești niciodată că ai fost iubită, spuse Laura, așezată pe călcâie. Cred că principalul motiv pentru care Edward nu s-a recăsătorit a fost ca să-ți poată acorda mai mult timp și mai multă atenție.

–Și eu care credeam că îi plăcea să aibă o gamă variată de amante, replică Jocelyn acid. Și asta îi formase

concepția despre lume: bărbații erau nestatornici din fire. Unchiul Andrew a fost un soț fidel? Există oare așa ceva?

În secunda următoare își dori să nu fi întrebat, dar mătușa sa rămase calmă.

–Da, Drew a fost fidel. Mi-a dat cuvântul și nu m-am îndoit niciodată. Așa cum nici el nu a avut vreo ocazie să se îndoiască de mine.

–Sunteți chiar atât de fericiți pe cum păreți? stărui Jocelyn. Mă întreb dacă există căsătorii fericite pentru oamenii de rangul nostru.

–Cât de cinică ai devenit, constată Laura oftând. Da, draga mea, eu și Drew suntem fericiți. Am avut certurile noastre – orice cuplu trece prin așa ceva. Însă dragostea care ne-a unit de la început a devenit tot mai puternică peste ani.

–Crezi că mama chiar m-a iubit? întrebă Jocelyn nesigură.

–Știu cu certitudine. Cleo mi-a trimis o scrisoare chiar înainte să moară. Mai târziu mi-am dat seama că... își lua rămas-bun. Laura înghiți în sec. Spunea că cel mai mare regret din viața ei era acela că te pierduse și că nu avea să te vadă crescând. Ți-a trimis un dar, dar am ezitat să ți-l dau. Pentru că refuzai întotdeauna să vorbești despre mama ta, nu am vrut să risc să te supăr. De-aș fi fost mai înțeleaptă... Se ridică și întinse mâna pentru a o ajuta și pe Jocelyn. Vino! E timpul să fac ceea ce ar fi trebuit să fac cu ani în urmă.

capitolul 33

Fără să scoată o vorbă, Jocelyn o urmă pe mătușa sa la etaj, în apartamentul pe care soții Kirkpatrick îl împărțeau de fiecare dată când veneau la Cromarty House. Și întotdeauna împărțeau același pat, nu ca alte cupluri de seama lor. O altă dovadă că mariajul putea fi și fericit.

Lady Laura deschise cutia cu bijuterii, scoase un cloisonné oval, plat, lung de vreo opt centimetri pe care i-l dădu lui Jocelyn. Era o cutiuță pentru portrete, una splendidă.

Puțin neîndemânatică, Jocelyn găsi închizătoarea pe lateral și o deschise. În interior de afla miniatura unei femei cu părul auriu, o frumusețe izbitoare, cu ochi căprui. În rama cealaltă era o bucată de pergament cu un scris delicat care spunea: „Fiicei mele Jocelyn, cu toată dragostea".

Strânse convulsiv cutia în mână, revederea chipului matern declanșându-i un val de amintiri. Jucându-se în grădină, mama ei împletindu-i flori în păr. Plimbări călare în brațele mamei sale pe un bidiviu ce alerga pe dealurile de la Charlton, mama sa nederanjată de faptul că, din greșeală, Jocelyn tocmai stricase boneta cea nouă.

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, Jocelyn se bucură de amintirile frumoase pe care le îngropase împreună cu durerea insuportabilă. Mama sa o iubise. Deși plecase, se uitase în urmă, la fel de răvășită din cauza despărțirii ca și Jocelyn.

Mătușa sa îi cuprinse umerii și o lăsă să plângă.

–Îți înțelegi mama mai bine acum? întrebă Laura, când lacrimile se opriră.

Jocelyn dădu din cap afirmativ.

–Nu știu dacă cicatricele se vor vindeca vreodată, dar cel puțin acum știu unde sunt și cum au ajuns acolo.

–Vrei să stau cu tine în seara asta? Pot renunța fără probleme la petrecere.

–Aș prefera să fiu singură. Am multe lucruri la care să mă gândesc. Suspină. Poate acum o să pot face ordine în încurcătura pe care mi-am creat-o singură.

–Probleme cu David?

–Mi-e teamă că da. Probleme serioase.

–Este la fel ca Andrew, draga mea, murmură Laura. Dacă vrei ca mariajul să fie real, David nu te va dezamăgi niciodată.

–S-ar putea să fie prea târziu pentru asta. Nedorind să spună mai multe, Jocelyn schimbă subiectul arătând către ținuta mătușii sale. Va trebui să te schimbi. Rochiei nu i-au făcut bine lacrimile mele vărsate cu duiumul.

–Un preț mic pentru rezolvarea problemelor după atâția ani, o liniști Laura, chemând camerista. Ești sigură că vei fi bine?

–Foarte sigură. O sărută timid pe obraz. Întotdeauna te-am considerat ca pe o mamă. Acum am două.

Laura zâmbi.

–Îmi doream o fiică, dar nu aș fi putut să o iubesc mai mult decât pe tine.

Amândouă erau amenințate de izbucnirea unui nou șuvoi de lacrimi, dar camerista mătușii intră înainte ca emoțiile să le biruiască. În timp ce camerista se foia pe lângă rochia șifonată a stăpânei sale, Jocelyn plecă. Acum, că își recuperase trecutul, trebuia să descâlcească complicațiile create în prezent.

Cu Isis torcându-i fericită în poală, Jocelyn stătu trează până târziu, gândindu-se la viața ei, la părinții ei. Rămânea supărată pe tatăl său pentru că îi refuzase orice comunicare cu mama, dar explicația lui Lady Laura o ajutase

să-i înțeleagă motivele. Deși se temuse întotdeauna că dragostea lui era fragilă și putea să dispară dacă nu îi făcea pe plac, nu-i refuzase nimic. Faptul că nu avusese încredere în iubirea lui fusese greșeala ei, nu a lui.

Îi înțelese până și blestematul de testament, așa manipulator cum era. Cu toate că nu-i împărtășise rezervele pe care le avea față de căsătorie, contele ghicise, probabil, că dacă ar fi lăsat-o după capul ei, ar fi murit fată bătrână. Niciodată subtil, contele îi aranjase viața în așa fel încât să nu aibă încotro, ci să își înfrunte obligatoriu temerile.

Se considerase întotdeauna asemănătoare cu Lady Laura și era adevărat că potrivirea fizică era remarcabilă. Dar semăna în multe privințe și cu Cleo. Povestea aceea cu pistoalele, de exemplu, pentru a nu mai menționa temperamentul aprig, încăpățânarea. Jocelyn își petrecuse toată viața suprimând acea latură a firii ei, dar făcea parte integrantă din ea. Dacă avea să își accepte mama, trebuia să se accepte și pe sine.

Așa să fie.

Înțelegerea și acceptarea trecutului nu erau însă decât un prim pas. O conversație lungă și dureroasă nu era de ajuns pentru a o convinge că era demnă să fie iubită. Nici chiar de către tatăl și mătușa sa nu se simțise pe deplin iubită. Existase întotdeauna o teamă vagă, aproape inconștientă că avea defecte ce nu puteau fi îndreptate și că oricine ar fi văzut-o cu adevărat, ar fi părăsit-o.

Însă tânjea după dragoste, ceea ce însemna că trebuia să se socotească ea însăși demnă de iubire. Nu era o sarcină ușoară. În mintea ei, știa că era o femeie de ispravă. Încercase să se ghideze după valorile spirituale ale credinței ei. Era generoasă cu timpul și cu banii ei și încerca să fie bună. Făcea tot ce putea ca să prețuiască oamenii așa cum meritau, în loc să-i disprețuiască pe toți cei care nu erau de același rang cu ea. Dar avea să-i ia mult timp pentru

a se convinge în adâncul inimii că merita dragoste – dacă vreodată avea să reușească acest lucru.

Doamne, nici măcar nu știa ce este dragostea. Crezuse că fusese puțin îndrăgostită de ducele de Candover și, chiar după toate cele petrecute cu David, aristocratul încă îi era prezent în minte. Era oare dragoste sau o iluzie plăsmuită de mintea ei rațională care îl considera un soț potrivit – unul care nu avea să fie doborât de acel fel de pasiune distructivă care osândise mariajul părinților ei?

David Lancaster îi stârnise sentimente mai complexe. Se căsătorise cu el la întâmplare, se amuzase cu el, îl considerase un prieten de nădejde și, într-un acces de dorință irezistibilă, îl ademenise în patul ei. Nu știa dacă era vorba de dragoste, dar gândul de a-l pierde îi provoca un gol în stomac.

Avea s-o urmeze oare la Londra sau distrusese deja tot ce fusese între ei? Dacă nu venea, ar fi avut ea curajul să se întoarcă la Westholme? Trebuia, pentru că petrecuse prea mult timp din viață alergând.

Când se retrase în somnul agitat, mintea îi era amorțită din cauza îndoielilor.

Se trezi a doua zi dimineață simțind calmul nefiresc care urma după furtună.

Când li se alătură mătușii și unchiului ei la micul dejun, colonelul o studie cu atenție înainte să plece la treburile lui, dar nu puse nici o întrebare lipsită de tact despre fostul ofițer pe care-l avusese în subordine. Jocelyn îi fu recunoscătoare; nu ar fi fost capabilă să vorbească despre David.

Lady Laura își invită nepoata să o însoțească la croitoreasă, dar Jocelyn refuză, nepregătită să se ocupe de mărunțișurile vieții cotidiene. În schimb, se duse în camera ei și începu să scrie o relatare despre dezvăluirile mătușii sale și despre sentimentele pe care i le stârniseră.

Poate că procesul de transformare a emoțiilor vagi în cuvinte avea să-i clarifice îndoielile.

Târziu în cursul dimineții se opri pentru o ceașcă de ceai. Dacă David ar fi decis să vină după ea la Londra, putea să ajungă chiar în acea seară. Dorea să-l vadă, dar nu avea idee ce i-ar fi putut spune. Putea oare să-l anunțe că îl iubea, fără a fi totuși sigură? Merita mai mult decât atât.

Umplu pagină după pagină pe măsură ce amintirile și datele aflate i se ordonau în creier. Ciudat cât de limpede îi devenise mintea acum, că Lady Laura îi dăduse cheia către trecut.

Luă o pauză și tocmai ce-și relaxa degetele încordate când Dudley intră cu o carte de vizită pe o tavă de argint.

–Aveți un musafir, milady.

Ridicând biletul, văzu că era ducele de Candover. O trecură fiorii. Deci bărbatul care îi ocupase gândurile atâta timp, care fusese scutul ei împotriva realității materiale a lui David Lancaster, era acolo.

„Ne vedem în septembrie..." De fapt, se întorsese la Londra cu câteva zile mai repede decât trebuia. Coincidență, sau poate chiar era nerăbdător să o vadă? Se gândise la ea – poeziile pe care i le trimisese în dar o dovedeau.

Ei bine, dorise răspunsuri și acum avea ocazia să afle câteva.

–Cobor imediat, îi spuse ea majordomului.

După ce Dudley plecă, se stropi cu apă rece pe față pentru a ascunde urmele lacrimilor vărsate, apoi se studie fără prea mare interes în oglindă. Marie își făcuse treaba bine – Lady Jocelyn Kendal era la fel de elegantă ca întotdeauna. Ciudat cum se gândea la sine tot cu acel nume, când, din punct de vedere legal, era Lady Presteyne.

Era un simbol al refuzului său sperios de a accepta căsătoria pe care o încheiase.

Încercă un zâmbet. Imaginea din oglindă nu era întru totul convingătoare, însă era acceptabilă. Fatalistă, coborî pentru a-și întâmpina vizitatorul.

Extrem de chipeș, ducele se sprijinea relaxat de polița șemineului, dar se îndreptă când Jocelyn intră în camera de zi. Ochii cenușii vădiră admirație la apropierea ei.

–Bună dimineața, Candover. Ce plăcere neașteptată.

–Am fost chemat la Londra cu afaceri și, trecând pe aici, am văzut că poarta era deschisă. Să vă găsesc astfel, e mai mult decât m-aș fi așteptat. O privi cu căldura pe care o manifestase ultima dată când se văzuseră, la balul soților Parkingston. Deși nu este încă septembrie, pot îndrăzni să sper că sunteți pregătită – îi ridică mâna, sărutând-o prelung – pentru distracție?

Deznădăjduită, Jocelyn constată că îi răspundea. Sperase să nu simtă nimic, însă rămăsese la fel de atrăgător. Mai mult decât atât, sub fațada rece legendară, ea simțise întotdeauna un bărbat cu adevărat de treabă, deși l-ar fi rănit să afle că gândea astfel despre el.

Știind că trebuia să învețe mai multe despre propriile sentimente, zâmbi cât de fermecător putu.

–Subiectul e deschis pentru discuție, domnia voastră.

–Cred că îmi puteți spune Rafe. Prefer asta decât Rafael. Fața lui fu traversată de un zâmbet lent, intim. Faptul că am fost numit după un arhanghel este absolut nepotrivit, nu credeți?

Apoi îi luă bărbia în palmă și își lipi buzele de ale ei.

Jocelyn experimentă sărutul cu o ambivalență curioasă. Era un bărbat adevărat și răspunsul ei instinctiv îi dădu clar de înțeles că își câștigase pe drept reputația de amant splendid. Asta visase să descopere cu el.

Dar nu era David. Reacția ei la gestul ducelui era fragilă, superficială în comparație cu furtuna de iubire pe care David o aprinsese în ea.

Singura mirare era cum de îi luase atât de mult timp să recunoască o emoție care se dezvăluia acum atât de puternică, de neconfundat. Începuse să se îndrăgostească de David din primul moment când se uitase în ochii lui, la spital. Și continuase să se îndrăgostească, negându-și mereu sentimentele deoarece simplul gând o înfricoșa. În tot acest timp cât își spusese că David era doar un prieten bun, fratele pe care și-l dorise întotdeauna, fusese deja îndrăgostită până peste cap de el.

David avea să se amuze când îi va spune asta, dar avea să fie un amuzament cald, nu unul batjocoritor. Acum că înțelesese, trebuia să meargă la el și să îi ceară să-i ierte comportamentul haotic.

Dădu să se smulgă din brațele ducelui când ușa la camera de zi se deschise.

capitolul 34

David Lancaster și Hugh Morgan călătoriseră aproape toată noaptea, la lumina lunii, ajungând la Londra imediat după prânz. Când traseră în fața la Cromarty House, David abia avu răbdare să își regleze conturile cu vizitiul înainte de a sări din trăsură și de a se năpusti pe scările de la intrare. Neavând cheie, trebuia să bată la ușă și să aștepte, o veșnicie, i se păru lui.

Dudley îi deschise.

–Domnule! Ce... surpriză, exclamă el.

Hugh plecă în căutarea lui Marie.

–Unde este soția mea? întrebă David. Pentru că, nu-i așa, era încă soția lui și îi datora o explicație cel puțin.

–Doamna este în camera de zi. Dar... are musafiri.

Majordomul ridică vocea când David trecu pe lângă el și se duse în camera de zi. Deschizând ușa, intră – apoi înmărmuri când o văzu pe Jocelyn în brațele unui bărbat care, probabil, era afurisitul de duce. Candover se numea, potrivit celor spuse de Hugh în timpul călătoriei.

Îl cuprinse o furie criminală, depășind tot ceea ce trăise pe câmpul de luptă. Deci instinctul care îl condusese în privința lui Jocelyn nu fusese altceva decât o iluzie înșelătoare, compusă din visurile și speranțele sale. Cu vara pe sfârșite și cu fecioria nedorită dispărută, Jocelyn se întorsese la Londra la iubitul ei preferat.

Tabloul se sfărâmă când ea ridică privirea și îl văzu. Crezu că situația nu ar fi putu fi mai rea, dar se înșelase.

–David! strigă Jocelyn, îndepărtându-se de intrus. Fața îi radia, ca și cum ar fi așteptat cu nerăbdare întoarcerea soțului său, deși era la jumătatea drumului către patul altui bărbat.

Sau trecuse de la feciorie la *ménage a trois*, în doar trei zile?

Se îndreptă spre el, cu mâinile ridicate în semn de bun venit.

–Cum ai ajuns atât de repede? Nu credeam că ai să ajungi la Londra înainte de lăsarea serii. Apoi se opri brusc, văzându-i expresia feței.

Ca întotdeauna, ea arăta sinceră și inocentă. Stomacul lui David se contorsionă știind că nu o cunoscuse niciodată cu adevărat. Era într-adevăr doamna modernă, gazda perfectă chiar și în aceste circumstanțe.

Își încleștă mâinile, izbutind să-și controleze furia.

–Este clar că sosirea mea este deopotrivă neașteptată și nedorită. Privirea lui trecu spre bărbatul care îl privea cu ochi mijiți. Fără îndoială că nemernicul avea multă experiență cu soți furioși. Presupun că dânsul este ducele de Candover? Sau poate draga mea soție își extinde favorurile chiar mai mult?

Ducele aprobă din cap.

–Eu sunt Candover. Și dumneavoastră, domnule?

Deci aveau să fie civilizați. Cu amărăciune, David își aminti că Jocelyn nu pretinsese niciodată că l-ar fi vrut cu adevărat de soț. Îi promisese că îi va restitui libertatea, iar mariajul lor nu-i dădea dreptul să o insulte în propria casă. Făcuse multe pentru el și dacă era incapabilă să-i ofere dragoste era pierderea lui, nu crima ei.

Cu toate acestea, dorea să îl facă bucăți pe duce, preferabil cu mâinile goale. Individul părea atletic, dar nu se compara cu un soldat antrenat. David se blestemă pentru simțul dreptății care-l împiedica să se repeadă asupra musafirului.

Violența i-ar fi alinat într-o oarecare măsură durerea și mânia, dar nu avea dreptul să-l omoare pe Candover. Ducele se afla acolo chemat de Jocelyn.

–Numele meu este Presteyne, sunt soțul acestei doamne, deși nu pentru mult timp, se prezentă el cu o voce tăioasă.

Privirea lui de gheață se întoarse către Jocelyn.

–Îmi cer scuze că v-am întrerupt amuzamentul. Îmi voi aduna lucrurile și nu vă voi mai deranja.

Se întoarse și plecă, trântind ușa în urma lui cu asemenea forță încât se zgâlțâiră ferestrele.

Tremurând, Jocelyn se prăbuși pe un scaun, cu mâinile apăsate pe piept. Fusese atât de fericită când, după sărutul lui Candover, se lămurise, în sfârșit, de adevăratele sentimente, că nici măcar nu se gândise cât de compromițătoare erau circumstanțele – până nu văzuse expresia furioasă de pe chipul lui David. Nici dacă avea să trăiască o sută de ani nu avea să uite acea expresie, un amestec de furie și durere brută.

De la acea primă întâlnire la spital, David se deschise în fața ei cu generozitate totală, oferindu-i mereu bunătate și alinare. Aproape comisese sperjur cu privire la o chestiune intimă umilitoare, pentru a-i oferi anularea căsătoriei.

Și ea cum îl răsplătise? Când el își declarase dragostea și fusese cel mai vulnerabil, ea îl respinsese și îl părăsise fără nici o explicație. Când el lăsase mândria la o parte și venise după ea, o găsise în brațele unui bărbat cu rang mai înalt și cu o avere mai mare. Dumnezeule, în ce hal o disprețuia acum!

Se uită absentă la ușa pe care ieșise el, conștientă că amorțeala pe care o simțea era o barieră extrem de subțire în drumul oceanului de durere. Nu avea să mai creadă nici un cuvânt din declarația ei de dragoste. Era ironia supremă ca în momentul în care descoperise iubirea, să fi distrus șansa de a o mai împărtăși cu soțul său.

Uită de prezența lui Candover.

–Soțul dumitale nu pare să considere căsătoria una de conveniență, comentă el sec.

Tăcută, ridică privirea, profund rușinată că îl implicase într-o astfel de scenă.

–Îmi pare rău, șopti ea.

–Cel fel de joc jucați? Soțul dumitale nu pare genul de bărbat care să fie manipulat prin stârnirea geloziei. Poate că vă iubește, poate că îi vine să vă frângă gâtul, dar nu va juca acest joc de-a îndrăgostiții. Privirea lui era aspră.

Cu efort, Jocelyn își adună puterile cât să poată vorbi. Îi datora lui Candover sinceritate.

–Nu jucam nici un joc... Încercam să descopăr ce simte inima mea. Abia acum am aflat ce simt pentru David, când este prea târziu.

Privirea lui se îmbună în fața nefericirii sale.

–Încep să cred că sub suprafața aceasta dură ca marmura bate o inimă romantică. Dacă este adevărat, urmați-vă soțul și aruncați-vă așa fermecătoare cum sunteți la picioarele lui, implorând iertare. Ar trebui să se răzgândească, cel puțin de data asta. Bărbatul iartă femeia pe care o iubește. Dar nu-i mai dați ocazia să vă găsească în brațele altcuiva. Mă îndoiesc că vă va ierta și a doua oară.

Se uită la el, sfâșiată între durere și pofta de râs isteric.

–Sunteți renumit pentru sângele rece, dar chiar și așa, poveștile nu vă pun în cea mai bună lumină. Dacă diavolul însuși ar intra în cameră, cred că l-ați întreba dacă nu cumva joacă whist.

–Să nu joci niciodată whist cu diavolul, draga mea. Trișează. Candover ridică mâna rece a lui Jocelyn și o sărută ușor. În cazul în care soțul dumneavoastră refuză lingușelile, dați-mi de știre dacă doriți o relație plăcută, fără complicații. Îi dădu drumul la mână. Nu ați primi niciodată mai mult de la mine, știți asta. Cu mulți ani în urmă mi-am oferit inima cuiva care și-a bătut joc de ea și mi-a frânt-o, deci nu mi-a mai rămas nimic.

Puse mâna pe clanță, apoi ezită, zăbovind cu privirea pe chipul ei.

–Îmi amintiți de o femeie pe care am cunoscut-o odată, dar nu îndeajuns. Niciodată îndeajuns, spuse el cu o voce atât de joasă, încât abia distinse cuvintele. Apoi plecă.

Speriată de tristețea din privirea lui, Jocelyn își dădu seama că nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat. Ce răni ascundea sub suprafața de un calm perfect? Nu se gândise să se întrebe, deoarece se ascunsese în umbră și își trăise fanteziile. Nu înțelesese nimic.

Avea timp să se dojenească mai târziu. În momentul acela trebuia să se ocupe de niște chestiuni mult mai importante. Ieși din camera de zi și urcă scările cu o viteză pe care nu o mai prinsese de pe la doisprezece ani.

Cu inima bătându-i nebunește, dădu buzna în camera albastră și îl găsi pe soțul său împachetând puținele lucruri rămase într-un geamantan.

–Te rog, David, dă-mi voie să-ți explic! spuse ea cu respirația tăiată după ce urcase două etaje. Nu era ceea ce părea a fi.

El își ridică sprâncenele batjocoritor.

–Vrei să spui că nu te aflai în brațele pasionale ale lui Candover? Nu credeam să am vederea atât de slabă.

Jocelyn tresări în fața sarcasmului său. Până atunci nu-l mai văzuse furios. Văzuse bunătate, inteligență, umor, tandrețe nespusă, dar niciodată o astfel de mânie de gheață, terifiantă.

–Ba da, l-am lăsat să mă sărute, răspunse ea, străduindu-se să-și controleze vocea. Am vrut să îmi înțeleg sentimentele față de el și mi s-a părut cel mai rapid mod de a afla. Făcu un pas în direcția lui. Am descoperit că nu doresc să anulăm căsătoria. Vreau să fiu soția ta.

–Așa? Te-ai decis că un soț nominal îți va oferi mai multă libertate ca să-ți croiești un drum promiscuu prin societatea mondenă? Închise geamantanul cu zgomot.

Regret să te informez că valorile mele sunt șocant de convenționale și nu doresc o soție cu etică modernă. Dacă vrei un soț de ochii lumii, poți să-ți cumperi unul mult mai tolerant, după ce îți recapeți libertatea.

Ridică geamantanul și se uită la ea cu privirea lipsită de orice expresie, dar cu trupul încordat din cauza tensiunii.

–Nu mă voi opune anulării. Dacă încerci să retragi cererea pentru a putea păstra ficțiunea acestui mariaj, voi intenta divorț. Ducele te va găsi o amantă potrivită în aceste condiții?

–David, te rog, nu pleca, îl imploră ea sfâșiată de mânia și de suferința lui. L-am sărutat doar o dată. Nu-l vreau pe el, nu vreau o viață la modă, te vreau pe tine. M-aș considera binecuvântată să-mi petrec restul vieții cu tine la Westholme.

El strânse din buze și ea realiză disperată că spusese ceva greșit.

–Avidă după pământul meu, Lady Jocelyn? Ai putut să-mi cumperi trupul pe moarte, dar nu-l poți cumpăra pe cel în viață. Dă-te la o parte acum.

În loc să se ferească, se propti în ușă, blocându-i calea. Cu o empatie devastatoare, își dădu seama că profunzimea mâniei sale era pe măsura suferinței. Ea care își petrecuse întreaga viață chinuindu-se cu propriile sentimente de respingere, îi provocase aceleași răni bărbatului pe care îl iubea.

–Și dacă îți port copilul în pântece? întrebă ea nesigură, disperată să răzbată dincolo de mânia lui.

Văzu o scânteie în ochii săi și, preț de o clipă, crezu că reușise. Apoi fața lui se închise din nou.

–Dacă te miști repede, poți folosi asta ca avantaj pentru a-l convinge pe Candover să te ia de soție. Cred că are nevoie de un moștenitor.

–Termină! strigă Jocelyn în agonie, întorcându-se într-o parte pentru a-și ascunde fața. Termină!

David trase îndurerat aer în piept.

–Nu complica lucrurile mai mult decât este nevoie, Jocelyn. Mâinile lui puternice o apucară de umeri pentru a o da la o parte din drum.

Îi veni în minte un ultim și fragil argument. Reprimându-și lacrimile, se întoarse cu fața la el.

–Ai studiat dreptul și te mândrești că ai o judecată dreaptă. Mă vei judeca fără să examinezi toate dovezile?

Își strânse buzele cu asprime.

–Am găsit scrisoarea de la mătușa ta. Conținutul ei mă face să cred că ai decis că fecioria nu mai este un avantaj și că ai plănuit să mă seduci din acest motiv. Am ajuns aici și te-am găsit în brațele bărbatului pe care ai pretins că îl dorești de la început. Ce alte dovezi mai există?

Îl privi în ochi și o îndureră ceea ce văzu.

–Vai, iubitul meu, asta ai crezut tu, că te-am invitat în patul meu din calcul, cu sânge rece? Am fost nesăbuită în multe feluri, dar nu am fost niciodată calculată. Inima și trupul meu știau că te iubesc cu mult înainte să înțeleagă și mintea mea. Temerile m-au împiedicat să recunosc că tu ești bărbatul pe care l-am căutat toată viața.

I se zbătu un mușchi pe obraz.

–Atunci de ce-ai fugit și mi-ai spus că nu vrei să mă mai vezi?

–Din motive complicate pe care abia acum încep să le înțeleg, mi-am permis să devin interesată doar de bărbați la care nu puteam ajunge, spuse ea poticnit. Bărbați care nu puteau să țină cu adevărat la mine. Când ai lăsat acel bilet, spunându-mi că mă iubești, am fost copleșită de teamă și de confuzie, așa că am fugit.

–Nu înțeleg, spuse el, perplex. Dar cel puțin o asculta.

–Când m-am întors la Londra, am vorbit cu mătușa Laura ca să aflu mai multe despre ceea ce am ascuns toată viața. Aveam doar patru ani când părinții mei au divorțat în cel mai mare scandal din epocă. Nu am mai văzut-o

pe mama niciodată. De atunci încoace, la un nivel mult prea adânc pentru a recunoaște, am crezut că era ceva complet în neregulă cu mine. Mama mă abandonase și mă temeam că și tatăl meu avea să o facă dacă nu eram fiica perfectă, întotdeauna isteață și drăguță și controlată. Am învățat să joc foarte bine acest joc, dar doar asta a fost – un rol.

Își întoarse privirea de la el, venindu-i tot mai greu să-și continue istorisirea.

–Dacă viața mea era o minciună, asta însemna că nici un bărbat nu mă putea iubi, pentru că nici unul nu mă cunoștea. Oricine pretindea că mă iubește era fie un mincinos, interesat de averea mea, fie un prost sincer care avea să sfârșească prin a mă disprețui dacă m-ar fi cunoscut mai bine. Nu puteam permite nici unui bărbat să se apropie suficient de mult pentru a-mi descoperi defectele fatale. Abia după ce Sally mi-a spus că doreai să te căsătorești cu altcineva am devenit conștientă de sentimentele pe care le nutream pentru tine. Zâmbi trist. Candover este un bărbat atrăgător, e ușor să visezi la el. Dar când l-am sărutat, mi-am dat seama că aspectul care mă atrăgea cel mai mult era faptul că nu mă iubea, ceea ce era perfect având în vedere că eu simțeam că nu merit să fiu iubită.

În fața sincerității sale îndrăznețe și dureroase, mânia lui David începu să se topească. Abandonată de mama sa, îngrozită la gândul că avea să-i piardă pe toți cei pe care îi iubea – nu era surprinzător că sub fațada senină se ascundea o frică mistuitoare. Piesele pe care le scosese la iveală începeau să formeze imaginea lui Jocelyn, copilul rănit și femeia fascinantă. Copleșit de dragoste și compasiune, ridică o mână pentru a opri valul de cuvinte îndurerate.

–Nu trebuie să mai spui nimic, Jocelyn.

Clătină din cap, cu ochii goi.

–A venit timpul să nu mă mai ascund. Când mi-ai lăsat biletul în care spuneai că mă iubești, m-a cuprins spaima, deoarece dacă mă iubeai, avea să fie doar o chestiune de timp până ai fi aflat ce era în neregulă cu mine. Glasul îi pieri înainte să termine. Puteam să supraviețuiesc fără respectul unei persoane la care nu țin, dar să-l pierd pe bărbatul pe care îl iubesc ar fi fost prea mult pentru mine. Așa că am plecat... înainte să mă alungi tu.

O înconjură cu brațele, dorindu-și să poată vindeca rănile care o torturaseră toată viața.

–Îmi cer iertare pentru lucrurile oribile pe care le-am spus, șopti el, răgușit de emoție. Nu ai făcut nimic ca să meriți o asemenea cruzime din partea mea.

Agățată încă de el, tremurând, simți cum el îi masa gâtul și spatele, încercând să-i relaxeze mușchii tensionați.

–Înțelegi acum de ce încerc să fiu un gentleman englez rece. Când iese la iveală galezul sălbatic și pătimaș, nu mai știu ce înseamnă logica și bunul-simț. Nu aveam idee că sunt capabil de asemenea gelozie. Dar la urma urmei, nu am iubit niciodată așa cum te iubesc pe tine. Se strâmbă ironic. Faptul că acel Candover e un duce înstărit și chipeș nu m-a ajutat deloc. Dacă trebuie să-ți clarifici sentimentele pe viitor, crezi că ai putea să experimentezi pe un pescar scund și mai în vârstă?

Între râs și plâns, Jocelyn ridică în cele din urmă privirea către el.

–Dacă îmi mai dai o șansă, nu va mai fi nevoie de alte experimente.

Lacrimile îi invadau ochii, dar gura ei era caldă și primitoare. O îmbrățișă cu putere, folosindu-se de mâini și de buze în nevoia primitivă de a și-o adjudeca.

Pentru prima dată, îl sărută cu toată ființa ei, fără să ascundă nimic. Cu toate zidurile la pământ, erau uniți într-o intimitate emoțională care izvora din suflet, lăsându-i pe amândoi marcați.

Reconcilierea se transformă în pasiune, în nevoia de a se apropia cât mai mult cu putință. Cu mâini neîndemânatice, sfâșiind materialul, traversară camera, lăsând în urma lor un șir de haine aruncate în grabă. De data aceasta nu exista nimic din tatonările noilor îndrăgostiți. Se descoperiră reciproc la toate nivelurile și rezultatul era un infern de dorință.

Jocelyn se prăbuși pe spate în pat, trăgându-l după ea. Voia să-i absoarbă fiecare centimetru, să creeze o legătură care să îi țină împreună până la sfârșitul vieții și dincolo de ea.

Făcură dragoste cu pofta disperată a doi oameni care fuseseră aproape să piardă tot ce prețuiau mai mult, rămânând încolăciți chiar și după ce terminară. David îi dădu drumul lui Jocelyn doar cât să tragă o pătură peste ei, înainte să o legene din nou la piept. În timp ce trupurile se liniștea și respirația revenea la normal, sporovăiră ca niște îndrăgostiți, despre cum fiecare începuse să îl iubească pe celălalt, despre micile momente de răscruce și despre descoperirile care puseseră bazele miracolului lor personal. Nu aveau nici un motiv să se grăbească, dar aveau toate motivele din lume să savureze dulceața apropierii.

–Mă bucur că servitorii tăi au atâta minte să nu intre fără să bată la ușă, murmură David mult, mult mai târziu. Nu aș vrea să stânjenesc vreo servitoare.

Jocelyn era atât de fericită, încât orice ar fi făcut-o să râdă.

–Dacă îmi cunosc bine personalul, au ghicit cu exactitate de ce suntem închiși aici de ore întregi, iar ei sărbătoresc cu șampanie în sala servitorilor. Din câte mi-a spus Marie, își făceau griji că voi rămâne fată bătrână și au decis că tu ai fi soluția perfectă.

Își odihnea capul pe pieptul lui, astfel că putea să-i și simtă, nu doar să-i audă râsul.

–Ai niște servitori excelenți.

–Pot să presupun că Jeanette nu mai este relevantă? întrebă ea, privindu-l atent.

Cearcănele din jurul ochilor i se încrețiră răutăcios.

–Ca să fiu sincer, uitasem că i-am scris lui Sally despre Jeanette. A fost o aventură fulgerătoare care a luat sfârșit când ea m-a informat cu regret că un bărbat cu avere mai mare îi ceruse mâna și că nu ar fi putut îndura viața asigurată de un salariu de ofițer.

După șocul inițial, am descoperit că nu-mi era deloc dor de ea. Jeanette este complet de domeniul trecutului, la fel ca și anularea căsătoriei noastre. Începu să o sărute din nou. E prea târziu să te răzgândești, nevastă. Nu te mai las încă o dată să pleci.

Jocelyn închise ochii, auzind din nou ecoul cuvintelor „Până când moartea ne va despărți", de data aceasta cu o rezonanță de infinită căldură și protecție.

–Am descoperit de ce mă simțeam nedemnă de a fi iubită, dar va trece mult timp până să îmi dispară toate temerile. Sper că vei fi răbdător dacă mă voi lipi prea strâns de tine.

David se răsuci astfel încât să se poziționeze deasupra ei.

–Dacă ți-e greu să crezi că te iubesc, va trebui să repet cuvintele în fiecare zi, până la sfârșitul vieții. Te iubesc, Jocelyn. Crezi că te ajută?

Căldura îi învălui inima, extinzându-se până când fiecare fibră din trupul ei fu invadată de conștientizarea iubirii. Îi trase fața către ea, gustând dulceața sărată a buzelor sale.

–Cu siguranță, iubitul meu. Cu siguranță.

epilog

Întrucât nunta lui David și Jocelyn fusese făcută în mare grabă și în cadru foarte restrâns, organizară o recepție mare pentru a-și anunța oficial căsătoria în fața prietenilor și a rudelor. Asistă și Richard Dalton, în cârjele sale, arătând pe bună dreptate mulțumit de sine însuși pentru intuiția care-i sugerase că cei doi erau făcuți unul pentru celălalt.

Elvira, contesa de Cromarty, a fost cuprinsă de o furie isterică la aflarea veștii că nepoata sa retrăsese cererea de anulare. Era destul de rău că averea lui Jocelyn îi scăpase pentru totdeauna. Încă și mai rău a fost să descopere că fata și soțul ei erau topiți unul după celălalt. După cum îi spusese și partenerului de suferință, Willoughby, cel puțin ar fi sperat să fie la fel de nefericiți ca majoritatea cuplurilor căsătorite.

Când scrisoarea lui David ajunse într-o zi ploioasă la sora sa aflată în Scoția, Sally îi povesti fericită lui Ian că fratele său și soția lui se îndrăgostiseră unul de altul și erau acum căsătoriți cu adevărat. Cu o strălucire poznașă în ochi, el ridică privirea din cartea de anatomie pe care o răsfoia și admise că mariajul era o treabă strașnică – accentul său scoțian era în plină floare –, deoarece combina tentația cu oportunitatea într-un mod cât se poate de satisfăcător. Luând cuvintele lui drept provocare, Sally începu să îl tenteze, fapt care duse la o lecție de anatomie aplicată pe care amândoi o considerară mult mai plăcută decât ceea ce studiase Ian.

Pe un ton insinuant, colonelul Andrew Kirkpatrick îi aminti soției sale că femeile Kendal erau irezistibile pentru militari. Aceasta râse aprobator și stinse lumânarea.

Încântați că nu trebuiau să decidă pe care dintre cei doi stăpâni să-l servească, Hugh și Marie purceseră să facă planurile pentru propria nuntă. Rhys avea să fie cavaler de onoare.

Jocelyn îi scrise un bilet ducelui de Candover mulțumindu-i pentru răbdarea și sfaturile sale și îl îndemnă să se căsătorească, mariajul fiind una dintre cele mai fericite stări. El zâmbi cu tristețe când îi citi mesajul, închină de unul singur în cinstea doamnei și a soțului ei norocos, apoi sparse paharul în șemineu.

Deși nu era foarte mulțumită că trebuia să își împartă stăpâna, Isis continuă să doarmă pe patul lui Jocelyn. La urma urmei, ea fusese prima acolo.